

Nắm Lấy Tay Nhau Là Định Mệnh

Contents

Nắm Lấy Tay Nhau Là Định Mệnh	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Lăn Nữa Sống Lại	5
3. Quyển 1 - Chương 3: Draco	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Cuộc Sống Mới – Thế Giới Mới	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Thư – Hẻm Xéo	11
6. Quyển 1 - Chương 6: Xung Đột	14
7. Quyển 1 - Chương 7: Đũa Phép – Hẻm Knockturn	17
8. Quyển 1 - Chương 8: Hành Trình Hogwarts	19
9. Quyển 1 - Chương 9: Phân Viện	21
10. Quyển 1 - Chương 10: Cuộc Chiến Thủ Tịch (1)	24
11. Quyển 1 - Chương 11: Cuộc Chiến Thủ Tịch (2)	26
12. Quyển 1 - Chương 12: Biên Hình – Bùa Chú	28
13. Quyển 1 - Chương 13: Lớp Độc Dược	30
14. Quyển 1 - Chương 14: Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám	33
15. Quyển 1 - Chương 15: Hỗn Loạn Tại Lớp Học Bay	35
16. Quyển 1 - Chương 16: Vỡ Òa – Phòng Cần Thiết	37
17. Quyển 1 - Chương 17: Mật Thất Slytherin	39
18. Quyển 1 - Chương 18: Bốn Nhà Sáng Lập	41
19. Quyển 1 - Chương 19: Làm Quen – Chuyện Xưa	43
20. Quyển 1 - Chương 20: Rừng Cẩm – Firenze	45
21. Quyển 1 - Chương 21: Luyện Tập Quidditch	47
22. Quyển 1 - Chương 22: Nổi Giận	49
23. Quyển 1 - Chương 23: “vì Đó Là Cậu	51
24. Quyển 1 - Chương 24: Hình Phạt Ngày Halloween	53
25. Quyển 1 - Chương 25: Phụ Đạo	56
26. Quyển 1 - Chương 26: Thi Đấu Quidditch – Lời Mời	58
27. Quyển 1 - Chương 27: Giáng Sinh Cô Đơn	60
28. Quyển 1 - Chương 28: Giáng Sinh	63
29. Quyển 1 - Chương 29: Sinh Nhật (1)	65
30. Quyển 1 - Chương 30: Sinh Nhật(2)	67
31. Quyển 1 - Chương 31: Lễ Tình Nhân	70
32. Quyển 1 - Chương 32: Kết Thúc Năm Nhất	73
33. Quyển 1 - Chương 33: Phiên Ngoại Tuần Trắng Mật (1) : Làm Bánh	75
34. Quyển 2 - Chương 34: Người Ở Đức	77
35. Quyển 2 - Chương 35: Sóng Ngầm	79
36. Quyển 2 - Chương 36: Quidditch Thế Giới	81
37. Quyển 2 - Chương 37: Tấn Công Quidditch Thế Giới	84
38. Quyển 2 - Chương 38: Nagini – Ma Cà Rồng	86
39. Quyển 2 - Chương 39: Kẻ Thù	89
40. Quyển 2 - Chương 40: Sau Trận Chiến	91

41. Quyển 2 - Chương 41: Làm Khách – Nhận Ra	93
42. Quyển 2 - Chương 42: Quà Sinh Nhật	95
43. Quyển 2 - Chương 43: Đến Hogwarts	98
44. Quyển 2 - Chương 44: Xung Đột – Năm Thứ Hai Bắt Đầu	102
45. Quyển 2 - Chương 45: Bất Ngờ – Chuyện Tốt Không Báo Trước	105
46. Quyển 2 - Chương 46: Đùa Giỡn – Hoặc Là... Bị Đùa Giỡn (1)	108
47. Quyển 2 - Chương 47: Đùa Giỡn – Hay Là...bị Đùa Giỡn (2)	111
48. Quyển 2 - Chương 48: Mộng – Báo Hiệu Trước Cơn Bão	114
49. Quyển 2 - Chương 49: Lời Nguyên [1] — Bóng Tối Bắt Đầu Di Chuyển	116
50. Quyển 2 - Chương 50: Lời Nguyên [2] — Hình Như Không Chỉ Một	119
51. Quyển 2 - Chương 51: Tổn Thương – Nghịch Lân Của Harry	122
52. Quyển 2 - Chương 52: Mơ Hồ – Cút Ngay Tên Kia	125
53. Quyển 2 - Chương 53: Nộ Khí – Cảm Nhận Bất Lành	126
54. Quyển 2 - Chương 54: Lời Nguyên [3] – Ký Ức Của Draco	128

Nắm Lấy Tay Nhau Là Định Mệnh

Giới thiệu

Beta:TruyThế Loại: Đàm Mỹ, Đồng Nhân Văn, Hiện Đại, Ma Pháp, Sinh Tử, Xuyên Qua, Nhất Thập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-nhau-la-dinh-menh>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Đời Thứ Nhất: Kẻ Được Chọn.

Thiếu niên đứng đó... nhìn thật xa xăm. Nơi ngôi mộ hoang vắng, không người tiễn biệt.

Cậu cúi đầu thật thấp... tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt đến bật máu.

Nước mắt nóng ẩm, từng giọt chảy ra từ hốc mắt. Môi cậu, thắm thì một cái tên thật lâu.

Sev... Sev...

Severus Snape, giáo sư độc dược của cậu. Người dùng nửa đời bảo hộ cậu, người dùng nửa đời để đau khổ khi đối mặt từng ngày với cậu.

Harry từng nhiều lần tự hỏi bản thân. Anh từng dùng tâm tình gì để bảo vệ cậu. Bảo vệ đứa con trai của người anh yêu nhất, cũng là, đứa con trai của kẻ anh hận nhất.

Anh từng nhìn gương mặt của cậu để nhớ đến cha cậu, James. Kẻ thù của anh.

Nhìn đôi mắt để nhớ đến mẹ cậu, Lily, người anh yêu nhất.

Thế đã bao giờ anh nhìn thấy tình yêu của chính cậu, Harry Potter chưa?

Phải, nghiêm túc mà nói... Cậu, Harry Potter yêu anh, Severus Snape.

Vừa yêu anh, vừa hận anh....

Trong mắt anh, cậu chỉ là con trai của James Potter và Lily Potter. Chứ không phải là một Harry toàn vẹn yêu anh.

Để đến lúc anh chết đi, vẫn chỉ nhìn thấy... đôi mắt của Lily.

Ừ thì cậu cũng từng muốn quên anh mà lợi dụng tình cảm của Ginny. Cuối cùng nhận ra tình cảm cho Ginny vẫn chỉ là tình anh em mà thôi.

Vì lẽ đó, Ron cắt đứt tình anh em với cậu, Hermione thì vì gia đình chồng...

Cuối cùng suốt bao nhiêu năm cậu cũng chỉ có một mình...

Cậu nhớ anh.. Nhớ đôi mắt đen sâu hun hút như trời đêm không trăng ấy.

Nhớ dáng nghiêm túc khi anh nghiên cứu độc dược.

Nhớ nụ cười nửa miệng và lời nói khiêu khích của anh.

Nhớ vòng tay ấm áp bảo vệ, dù...không thật sự dành cho cậu.

Cậu nhớ anh... nhớ tất cả thuộc về anh.

Đưa tay gạt nước mắt, xoay người bước đi khỏi nơi đó. Cậu còn có nhiệm vụ của bản thân. Tiêu diệt những Tử Thần Thực Tử còn lại.

Đời Thứ Hai: Kẻ Hồn Huyết.

Hắn mở mắt lậ lăm nhìn cảnh vật xung quanh, đây là đâu....

Hắn đang ở đâu khi bản thân vốn đã chết... Bị chính một thành viên Hội Phượng Hoàng giết chết, buồn cười quá phải không? Sau hơn bốn mươi năm sống và chiến đấu cuối cùng hắn lại chết trong tay người mình tin tưởng.

Trước mặt hắn lúc này xuất hiện hai người, một nam một nữ.

Xinh đẹp,cao quý.

Đó là thứ đầu tiên hắn suy nghĩ...

Hai người trước mặt hắn xinh đẹp đến độ không từ ngữ nào có thể miêu tả.

Hai người lúc này... ôm lấy hắn tha thiết vui mừng gọi là con.

Hắn lúc này mới nhận ra. Hắn sống lại trong một cuộc sống khác. Chỉ là hắn không ngờ mình lại sống lại mà biến thành một người có sức mạnh hồn huyết của Thiên Thần và Ác Quỷ.

—Ta là phân cách tuyến hai trăm năm sau—

Nơi cung điện xa hoa nhưng lạnh lẽo.

Nam nhân ngồi đó, tại chính giữa đại điện, mặc một bộ trang phục màu trắng lậ lất, vạt áo dài xẻ đôi điểm tô vài họa tiết đơn giản của dây trường xuân, lại không lộ bất cứ da thịt nào, tay áo dài nhưng không bông bênh mà bao lấy cánh tay thon dài mảnh mai. Đôi lập màu trắng tinh khiết của trang phục là thắt lưng màu đen sang quý nơi eo nhỏ và một dải lụa dài đen huyền như bầu trời đen điểm tô vài ngôi sao ... dải lụa dài như có sự sống riêng của bản thân, nó bao lấy hai cánh tay của nam nhân rồi nhẹ nhàng lướt lơ đây sức sống....

Hắn ngồi đó, trên ngai vàng cao quý. Ngắm nhìn từng gương mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Họ đang cầm vũ khí, chĩa mũi dao về phía hắn. Chỉ vì cha, một quốc vương cao quý nhất, đã giao ngai vàng cho hắn.

Mà những người dưới kia nào có xa lạ với hắn.

Một là em trai cùng cha khác mẹ với hắn, còn một người lại là hôn thê của hắn.

Hắn nghiêng người, tay chống cằm, cười nhạt.

Thật ra hắn rất muốn cười lớn. Người đàn bà vì danh lợi mà leo lên giường em trai hắn còn đáng để hắn xem là hôn thê sao?

Hắn biết... biết rằng sức mạnh của mình vượt xa với sức mạnh của cả đám người phía dưới hợp lại.

Chỉ là... hắn nhìn Frendy, đứa em trai bản thân từng yêu thương hết lòng.

Từ lúc nào. Mọi thứ đã thay đổi đến vậy. Làm anh em suốt hai trăm năm.

Cuối cùng lại biến mất theo ngai vàng này sao? Hắn thất vọng, thật sự thất vọng.

Hắn giương mắt nhìn. Những kẻ dưới kia một lần nữa.

Hắn đẹp, thật sự rất đẹp... đó là lời bất cứ ai cũng sẽ thốt ra đầu tiên khi nhìn hắn

Mái tóc dài màu bạch kim lấp lánh như ngọc, không hề chải chuốt được thả tự do khẽ lay động ... không loạn, không cầu kì lại toát lên sự quý phái kỳ lạ.

Làn da hắn trắng nõn như mặt trăng không tì vết, hết như sứ Thanh Hoa quý giá, được người khác trân trọng.

Sống mũi cao, môi mỏng xinh đẹp như cánh hoa đào, bên má trái của hắn, một cái bớt hình đôi cánh nhỏ kiêu ngạo ánh lên.

Đặt biệt hơn cả là đôi mắt không giống nhau to tròn xinh đẹp. Mắt trái màu tím như ngọc tử sắc, mắt phải màu lam như mặt biển không gợn sóng. Trong màu tím huyền bí, màu lam linh động lại ánh thêm chút lực khiến cho nó thêm sinh động. Nếu nhìn vào đôi mắt ấy, ta có cảm giác như lạc vào cả bầu trời lam tử sắc lấp lánh tinh quang.

Không thể không nói nam nhân này mang vẻ đẹp hoàn hảo của thiên thần và cả ác ma...

Nơi hắn sống cả một đời chia làm ba thế giới ba thể lực khác nhau.

Thiên giới: nơi ở của thiên thần.

Nhân giới: thế giới của nhân loại.

Quỷ giới: còn gọi là địa ngục. Nơi ở hoa mỹ của ác ma.

Nếu bây giờ bạn nhìn kỹ sẽ thấy phía sau lưng hắn là một đôi cánh có hai màu khác nhau. Đúng, bạn không nhìn lầm... là hai màu... cánh bên phải hắn có màu trắng như tuyết sạch sẽ đến tinh khiết. Cánh bên trái lại là màu đen bất đồng khiết người khác liên tưởng đến đôi cánh của thần chết...

Mẹ hắn là Alina vốn là một thiên thần xinh đẹp của thiên giới, một lần tình cờ thì chạm mặt cha hắn, William, vốn là Ma Vương của Quỷ giới, cái gọi là tiếng sét ái tình, kết tinh tình yêu chính là hắn mang dòng máu lai ra đời.

“Người thèm khát quyền lực đến vậy sao Fren...?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Anh không xứng với ngai vàng này, Har.”

Hắn muốn cười, cười thật lớn bởi vì sự ngu ngốc của em trai. Nó không biết rằng đây là một cạm bẫy hay sao?

Hắn đứng lên, bước ra khỏi cung điện. Không buồn nhìn lấy em trai một lần. Chỉ để lại vồn vện một câu.

“Ngai vàng đó, nếu muốn cứ lấy Fren. Nhưng... hãy là một vị vua sáng suốt.”

....

“Chủ nhân”

Một con rồng to lớn, toàn thân hắc sắc nhìn thiếu niên đơn bạc đứng ở ngọn lửa cao lớn màu đen mị hoặc.

“Chủ nhân, chẳng lẽ không còn cách nào khác?”

Hắc long vừa nói vừa bay đến gần ngăn cản bước đi của thiếu niên.

Hắn gượng cười vuốt ve sừng vật.

“Chỉ có ta có thể, hiến dâng mạng sống của ta mới cứu được Frendy. Nó dù sao cũng là em trai ta.”

“Hắn không đáng. Hắn đã phản bội chủ nhân trước.” Hắc long gầm lên giận dữ. “Vì hắn ngu ngốc mới bị người khác lợi dụng, bị bỏ độc... hắn đáng chết...”

“Ngoan nào...” Hắn ôm lấy hắc long an ủi. “Là ta nợ nó tình thương của cha suốt hai trăm năm.. Và ta cũng không muốn tiếp tục cuộc sống này nữa....”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đẩy hắc long ra... bước vào ngọn lửa... Ngọn lửa, như có sự sống, cắn nuốt đi mọi thứ.

“Chủ nhân...”

Hắc long gầm lên một tiếng hét dài. Một ánh sáng từ nó chiếu rọi. Nó buông mình nhảy vào ngọn lửa, ôm lấy chủ nhân tôn kính của nó... như muốn bảo vệ.

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng từ sợi dây chuyền trên cổ hắn tỏa sáng bao bọc lấy một người một rồng...

Khi đạo ánh sáng kia dừng lại, thì mọi thứ cũng biến mất...

Cứ thể mọi thứ biến mất, biến mất như chưa từng tồn tại....

Hết Tiết Tử.

2. Quyển 1 - Chương 2: Lần Nữa Sống Lại

“Look At Me...”

Nam nhân nằm đó, mái tóc đen dính vào gương mặt vàng nhưng không giấu được sự tái nhợt, máu từ cổ cứ thế chảy ra ướt đầm trường bào màu đen, đôi mắt đen như hắc diệu thạch giữa trời đêm tĩnh mịch, không tiêu cự không sức sống, từng cái len lỏi vào đôi mắt lục bảo đối diện.

“Giáo sư...”

Thiếu niên gọi nam nhân, đến sau cùng nam nhân trút đi hơi thở cuối cùng, thiếu niên vẫn ngồi đó ôm lấy nam nhân.

“Sev... Sev... đừng bỏ rơi em....xin anh...”

Mọi thứ như chìm vào tiếng gọi tuyệt vọng của thiếu niên. Xung quanh không có ai. Chỉ có hai người.

Sev....

Cảm giác chèn ép trái tim khiến Harry cảm thấy khó thở, mở mắt ra. Mọi thứ xung quanh đều là bóng tối vô cùng tận.

“Là đâu...” Bóng tối mê người khiến cậu thấy lạnh.... Cơ thể không thể cử động... A, cậu vốn đã chết. Nhưng, chết rồi cậu sẽ đi về đâu. Linh hồn cậu sẽ đi về đâu.

Harry không biết nên làm gì nên ra sao, cậu mệt mỏi, nhắm chặt hai mắt mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Lần nữa mở mắt vẫn là bóng tối ảm đạm ấy, Harry bước đi, đi vô định, đi đến không biết nơi nào, đi thật lâu, đi đến khi cả người cậu thật sự mệt mỏi, thế rồi trước mắt cậu một ánh sáng ảm áp đập vào mắt cậu, như bắt được phao cứu sinh, Harry chạy thật nhanh về phía đó, ảm áp, thật sự rất ảm áp...

—Ta là phân cách tuyến khi Harry tỉnh lại—

Harry mở mắt ra, đập vào mắt là một căn phòng sang trọng. Đưa tay dụi dụi mắt, Harry nhìn căn phòng một lần nữa. Nhìn mình lại lần nữa, tay chân ngẩn ngẩn, người bé xú.

Àn, Harry cảm giác mình muốn phóng cả ngàn cái ác chú vào người của Merlin.

Quần của Merlin chết tiệt, cậu lại lần nữa sống lại.

Cảm giác ma lực trong cơ thể vẫn dồi dào trọn vẹn của hai tiền kiếp. Harry không biết nên vui hay buồn.

Đưa đôi chân ngẩn ngẩn của bé con leo xuống giường, Harry bước đi xuống đại sảnh, Harry có thể thấy đây là một lâu đài cổ kính, phong cách trung tây kết hợp khiến nó thêm phần huyền bí. Nhưng vẫn toát lên một sự cao quý và tao nhã.

Khi bước đến đại sảnh, nhìn một bức tranh lớn ở giữa, bên cạnh là hai cửa sổ lớn, Harry nhìn bức tranh thật lâu, trong tranh vẽ một nam một nữ, Nam mặc âu phục màu đen, tóc bạch kim, mắt màu tím, nữ thì mặc một bộ váy theo phong cách Gothic màu đen, mắt màu lam, tóc vàng óng. Cả hai người đều đẹp đến không từ ngữ nào có thể chê trách. Nhưng... Harry nhận ra họ là ai.

Cha, mẹ... là cha mẹ kiếp thứ hai của cậu.

“Cha mẹ...” Harry run giọng gọi, giọng nói có vui mừng, có nhưng nhớ.

Hai người trên bức họa thoáng chốc cử động, nhìn hài nhi bé xú của mình thật lâu.

“Har...con đến rồi...” Alina nhìn đứa con trai của mình đôi mắt hơi ửng đỏ, dù bà bây giờ là một bức tranh nhưng tình yêu thương của bà dành cho Harry vẫn toàn vẹn.

“Mẹ...” Harry gọi mới thấy giọng mình nghẹn ngào, hóa ra cậu đã khóc từ lúc nào.

“Har...con vẫn như ngày nào..chỉ là hơi mít ướt rồi...” William cười ôn hòa nhìn con trai.

“Sao cha mẹ lại ở đây...” Harry lau nước mắt nói.

“Thật ra, cha mẹ sau khi chết vẫn ở đây đợi con. Trước đây cha từng tình cờ nhìn thấy giấc mơ của con Har...” William nhìn Harry một cái rồi nói tiếp. “Tất nhiên cũng biết tiền kiếp của con thế giới trước đây con sống, tất nhiên cả người con yêu nữa con trai.” Cậu nói William thành công khiến gương mặt Harry thoáng đỏ.

Harry bĩu môi nhìn cha mình. “Không được chọc con...”

“Được rồi...” William đưa hai tay lên cười nói tiếp. “Ta biết con hối hận vì không cứu được ai như thế nào, may mắn ta và Alina tìm được thế giới con từng sống, bọn ta trở về lúc sự việc bắt đầu, tạo dựng nơi này cho con, tiếc là việc ta xâm nhập thời không này đã là quá hạn, còn lại là do con phải tiếp tục, khi ta và Alina chết đi ta đã ếm một phép thuật vào sợi dây chuyền đó.” William chỉ vào sợi dây chuyền Harry đang đeo. “Khi con mất đi, phép thuật của sợi dây chuyền khởi động, đưa con đến nơi này. Chỉ là... sao con lại chết trong lửa địa ngục. Một lời nguyên đã đi theo con...” William sầm mặt xuống.

“Àn...con cũng cảm nhận được lời nguyên đó...” Harry cười. “Cảm ơn người... cha mẹ..là con nợ Fren...”

“Con không nợ nó cái gì cả Har, là do nó quá ngu ngốc...” William nhớ đến đứa con còn lại của mình thì thở dài.

“Được rồi Will.. Em hiểu rõ vì sao con làm vậy mà.” Alina đưa tay vỗ vai an ủi chồng mình rồi trù mến nhìn con. “Har.. khi cha mẹ đến đây cũng đã tạo ra một gia tộc quý tộc ở giới phù thủy, tất nhiên gia tộc của chúng ta trong mắt họ vẫn luôn là một gia tộc huyền bí. Nhưng họ biết chúng ta huyền bí nhưng đủ mạnh mẽ, sau này sẽ không khiến con quá khó khăn.”

“Con hiểu rõ rồi mẹ.” Harry hiểu rõ ý của cha mẹ mình, muốn làm nhiều thứ cũng cần có thực lực và thể lực. Mà nhất quyết cậu cũng phải là một quý tộc.

“Thật ra thế giới này khi có sự xuất hiện của cha mẹ cũng hơi thay đổi rồi.” William sờ cằm nói.

“Thế phải xem là biến đổi theo chiều hướng tốt hay xấu đã, với lại con còn muốn biết con vì sao được sinh ra đây...” Thật ra Harry muốn biết mình vì sao có thân thể này, cha mẹ... khụ khụ... đâu thể làm được chuyện này a....

“Thật ra thì ta từng lấy máu của con, rồi cùng Alina truyền pháp lực tạo thân thể này, nhưng do ta và Alina chết nên không thể nuôi con lớn được, ừm hai tuổi cũng được rồi ha..” William nói.

“Àn.. cũng tốt rồi cha à, còn lại cứ để con vậy. Con cũng cần thời gian để làm quen với thân thể này đã.”

“Cha mẹ cũng có tên cho con rồi.... Harry Helios Lucifer.” Alina cười nói.

Harry nhìn cha mẹ của mình, có thể thấy sự yêu thương trong mắt họ, Harry chỉ muốn nói lời cảm ơn chân thành nhất.

Cảm ơn cả hai vì tất cả.

3. Quyển 1 - Chương 3: Draco

“Chủ nhân...” Bụp một tiếng, một con gia tinh, đôi mắt to như banh tennis, mặc trang phục với gia huy một đôi cánh màu trắng đen xuất hiện trước mặt Harry.

“Có chuyện gì Zene?” Harry đang đọc sách, thấy gia tinh xuất hiện thì hỏi.

“Ruby trong rừng Gaea phát hiện một cậu bé, không nguy hiểm nhưng có dao động của ma lực.” Zene cúi đầu đến cả mũi cũng chạm đất.

“Mang cậu bé vào đại sảnh, ta sẽ đến ngay.”

“Vâng, chủ nhân.” Zene nói xong thì bụp một tiếng biến mất.

—Đại sảnh.

Khi Harry bước đến thì đã thấy Ruby biến ra một cái giường nhỏ, trên đó có một cậu bé nhỏ đang nằm, cho Ruby và Zene lui xuống. Hai gia tinh cúi đầu rồi biến mất.

Harry bước đến giường nhỏ, trên giường là một cậu bé chỉ mới năm tuổi, bằng với tuổi của Harry lúc này, tóc màu bạch kim, gương mặt thanh tú toát lên nét xinh đẹp non nớt, gương mặt lúc này khiến Harry khá quen thuộc.

“Cậu bé này có dấu vết thời gian...” William ở trong bức tranh quan sát cậu bé tóc bạch kim đưa ra kết luận. “Cậu bé này đã vượt thời gian đến đây, chỉ là cha không rõ là quá khứ hay tương lai. Chấn động thời gian khá mạnh nhưng mà... không ảnh hưởng sức khỏe, chỉ là hơi ưu thương.”

Harry trong lòng vừa có một kết luận rất kinh người, có lẽ là cậu ấy không? Cậu không biết được... Harry đưa hai ngón tay đặt trước trán cậu bé, ngón tay phát ra một ánh sáng màu vàng kim.

Cậu đang dùng một ma pháp ở tiền kiếp mình từng học, len lỏi vào thâm tâm của người khác mà không gây nguy hiểm cho họ.

Khi Harry mở mắt ra, trước mặt cậu là một cánh cửa màu bạch kim.

Harry mở cửa bước vào, trong căn phòng đó không có gì, chỉ có một người ngồi trên ghế, gương mặt quen thuộc vô cùng, mái tóc bạch kim, đôi mắt lam xám đầy mỗi mọt.

“Draco...” Harry gọi tên người ngồi trên ghế.

Draco Malfoy người duy nhất cũng là người cuối cùng coi Harry là bạn, khi Ron tuyệt giao, Hermione bỏ mặc, người duy nhất coi cậu là bạn chỉ có Draco, khi Draco biết Harry yêu cha đỡ đầu của mình thì cậu chỉ cười buồn vỗ vai cậu. Harry cũng biết được Draco có một tình yêu sâu sắc nhưng cảm đoán, cậu yêu cha mình, Lucius Malfoy. Khi trận chiến thứ hai kết thúc, ông và mẹ Draco chết đi, một phần trong trái tim Draco cũng chết. Không ai biết tình yêu đó trừ Harry ra, Draco cuối cùng cũng kết hôn sinh con nhưng sau đó cậu chìm đắm trong công việc, độc được để tìm quên. Draco và cậu giống nhau, điều là những kẻ ngu ngốc trong tình cảm.

“Ai...” Draco nhìn người xa lạ trước mắt, vừa quen vừa lạ.

“Là tớ... Harry...” Harry nhìn người bạn thân run giọng nói.

“Đầu Sẹo...” Draco thở ra một hơi dài. “Tớ tưởng cậu đã chết.”

“Draco chuyện rất dài, tại sao cậu lại ở đây...”

Draco: Sự cố độc được... tớ thật sự mệt mỏi.

Harry: Cậu... vẫn thế à.

Draco: Cậu cũng thế thôi, hai chúng ta như nhau mà. Đều là những tên ngu ngốc. Tớ nhớ người ấy..

Harry: Dra, mọi thứ không thể thay đổi.

Draco: Đầu Sẹo, giúp tớ một chuyện.

Harry: Chuyện gì cậu nói đi?

“Chôn sâu những ký ức này, tớ biết chúng ta đã đến thế giới mới, tớ muốn mọi thứ được chôn sâu, muốn sống một cuộc sống mới... Harry giúp tớ...” Lần đầu tiên Draco gọi tên cậu. Draco đưa tay che mắt từ khóe mắt cậu nước mắt trong suốt như pha lê chảy ra, Draco lần đầu tiên khóc trước mặt cậu.

“Dra..nhưng mà...” Harry bối rối nhìn bạn thân.

“Giúp tớ.” Đôi mắt chứa mỗi một, ưu thương của Draco nhìn vào Harry như cầu xin.

“Được...” Harry gật đầu.

“Cảm ơn cậu, bạn tốt.” Draco nhắm mắt nói lời cảm ơn. Cảm ơn người bạn tốt vì tất cả.

Harry bước ra ngoài căn phòng, đóng lại cánh cửa bạch kim. Một thần chú phong ấn phát ra. Cánh cửa biến mất, Harry mệt mỏi thở dài.

....

“Cậu là ai?” Cậu nhóc bạch kim hỏi cậu bé tóc vàng trước mặt.

“Cậu là con nuôi của gia đình mình? Cậu bị mất trí nhớ?” Harry cười nói.

“Chúng ta là người nhà?” Cậu bé bạch kim nói một câu hỏi nhưng lời lẽ là khẳng định.

“Phải người nhà... Tớ là Harry Helios Lucifer. Gọi tớ là Harry, còn cậu là Draco Coeus Lucifer. Còn kia là cha mẹ của chúng ta.” Harry vừa nói vừa chỉ vào bức tranh lớn ở đại sảnh.

“Chào con Draco.” Alina dịu dàng nói.

“Chào mừng con, con trai...” William cười nói.

“Chào cha mẹ.” Draco cúi đầu theo tiêu chuẩn của một quý tộc. Cũng không hề ngạc nhiên với chuyện một bức tranh biết nói, có lẽ những thứ đó đã ăn sâu vào máu của Draco.

Harry nhìn bạn thân nói chuyện với cha mẹ, khóe môi cậu khẽ nhếch, như vậy cũng tốt. Cậu không muốn Draco phải đau khổ nữa. Harry đã dùng ma pháp giúp Draco làm người thân của mình, dù sau này có chuyện gì, Draco ở tương lai không được sinh ra, thì người bạn trước mắt mình cũng không biến mất.

Rồi cuộc sống của hai người bạn thân bắt đầu, mở đầu cho con đường tràn ngập ánh sáng, nơi tình yêu và giả dối lần nữa mở ra

4. Quyển 1 - Chương 4: Cuộc Sống Mới – Thế Giới Mới

Giới pháp thuật mấy năm gần đây thay đổi rất lớn, Voldemort trở thành một trong những người có pháp thuật hắc ám mạnh mẽ nhất mọi thời đại, hắn cũng trở thành giáo sư Phòng chống nghệ thuật hắc ám của Hogwarts trở thành giáo sư được hoan nghênh nhất.

Pháp thuật hắc ám ở Anh quốc cũng không quá khắc khe như trước nữa, Voldemort vẫn trở thành lãnh đạo của các quý tộc, nhưng gia tộc giàu có nhất không phải là Malfoy mà là Lucifer mặc dù gia tộc này luôn thần bí không hề xuất hiện. Nhưng các cửa hàng của Lucifer vẫn tiếp tục xuất hiện ở các nước.

Các cửa hàng chổi bay, cửa hàng thảo dược, cửa hàng sách, bệnh viện, khu vui chơi của gia tộc Lucifer vẫn mở rộng ngày càng lớn. Voldemort và các quý tộc cũng rất muốn biết về Lucifer nhưng mọi tin tức về gia chủ của gia tộc này được giấu kín.

Gia tộc Prince nhờ sự cố gắng thuyết phục của gia chủ Kullever Prince , mà Eileen Prince cùng chồng cô là Tobias Snape trở về. Được sự cho phép của các gia chủ, Severus Snape được thừa kế Prince trở thành Severus Snape Prince. Tobias Snape lúc đầu khi biết Eileen là phù thủy cũng rất sợ hãi nhưng tình yêu với bà khiến ông mặc kệ hết thảy.

Severus vẫn vậy, một thiên tài độc dược, nhưng bây giờ được bồi dưỡng rất tốt bởi gia tộc của mình, anh không còn bị đối xử tệ bạc nữa mà được gia đình cha mẹ yêu thương, nhưng anh vẫn yêu quý Lily Evans. Người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ.

Nhưng Harry vẫn vui vì Severus được hạnh phúc.

Sev...

...

Cuộc sống của Harry và Draco ở lâu đài Hope Light (HL) vẫn theo một quy luật nhất định. Buổi sáng dùng để học lễ nghi, lịch sử, pháp thuật. Buổi trưa thì học và nghiên cứu độc dược. Buổi chiều học các loại thần chú, đánh nhau, tự vệ các loại, nghiên cứu phép thuật trắng và phép thuật hắc ám. Tối thì làm điều mình thích.

Harry lúc này vẫn dùng máu nuôi Hope, thú nuôi ở tiền kiếp, con vật trung thành nhất của cậu. May mắn là nó vẫn theo cậu trở về từ lửa địa ngục, nhưng bị phong ấn, nên cậu vẫn dùng máu nuôi nó.

Thú nuôi của Draco là một con ngân long, một trong các chủng rồng mạnh mẽ nhất, còn là loài duy nhất có pháp thuật, có thể biến thành một con vật nuôi nhỏ tùy thích. Draco gọi nó là Hera.

Cả hai mỗi người còn có một con phượng hoàng, phượng hoàng của Draco màu trắng tên Moon, còn của Harry lại là màu tử lam, tên Hedwig. Harry vẫn tưởng nhớ cô bé cứu mèo ở quá khứ. Thật ra hai con phượng hoàng này có thể là có một không hai trên đời này, hỏi ở đâu có... không biết được, do cha William tặng họ mà.

...

Thời gian gần đây Harry đang nghiên cứu một loại ma pháp mới. Khi nghiên cứu một số ma pháp của trung hoa, Harry tìm được một loại ma pháp tạo tinh linh từ các sức mạnh nguyên tố, Sau đó đi sâu vào nghiên cứu Harry tìm được cách vật dụng hai sức mạnh ánh sáng và bóng tối trong cơ thể của mình tạo thành một loại vật sống có linh hồn, có tình cảm, có sức mạnh, mà Harry gọi là tinh linh. Có sức mạnh có thể kết hợp với thuật luyện kim thích hợp để tạo ra những tinh linh có linh hồn này.

Mặc dù tạo ra những thứ này không hề dễ dàng, pháp lực cần rất lớn.

Khi Draco biết được cũng hứng thú tham gia với cậu.

Sau khi Hope thành công ra đời thì Harry và Draco để nó và Hera ở lại bảo vệ lâu đài rồi đi khắp nơi tạo ra các tinh linh nguyên tố.

Họ đến ngọn núi lửa lớn nhất dùng sức mạnh tạo ra Firey(Tinh linh Hỏa). Kẻ điều khiển lửa.

Đến dòng suối cội nguồn tạo ra Watery(Tinh Linh Thủy). Chủ nhân của nước.

Đến ngọn núi cao nhất có ngọn gió mạnh nhất tạo ra Windy (Tinh Linh Phong). Thiên thần của gió.

Đến cánh rừng mạnh mẽ nhất tìm cây ngàn năm tạo ra Woody (Tinh linh Mộc). Nàng công chúa của cây cối và rừng.

Mượn tia sấm sét của một bộ tộc bí ẩn tạo thành Thundery(Tinh linh Sấm). Chàng trai mạnh mẽ của sấm.

Đi sâu xuống hàng ngàn mét đất để tìm nguyên tố đất tạo ra Earthy (Tinh linh đất). Cậu bé điều khiển đất.

Mất thời gian gần một năm Harry và Draco mới trở về. Mỗi người đều có sáu tinh linh mới, sáu sức mạnh khác nhau,nhưng tên gọi không khác nhau bọn họ đều trú ngụ trong một vật phẩm luyện kim của Harry và Draco.

Sau đó Harry dùng thời gian tạo ra một sợi dây chuyền sử dụng loại hợp kim phép thuật mạnh mẽ nhất. Mặt dây chuyền thì tạo từ đá ánh trắng và đá mặt trời có thể dễ dàng đổi màu. Các tinh linh cũng kết nối với dây chuyền. Chỉ cần chủ nhân chúng gọi, dây chuyền sẽ thay đổi màu sắc và nổi lên một kí tự đại diện cho một tinh linh. Lúc đó chúng sẽ đến với chủ nhân của mình.

Cũng trong thời gian đi mạo hiểm, Harry đã dạy cho Draco Vạn Linh ngữ, ngôn ngữ của vạn vật có linh hồn. Hai người đều dễ dàng nói chuyện với những sinh vật khác.

Khi trở về hai người đã 9 tuổi, còn hai năm nữa họ sẽ đến Hogwarts.

Lúc này Harry và Draco trở về sức mạnh càng thêm lớn, hai người phải học cách điều khiển sức mạnh to lớn này. Mà William là người dạy dỗ hai người.

Trong thời gian học tập này, Draco không tạo ra thêm tinh linh nào mới còn Harry lại tạo ra thêm một số tinh linh khác.

Tinh linh Lighty (Ánh sáng) nắm giữ sức mạnh ánh sáng

Tinh linh Darky (Bóng tối) kẻ điều khiển bóng tối.

Tinh linh Breaky (Phá vỡ) tinh linh phá vỡ, hóa giải những lời nguyền cứng đầu nhất trừ lời nguyền của Harry.

Tinh linh Timey (Thời gian) có thể dễ dàng điều khiển một đoạn thời gian nhất định gần nhất.

Tinh linh Mirrory (Gương) có thể mô phỏng giúp Harry giả dạng bằng bất cứ ai không ai có thể nhận ra kể cả Voldemort mà nó càng không có giới hạn thời gian như thuốc đa dịch.

Tinh linh Shieldy (khiên) có thể đỡ tất cả đòn đánh ma thuật và vật lý kể cả ba lời nguyền không thể tha thứ, không ai thấy được nó trừ người sử dụng. Harry cũng tạo cho Draco một tinh linh giống vậy.

Tinh linh Snowy (Tuyết) tạo ra tuyết và băng có thể dùng nó tấn công.

Tinh linh Fly (Bay lượn) có thể giúp người bay lượn, lơ lửng, còn tạo ra một màn chắn khó phá vỡ.

Harry không muốn tạo quá nhiều vì dễ bị rối loạn. Theo thời gian Harry lúc này chỉ chờ đợi thời điểm nhập học để gặp anh...

Severus.

5. Quyển 1 - Chương 5: Thư – Hẻm Xéo

Ngày 08 – 08 – 1971.

Sau khi nhận quà sinh nhật của William và Alina. Lúc đầu không ai biết sinh nhật của Draco(Harry nhớ nhưng không nói) nhưng có một sự trùng hợp là ngày Harry tỉnh dậy là ngày 08 – 08 còn ngày Draco được tìm thấy trong rừng cũng là 08 – 08 thế là quyết định lấy ngày này là ngày sinh nhật. Mà Harry cũng có khả năng khiến Hogwarts chỉ có thông tin này. Một ma pháp hắc ám cổ xưa.

William và Alina nhờ gia tinh mang quà cho Harry và Draco. Alina tặng cả hai mỗi người một vòng tay bạch kim xung quanh được khắc một loại ngôn ngữ cổ xưa mà khi Harry đọc có nghĩa là: “Dùng tất cả sức mạnh để bảo vệ người. Dùng tình yêu và tâm trí trân trọng linh hồn người.”, ở trên khảm một viên ngọc màu đỏ như máu, đó là một vật phẩm không gian cao cấp chứa được cả vật sống. Vòng tay này còn có tác dụng bảo hộ cao cấp nhất. Là khóa cổng, còn có thể từ nó nói chuyện với bà và William.

William thì tặng cả hai một hoa tai thập tự giá trên đó có nạm một viên đá, của Draco là màu xanh, Harry là màu tím. Chỉ cần truyền một ít ma pháp nó sẽ biến thành một thanh kiếm, trên đó có một phần sức mạnh của William. Thanh kiếm sau khi nhận máu của Harry và Draco thì trừ hai người không ai có thể sử dụng được vì chúng có linh hồn riêng.

Harry và Draco đều gọi kiếm của mình là Apolo.

Harry còn được cha giao cho một chiếc nhẫn bạch kim trên đó có gia huy của gia tộc Lucifer. Harry chính thức trở thành gia chủ.

«Bụp»

Một con gia tinh xuất hiện, cung kính cúi đầu với Draco và Harry. Những gia tinh ở gia tộc Lucifer cũng không điển hình như những gia tinh ở gia đình khác.

“Chủ nhân, Nhị chủ nhân.. Hogwarts gửi thư cho hai vị. Mimi đã kiểm tra an toàn.”

“Được rồi để đó. Mimi mi ra ngoài cho con cú giao thư này ăn no rồi đợi bọn ta một lát.” Draco buông sách xuống nói.

“Vâng.” Mimi cúi đầu rồi biến mất.

Harry cầm thư của mình lên.

Phong thư cũng rất đặc biệt, nó dùng da dê nặng, mặt trên dùng mực màu xanh như ngọc viết địa chỉ: Núi Rannit, Lâu đài Hope Light, Mr. Harry Lucifer. Của Draco cũng vậy chỉ khác người nhận là Mr. Draco Lucifer.

Trên phong thư không có tem, Harry lật phong thư lại, trên đó có dính một khối sáp đỏ, đóng dấu một cái huy chương, chính giữa chữ H vây quanh là một con sư tử, một con ưng, một con lửng và một con rắn.

Harry và Draco mở phong thư, rút thư ra.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS.

Hiệu trưởng: Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore.

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, chủ tịch liên đoàn pháp thuật thế giới, thẩm phán tòa án pháp thuật tối cao)

Thân gửi: Mr. Harry Lucifer. (Draco Lucifer)

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách vở và thiết bị cần thiết cho năm học.

Năm học khai giảng vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất đến ngày 31 tháng 7.

Đến lúc đó chúng tôi sẽ phái một giáo sư đến trước dẫn cậu đi mua sắm đồ dùng.

Kính thư:

Minerva McGonagall.

Phó hiệu trưởng

Danh mục đồ dùng:

Đồng phục:

Học sinh năm nhất cần:

3 bộ áo chùng làm việc trơn màu đen

1 mũ phù thủy chóp nhọn trơn đội ban ngày màu đen

1 đôi bao tay phòng hộ da rồng hoặc nguyên liệu tương đương

1 áo choàng mùa đông màu đen, cúc bạc

Chú ý: toàn bộ quần áo của học sinh nên có biển tên đi kèm.

Sách giáo khoa

Học sinh nên có những sách sau:

Cuốn sách căn bản về thần chú (năm nhất), Miranda Goshawk

Lịch sử pháp thuật, Bathilda Bagshot

Lí luận pháp thuật, Adalbert Waffling

Hướng dẫn căn bản môn Biến hình, Emeric Switch

Một nghìn loại thảo dược và nấm mốc, Phyllida Spore

Đề cương nước thuốc ma pháp và độc dược, Arsenius Jigger

Sinh vật thần kì và nơi tìm ra chúng, Newt Scamander

Sức mạnh hắc ám: hướng dẫn tự vệ, Quentin Trimble

Thiết bị khác:

1 đũa phép

1 cái vạc (hợp kim thiếc, cỡ 2 loại tiêu chuẩn)

1 bộ chai lọ thủy tinh hoặc pha lê

1 kính viễn vọng

1 bộ cân bằng đồng

Học sinh có thể mang theo 1 con cú HOẶC 1 con mèo HOẶC 1 con cóc nếu muốn.

Lưu ý phụ huynh là học sinh năm nhất không được phép mang theo chổi bay.

....

Ừm, thư không khác gì lúc cậu đi học cả.

Harry cùng Draco nhanh chóng viết thư trả lời.

Tất nhiên không cần giáo sư đến hướng dẫn rồi.

Sau khi giao thư cho gia đình. Harry cùng Draco quyết định ngày mai đến hẻm xéo.

Chỉ là hai người không ngờ có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ ở đây.

Hẻm Xéo.

Đứng trước quán Cái Vạc Lủng giữa thành phố tấp nập nhìn nó có vẻ khá lạc loài, người qua lại rất đông nhưng không ai nhìn tới quán rượu tồi tàn kia.

Harry choàng áo che kín đầu bước vào, bên trong quán rượu rất bẩn, người người nói chuyện ồn ào.

Không ai rảnh để quan tâm hai cậu bé xa lạ trùm kín đầu cả.

Thật ra hai người cũng có thể dọn thổ đến Hẻm Xéo, nhưng dù sao Draco cũng muốn thử nghiệm sự mới lạ hơn.

Harry và Draco đi tới một bức tường đá. Cởi áo choàng trên người ra, dù sao cũng không phải hẻm Knockturn. Không cần phải bao kín mít.

Harry bắt đầu gõ lên trên ba sang ngang hai. Các viên đá tường bắt đầu chuyển động sang hai bên. Rồi biến thành một cổng vòm bằng đá lớn.

Cả khu mua bán nhộn nhịp của Hẻm Xéo hiện ra trước mắt.

Đạp vào mắt đầu tiên là Quán Cái Vạc, Ở ngoài có treo một cái biển quảng cáo:

“Những cái vạc – đủ cỡ – bằng đồng có, bằng thau có, bằng thiếc có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đồng vạc cho biết: Tự khuấy – Xếp gọn được”

Đối diện là một người phụ nữ béo tròn đang rao gan rằng mười bảy Sickles 1 ounce.

Harry buồn cười, tại sao không khác tí nào nhỉ.

Harry và Draco đi cạnh nhau làm sáng bừng cả một khu vực, Draco với mái tóc màu bạch kim dài cột với dải lụa màu lam đậm, đôi mắt màu lam, gương mặt tuyệt mỹ, vẻ đẹp cao quý nhưng non nớt. Cậu khoác áo chùng màu lam đậm.

Harry với gương mặt đẹp như tạc, mái tóc dài màu vàng được cột bằng dải lụa màu đen, mắt màu tím đậm ánh lên vài gợn màu lam và lục, rất lạ mắt nhưng dễ dàng bị thu hút vào đó, làn da trắng như sứ cao cấp không tỳ vết, môi như cánh hoa e ấp màu hồng, cậu vận một bộ áo chùng màu đen, cả người toát lên khí chất lạnh lùng, không kém phần cao quý. Bước đi tao nhã đẹp đến rung động.

Cả hai đi nhanh nhưng vẻ đẹp vẫn khiến người khác ngoái nhìn. Đi dọc theo con đường, các cửa hàng san sát nhau, có tiệm chuyên bán độc dược, tiệm chuyên bán thú nuôi, sở cú, tiệm kem.... Nổi bật nhất là đằng xa một tòa nhà màu trắng to lớn với chữ Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts. Harry không thích yêu tinh, chúng quá tham lam. Mặc dù cả cậu và Draco đều nhận được lời chúc phúc của sinh vật ánh sáng tôn quý nhất và sinh vật hắc ám mạnh mẽ nhất. Những sinh vật khác thấy họ đều tôn kính nhưng rõ ràng không thích vẫn là không thích.

Đi ngang tiệm bán dụng cụ Quidditch có tên là H.L. Đây là gia sản của gia tộc Lucifer, mà mỗi cửa hàng của gia tộc Lucifer, ngoại trừ một hình ảnh sản phẩm họ bán thì chỉ thêm hai chữ H.L đơn giản, mà thêm nữa biểu tượng kèm theo với hình ảnh sản phẩm thì có thêm một cái logo khá lạ mắt, một con rồng với đôi cánh trắng đen quấn quanh nó là một con rắn màu bạc.

Bên cạnh là cửa hàng độc dược cũng là H.L. Trong đó bán khá nhiều loại độc dược quý hiếm không phải có tiền là mua được. Mà theo các pháp sư độc dược thì cửa hàng độc dược của H.L chính là cửa hàng tốt nhất, nơi đó từ nguyên liệu tới độc dược thành phẩm đều là tinh khiết nhất.

Nơi cạnh ngân hàng Phù Thủy Gringotts, một năm nay mọc lên một cửa hàng bách hóa cũng là của H.L, cửa hàng này bán khá nhiều loại vật phẩm khác nhau, từ trang phục cho đến dụng cụ học tập, từ phù thủy cho đến Muggle, nơi đó gồm có năm tầng khác nhau. Tầng một bán sách dụng cụ học tập của phù thủy nguyên bản, tầng hai là bán các sản phẩm Muggle nhưng đã được phù phép ví như bút bi, sách vở, các loại đồ chơi, game. Khá được các phù thủy Muggle ưa chuộng. Tầng ba là một cửa hàng thời trang có đủ các loại thời trang từ cao quý đến bình dân. Tầng bốn là một khu chuyên bán các loại độc dược cao cấp, dụng cụ pha chế, không phải ở đâu cũng có. Tầng năm là nơi giải trí cho các quý ông quý bà các cậu ấm, tiểu thư. Tất nhiên là từ bình dân đến quý tộc. Nơi này không phân biệt Muggle hay phù thủy chính là những nơi được yêu thích nhất năm gần đây.

Gia tộc Lucifer càng được lòng các phù thủy Muggle khi làm một đồng việc tốt, xây bệnh viện cho những phù thủy máu trong hay phù thủy muggle nghèo, chỉ cần những người này đi tới những bệnh viện của H.L thì chỉ cần nói tên ra. Nếu trong hồ sơ người nghèo có tên họ thì chi phí điều trị giảm đến 70%. Các quý tộc nếu bị bệnh cũng đến bệnh viện H.L điều trị, đơn giản thì đây là nơi có độc dược và bác sỹ tốt nhất giới pháp thuật hiện nay.

Gia tộc Lucifer còn cho xây dựng các viện dưỡng lão cho các phù thủy già bị bỏ mặc, các cô nhi viện cho các phù thủy nhỏ bị bỏ rơi. Mặc dù khi xây dựng gia tộc Lucifer luôn giấu nhẹm tên mình vì các cô nhi viện chỉ để tên là H. Nhưng nhiều người vẫn tra ra người xây dựng là gia tộc Lucifer. Cũng vì thế mà gia tộc này luôn có một vị trí tốt đẹp trong lòng các phù thủy nghèo và giàu.

Lạc đề rồi... trở lại chuyện chính.

Bước vào tiệm Phú Quý Và Cơ Hàn có thể thấy khá đông học sinh và người nhà đang đứng, Harry và Draco sau khi ếm cho mình một thần chú xem nhẹ thì nhanh chóng bước vào trong. Tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn, Bên ngoài tiệm không lớn lắm, chỉ nhìn thấy bên trong có vài giá sách, nhưng khi bước vào trong, Harry cảm thấy không nhỏ như bề ngoài, vài ngọn đèn soi sáng bên trong, Tiệm bán đa dạng các thể loại sách Pháp Thuật, bao gồm sách giáo khoa cho các khóa học ở Hogwarts và các loại sách nghiên cứu pháp thuật khác.

Ở phía sau tiệm có một góc dành riêng cho lĩnh vực tiên tri, bói toán.

Harry và Draco dạo một vòng quanh tiệm, tìm kiếm một số quyển sách hữu ích cho việc học và tìm hiểu về pháp thuật. Cuối cùng sau khi dạo một vòng quanh tiệm Harry đã mua thêm hơn chục quyển sách.

Harry và Draco sau khi bước ra từ tiệm Phú Quý và Cơ Hàn thì đi tới một cửa tiệm nhỏ bằng hiệu để là Tiệm áo chùng của Madam Malkin cho mọi dịp.

Madam Malkin's là một cửa hàng quần áo gần với tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn. Nơi đây bán các loại quần áo khác nhau.

Hai người bước vào trong.

Phụ nhân Malkin là một phù thủy mập, lùn, cười toe toét, mặc bộ đồ màu hoa cà. Bà nhìn thấy hai người như hai thiên thần thì bước đến hỏi.

“Muốn may quần áo sao? Hai thân ái.”

“Àn.. thưa phụ nhân chúng cháu muốn may đồng phục của Hogwarts và quần áo mặc thường ngày.”

“Được rồi, các cậu bé một người vào đo một người thì chọn kiểu nhé.”

“Vâng....”

Khi Draco bị cây thước hắc sắc lượn trên người, Harry đang đứng xem và lựa chọn kiểu, thật ra cũng có thể nhờ gia đình nhưng quần áo của chúng may quá xa xỉ kiểu cách, Draco và cậu đều muốn đơn giản hóa vấn đề. Thế nên mới có việc thế này đây.

«Leng Keng»

Cửa lần nữa mở ra, có hai người bước vào, khi Harry ngược nhìn thì.. giật nảy mình.

6. Quyển 1 - Chương 6: Xung Đột

Trước cửa là hai cậu bé, một tóc đen dài, một tóc bạch kim.

Cậu bé tóc đen khoác một tấm áo chùng màu đen, trên áo chùng có thêu một đường hoa văn ngân ti hình dây trường xuân có lẽ là loại vải cao cấp, da cậu ta hơi tái, tóc màu đen mềm mượt. Mũi ưng lớn mất màu

đen tĩnh lặng như bầu trời không sao, không đẹp hoàn hảo nhưng lại có nét anh tuấn khó cưỡng lại. Môi mím chặt. Dáng người thon dài.

Còn cậu bé tóc bạch kim bên cạnh thì gương mặt cực kỳ hoàn hảo, đẹp đến khó cưỡng lại, cậu ta mặc bộ quần áo màu trắng bên ngoài khoác áo chùng màu lam, có thêu một đóa thủy tiên, hai người đi cạnh nhau, ai cũng có nét nổi bật riêng.

Khi hai người này bước vào, Harry đã có một sự xúc động không hề nhẹ, Là Severus và Lucius.

Bao lâu rồi cậu mới gặp lại anh, cảm giác của cậu lúc này rất vui nhưng nhanh chóng dùng Bế Quan Bí Thuật che dấu cảm xúc của mình.

Draco cũng nhìn hai người, trái tim cậu thoáng chốc đập mạnh, nhưng được Harry dạy Bế Quan Bí Thuật cậu cũng nhanh chóng bình ổn tâm trạng của mình.

Cả hai dời ánh mắt cúi đầu làm chuyện của mình.

Lucius và Severus khi bước vào cũng giật mình khi thấy hai cậu bé như thiên thần trong tiệm, nhìn quần áo và cử chỉ có thể thấy hai người cũng là quý tộc, nhưng Severus và Lucius hay đi dự các buổi tiệc cũng không nhìn thấy họ. Có lẽ là quý tộc của Muggle. Hai người chỉ nhìn họ một lát rồi dời mắt, nhìn người ta chằm chằm thật không quý tộc chút nào.

Harry tâm tư cậu lúc này rối như tơ vò, Severus người cậu yêu quý đứng đó nhưng cậu cảm giác rất xa, cậu chưa chuẩn bị để đối mặt với anh.

Bình ổn cảm xúc lại cậu im lặng làm chuyện mình nên làm, cậu biết Draco cũng xao động.

“Nào cậu bé xinh đẹp, đến lượt cháu...” Phu nhân Malkin nói với Harry rồi bước đến gần hai người vừa bước vào. “Chào Lucius, cháu đến may quần áo nhập học mới sao?”

“Vâng phu nhân, đây là bạn cháu. Cậu ấy cũng đến may đồng phục nhập học.” Lucius tao nhã nói.

“Được các cháu ngồi đợi một lát..”

Severus và Lucius bước đến hàng ghế ngồi chờ. Hai người vẫn còn bị vẻ ngoài của hai cậu bé kia làm cho kinh diễm. Đặc biệt là Lucius khi cậu nhìn thấy cái cậu bé tóc bạch kim kia cậu có bao nhiêu hoảng sợ.

Harry đang đo quần áo, cái thước đo chết tiệt vẫn đang vờn ngay eo cậu. Dù Severus ở đây cũng khiến Harry cực kỳ hắc tuyến, cậu nheo mắt nhìn cái thước đo.

Quần của Merlin, cậu muốn ném vào nó cả tá thần chú hắc ám.

Nhìn gương mặt đen như đáy nồi của cậu, Draco không nhịn được bật cười. Tiếng cười thiếu niên trong trẻo như chuông bạc.

“Harry, bình tĩnh chút nào. Mặt cậu đen quá rồi.”

“Thôi ngay Draco, cấm cậu cười nhạo mình. Ôi cái thước đo này muốn đo đến bao giờ.” Khi cái thước đo vờn xuống hông Harry lần thứ tư thì phu nhân Malkin bước ra nắm nó lại.

“Ôi đứa nhỏ, thật có lỗi. Cây thước này rất thích những cậu bé xinh đẹp.”

«Leng Keng»

Cửa lần nữa mở ra.

“Sev...” một giọng nói kinh hỷ vang lên, một cô bé tóc đỏ mắt xanh vui vẻ bước vào.

Severus ngẩng đầu lên thì thấy người bạn thanh mai trúc mã của mình, thì mỉm cười. “Lily...”

Là mẹ... Harry nhìn hai người đang thân thiết nói chuyện với nhau, dù gương mặt không cảm xúc, nhưng trái tim thoáng đau âm ỉ, anh vẫn vậy. Yêu mẹ tha thiết.

«Leng Keng»

Cửa lần thứ ba được đẩy vào, một cái đầu bù xù xuất hiện. sau đó là một cái đầu xoắn.

Ôi tất chân của Merlin là cha James Potter. Và cha đỡ đầu Sirius Black.

Sao lại vậy chứ...

Nhìn James đến làm quen với Lily... Ân cầu trời đừng có đánh nhau.

“Chào cậu mình là James Potter, đây là bạn mình Sirius Black, cậu tên là gì vậy.” James bước đến đưa tay ra.

“Mình là Lily Evans, đây là Severus Snape và bạn cậu ấy, chào cậu.” Lily nhú mày nhìn người đang làm quen.

“À, “Snivellus” và Lucius Malfoy.” James nói đầy ác ý khiến Lily nhú mày càng chặt.

“Sư tử ngu ngốc.” Severus nhếch khóe miệng tặng cho James một nụ cười đầy khinh bỉ.

“Mày nói cái gì, đồ rắn độc.” James tức giận la hét.

Quá ồn ào. Khi Harry và Draco nói chuyện với Malkin phu nhân xong thì phía bên kia cũng bắt đầu lớn tiếng.

Lily: “Cậu nói gì hử, sao cậu dám sỉ nhục bạn của mình.”

James: “Lily, mình..”

Lily: “Đừng có gọi tên tôi thân thiết như vậy.” Câu nói này thành công khiến Severus thêm cười nhạo James. Lúc này thì Sirius chen miệng vào.

Sirius: “Cậu đang ý mình thừa kế gia tộc mà khinh người khác sao, cậu “Snivellus” Prince.”

Harry nhú chặt mày, trong lòng càng thêm thất vọng với hai người thân ở kiếp trước của mình.

Lucius im lặng này giờ cũng nói vào. “Theo tôi được biết thì ngài Black đây cũng là con trưởng gia tộc đấy.”

Severus: “Ngu ngốc.” kèm một nụ cười nửa miệng.

James: “Câm miệng mày lại “Snivellus”.”

Khi Harry nhìn thấy James chỉ đưa phép về phía Severus theo bản năng Harry bước đến cầm lấy đũa phép đó lại, năm người giật mình nhìn Harry. Draco cũng bước đến.

Khi James muốn mắng Harry thì không để người đó nói gì Harry đã lên tiếng.

“Cậu nên dừng lại, đây là nơi công cộng còn rất nhiều người ở đây. Có chuyện nên dùng nói chuyện để giải quyết không phải dùng hành động như vậy.”

“Cậu là ai đừng có mà nhiều chuyện.” James cảm thấy cực kỳ tức giận, mặt đỏ bừng quát thẳng vào mặt kẻ nhiều chuyện.

Nhưng khi cả năm người nhìn kỹ người trước mặt thì họ càng giật mình khi thấy đôi mắt cậu, một đôi mắt màu tím nhạt với ánh lục cực kỳ xinh đẹp, nhưng thoáng chốc nó lại biến thành màu tím đậm với ánh lam. Draco nhú mày, đôi mắt này chỉ khi Harry tức giận mới hiện ra.

“Tôi chỉ là một người sắp đến trường như cậu thôi nhưng xin cậu nên có tác phong của một người được dạy dỗ đàng hoàng một chút, tôi không có ý định chỉ dạy gì cậu nhưng nơi này là nơi công cộng cậu hiểu chứ, nếu ai đó bị thương thì sẽ ra sao. Tôi nghĩ cậu hiểu rõ.” Harry đang nói chuyện thì Draco cũng bước đến.

“Harry, đối với một người không lý lẽ, cậu cũng không cần phải nói nhiều.” Draco cũng nói vào.

Khi James còn muốn nói gì đó thì cửa lại lần nữa mở ra, một cặp trung niên bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trong tiệm thì bước đến. Khi được mọi người kể lại thì hai người lập tức chỉ bảo con trai mình là James. Sau khi bắt James nói xin lỗi với Severus, Lily và Harry. Mặc dù James rất không tình nguyện.

Hai người dắt con trai về nhà dạy dỗ. James còn hậm hực, độc ác liếc về phía Harry.

Lily cũng bước lên nói tiếng cảm ơn với Harry.

“Cảm ơn cậu...”

Harry lắc đầu tỏ vẻ không có gì, sau đó cùng Draco bước nhanh ra ngoài, họ còn phải đi mua đũa phép. Hai người đi rất nhanh khiến ba người còn lại ngỡ ngàng, Lily thì hơi tiếc nuối.

“Quên mất hỏi tên hai người họ rồi. À một người tên là Harry thì phải”

Severus và Lucius thì không nói gì chỉ đứng đó. Họ cảm thấy hai người kia rất đặt biệt. Chỉ là không biết nên nói sao.

Hai người không hề biết rằng tương lai trái tim họ chỉ có hai người đó nắm giữ.

7. Quyển 1 - Chương 7: Đũa Phép – Hẻm Knockturn

Harry và Draco dừng bước.

Đó là một tiệm bán đũa phép nhỏ hẹp, tồi tàn và bụi bặm, liếc sơ qua có thể thấy nó có thể bị sập bất cứ lúc nào. Trên cánh cửa ở ngoài tiệm có một dòng chữ quảng cáo bằng vàng đã bị tróc ra: ” Nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382 Trước Công Nguyên”. Từ bên ngoài nhìn xuyên qua cửa sổ bám đầy bụi chỉ thấy một cây đũa phép đặt trên chiếc gối màu tím bạc màu. Bên trong tiệm có hàng ngàn cái hộp nhỏ và được chất gọn gàng từ sàn nhà lên tới trần.

“Xin chào hai thiên thần.”

Một giọng nói già nua trầm thấp cất lên khiến Harry và Draco ngược đầu lên nhìn. Một lão nhân tóc bạc trắng đứng trên một cái thang cúi đầu nhìn họ

“Xin chào ngài. Cháu muốn mua đũa phép.” Harry bước lên trước cúi đầu lễ phép chào hỏi với lão nhân.

“A.. là một phù thủy nhỏ... Sức mạnh của cháu sẽ khiến nhiều người kinh ngạc.” Ông Ollivander đeo kính vào, mỉm cười nhân từ nói. “Cháu tên là gì, cậu bé.”

“Harry.. Harry Lucifer thưa ngài.”

“Quả là một cậu bé lễ phép, thế cháu dùng tay nào nào.”

“Tay trái thưa ông.” Harry đưa tay trái lên mỉm cười. Cậu không muốn đũa phép của mình giận dữ đâu. Thật ra trước khi đi mạo hiểm với Draco cậu đã tạo cho mình và Draco mỗi người một cây đũa phép, hai cây đũa phép đều dùng đá ánh sáng kết hợp với đá bóng tối làm thân đũa, dùng gỗ cây Thiên Mệnh (chế đó) làm tay cầm, nhưng lõi hai cây khác nhau. Lõi đũa phép của Draco là một sợi tóc của Veela và râu của ngân long Hera. Còn của Harry là vảy của Hope và lông đuôi của bạch kỳ mã. Sau khi hoàn thành trong thời gian mạo hiểm cả hai người lại nhận được lời chúc phúc của tinh linh ánh sáng và hắc ám, trên thân đũa phép của có đều có hai lời chúc phúc đó, nó chạm khắc lên thân đũa thành một hoa văn đẹp mắt. Hai người cũng chỉ muốn đến thử tiệm Ollivander xem có tìm được đũa phép thứ hai hay không thôi.

Ông lão hiền từ nhìn cậu trong mắt có chứa sự yêu thích, sau đó lấy ra một cây thước đo, đo từ đầu vai đến đầu ngón tay, sau đó theo cổ tay đến khuỷu tay, từ nách đến sàn nhà.

Vừa đo ông vừa nói: “Mỗi một đũa phép của Ollivander đều có vật liệu pháp thuật rất mạnh, đó cũng chính là chỗ tinh túy của nó,Mr.Lucifer. Chúng ta dùng một bộ phận của sinh vật pháp thuật để chế tác đũa phép, mỗi đũa phép Ollivander đều là độc nhất vô nhị. Phải biết rằng, không chỉ có phù thủy lựa chọn đũa phép, đũa phép cũng lựa chọn chủ nhân thích hợp cho mình.”

Ông buông thước đo ra rồi bước đến một góc lấy ra một cái hộp, từ trong hộp lấy ra một cây đũa phép màu nâu đưa cho Harry.

Sau đó là một loạt tai nạn xảy ra với cửa hàng đũa phép. Từ mưa rào, tới gió xoáy, từ hỏa hoạn đến tuyết phủ, khiến cửa hàng sắp sụp xập càng thêm tồi tàn.

Sau đó Draco cũng đi lên tham gia công cuộc tàn phá cửa hàng.

Đến khi tay hai người mỗi nhừ, khóc không ra nước mắt.

Sau đó, ông Ollivander hí hửng mang ra hai hộp gỗ, cây đũa phép dài 11 inches, làm từ cây nhựa ruồi là lõi là lông Phượng hoàng. Và một cây vỏ bằng gỗ cây táo gai và lõi lông kỳ lân, dài 10 inch đúng, đàn hồi hợp lý.

Khi hai người cầm lấy đũa phép một luồng ánh sáng mạnh phát ra, sau đó đũa phép nứt gãy làm đôi.

Harry và Draco tròn mắt nhìn chuyện xảy ra.

Ông Ollivander cũng nhìn cảnh xảy ra. “Lần đầu ta nhìn thấy cảnh này.” Sau đó ông đi vào bên trong, lục tìm thứ gì đó thật lâu, nửa giờ sau ông bước ra trên tay là một cái hộp hoàng kim. Ông đặt hộp trước mặt Harry và Draco ông cười cười ý bảo hai người mở ra. Khi cả hai mở ra bên trong là một cặp đũa phép màu đen huyền, Nhìn là biết ngay không phải làm bằng gỗ.

“Đây là đôi đũa phép do tổ tiên ta làm, nó đã ở đây gần cả ngàn năm rồi, tổ tiên ta từng nói đũa phép này là anh em, chỉ những người bạn thân nhất mới mở được hộp này, mới xứng đáng làm chủ nhân của đũa phép này.” Ông Ollivander nói xong thì gật đầu muốn hai người cầm lên.

Khi Harry và Draco cầm lên thì đũa phép của họ từ trong người bay ra, hai cặp đũa phép bay vòng quanh chủ nhân của mình, một con ngân long và một con hắc long bay ra, khi hắc long được một con huyết xà xoay quanh thì ngân long bên kia được một con thanh xà lượn vòng.

“Thật kỳ diệu, thật sự kỳ diệu, ta lần đầu thấy cảnh tượng này, Rồng và xà là bạn đời ngàn năm... không ngờ...” Ông Ollivander lẩm bẩm gì đó.

Harry không muốn nghe nữa nên lập tức tính tiền.

“Thưa ông, bao nhiêu tiền ạ?”

“À, cả hai là 422 galleon.” Ông vừa nói vừa lấy hai cây đũa phép đã gãy bỏ vào hộp đưa cho Harry và Draco. “Chắc chúng cũng muốn bên cạnh các cháu.”

Harry và Draco nhận hộp, nói tiếng cảm ơn rồi ly khai.

Hẻm Knockturn.

Cửa hàng Borgin và Burkes, một cửa hàng bán rất nhiều loại đồ vật hiếm độc. Ở đó, giữa những thùng đựng đầy dầu lâu và chai lọ cũ.

Người chủ tiệm, Lão Borgin, một người đàn ông gù lưng tôm, tóc bóng mượt dầu. Lão nhìn hai người trùm áo choàng kín đầu đáng người nhỏ nhắn như một đứa trẻ, nhưng khí thế toát ra khiến người khiếp sợ.

Harry và Draco dạo một vòng cửa hàng, Draco cầm vài thứ rồi đến nơi tính tiền, Harry vừa nói vừa chỉ về hướng một cái tủ.

“Cái đó bao nhiêu?”

“Thưa ngài, cái tủ biến mất đó đã hư rồi ngài có cần thứ khác không?” Lão Borgin cười xấu xí nói.

“Tôi lấy cái đó, ông chắc sửa được phải không? Tuần sau tôi sẽ cho người tới lấy.” Harry quăng lên một túi nặng trĩu mà theo hình dáng của túi thì Borgin biết đó là một túi đầy galleon.

“Vâng thưa ngài.”

Khi Harry và Draco bước ra liền bị ba người cao lớn chặn lại. Cậu nhú mày, rồi nghe tiếng đóng cửa từ cửa tiệm đằng sau.

Ba người kia đều không bọc kín mình lại, xem ra ba người này đều là khách quen ở hẻm Knockturn – hoặc là dân thường trú?

“Giao đũa phép và tiền của chúng mày ra đây.”

Ăn trộm ở hẻm Knockturn vốn đã không hề có lý, một số người thường trú trong hẻm Knockturn có đôi khi thậm chí vì nhàm chán mà đi bắt nạt phù thủy bên ngoài, cũng có một số người vì muốn lấy tiền của người khác làm của mình mà đi cướp, thoát nhìn bọn họ gặp phải người sau rồi.

Người dám ăn trộm ở trung tâm hẻm Knockturn ít nhất cũng có năng lực nhất định, hơn nữa ngay khi bọn họ gặp phải rắc rối thì Borgin liền đóng cửa lại, xem ra, ông ta cũng không muốn trêu chọc ba người này.

Người ngay cả Borgin cũng không muốn... hoặc là lười trêu chọc...

Harry cười nhạt, đôi mắt ánh lên tia sắt lạnh, ba tên kia chưa kịp làm gì đã thấy cả người quần áo bị rách toí tả, máu chảy ra như suối. Sectumsempra(cắt sâu mãi mãi) không thần chú không đũa phép. Đây là một thần chú do Severus sáng tạo không ai biết.

Khi nhìn cả ba tên ngã xuống, Harry và Draco độn thổ đi, để lại ba tên ngu ngốc quần quai trong biển máu, khiến cả đám người xem một lần sờn gai ốc.

8. Quyển 1 - Chương 8: Hành Trình Hogwarts

Sân ga 9 $\frac{3}{4}$ hôm nay đông đúc hơn ngày thường rất nhiều, đầu cũng từng tốp học sinh đẩy xe hành lý lớn cùng với cú mèo đủ màu sắc các loại.

Nhưng nổi bật trong đám đông ấy là ba người, hai thiếu niên và một người đàn ông trẻ tuổi, hàng trăm đôi mắt chú mục vào họ.

Nhưng để mặc hết thấy họ nhanh chóng bước đi, nhắm thẳng nơi giao nhau của sân ga 9 và 10. Cả ba người nhanh chóng cho mình một thần chú xem nhẹ, lẫn lộn. Bước thật nhanh đi vào nhà ga.

Bóng tối bất ngờ ập đến rồi lại biến mất thật nhanh, một toa tàu lửa nổi bật hai màu đen trắng xuất hiện trước mặt họ.

Mang hành lý lên tàu, đến toa tàu dành cho gia tộc, ếm thêm vài thần chú ảo ảnh, xem nhẹ lên bên ngoài toa tàu, lúc này cả ba mới ngồi xuống.

Harry ôm lấy súng vật Hope đã biến thành một con hồ ly chín đuôi nhỏ màu ngân bạc, còn Draco lại ôm lấy một con mèo con màu trắng chính là cô nàng xinh đẹp Hera . Moon và Hedwig thì theo lời Harry đã bay tới trường trước.

“Alan, anh đến Hogwarts làm giáo sư thật à.” Draco nhìn người đang ngồi đối diện hỏi.

“Ừm, thư nhận chức anh cũng nhận rồi còn đâu.” Người tên là Alan lấy xuống một quyển sách rồi trả lời.

Hỏi tại sao lại có cái người Alan này à, khụ khụ.. phải nói về nửa tháng trước khi nhập học.

Ngày hôm đó, khi Harry và Draco đang đọc sách thì một người xuất hiện bất ngờ tại đại sảnh, Harry và Draco theo bản năng mà rút đũa phép ra. William trên bức tranh nhanh chóng ngăn lại.

“Dừng, Người quen đó!!!”

Harry khó hiểu nhìn cha mình rồi nhướng mày ý hỏi – Có chuyện gì cha mau giải thích.

William giật giật khóe miệng nhìn thẳng con trai đang nhướng mày với mình – Con phản rồi Harry.

“Khụ khụ..” William ho khan tăng hắng vài tiếng mới nói tiếp. “ Đây là Alan Apollo Lucifer, là quản gia, một thành viên của gia tộc.”

Harry và Draco giật giật khóe miệng nhìn người cha đang thao thao bất tuyệt – Cha đến khi nào mới dừng lấy tên mấy ông thần vô tên của họ.

“Cậu ấy trước đây do cha nhận nuôi, Sau đó qua Đức học, rồi khi cha mất thì đi học tập khắp nơi. Năm nay hai mươi lăm tuổi rồi, năm nay giáo sư bên Hogwarts hình như bị thiếu giáo sư đọc được nên Dumbledore gửi thư mời cậu ấy về làm giáo sư. Nên năm nay cậu ấy là giáo sư của tụi con, xem cậu ấy là anh trai nha.”

“Chào các em, hân hạnh được làm quen.” Alan cười ôn hòa đi đến trước mặt Harry và Draco.

Harry cùng Draco cũng nhanh chóng làm quen với Alan.

Alan có gương mặt khá phương đông, tóc đen dài được cột lại, mắt phượng đen như lưu ly, làn da trắng như mặt trăng tròn không tỳ vết, dáng người cao gầy nhưng không mảnh mai, Alan có vẻ đẹp tinh xảo kỳ lạ, không tuyệt mỹ như Harry, không kinh người như Draco mà là vẻ đẹp tinh xảo của á và âu kết hợp hài hòa.

Alan có tính cách ôn hòa, nhã nhặn, phong thái quý tộc, môi hay có một nụ cười lịch thiệp như gió xuân. Harry nghĩ Hogwarts năm nay ngoài Voldemort thì có thêm một người được hâm mộ rồi a.

Trình độ đọc được của Alan rất cao, có thể sánh với Harry lúc này. Draco nhún nhún vai nói. Hogwarts kỳ này được lợi rồi.

Ngày đi, William dặn dò rất nhiều cho đến khi cả ba người biến mất, William thở dài.

“Anh à, Harry sẽ không sao thật chứ, năm nay...” Alina nói đến phân nửa thì bỏ lửng, gương mặt xinh đẹp lo lắng.

“Anh không biết...Mong là nó vượt qua.”

...

Xe lửa Hogwarts bắt đầu lăn bánh, tiếng xình xịch của tàu vang lên từng lần, Harry lúc này đang vừa vuốt ve Hope vừa đọc một quyển sách dày cộm nói về các ma pháp hắc ám mua được ở hẻm Knockturn, Còn Draco thì xem một quyển sách về rồng, Alan thì xem một quyển về đọc được, ba quyển sách lơ lửng giữa không trung vừa với tầm mắt ba người, giữa toa tàu im lặng chỉ có tiếng âm thanh lật sách.

Lát sau, bên ngoài ồn ào, cả ba người bên trong nghe loáng thoáng rằng, Potter đánh nhau với Prince, Harry dời mắt nhíu mi, rồi lắc đầu tiếp tục xem sách. Severus bây giờ cũng không phải như trước cũng không bị ăn hiếp được.

Bên ngoài một cơn mưa nhỏ lất phất từng hạt rơi, bên trong xe lửa từng người đều có một suy nghĩ riêng.

Xe lửa dừng, mưa cũng dừng. Alan nói vài câu với Harry và Draco rồi đến phòng hiệu trưởng, nhìn Alan đi, Harry cảm thán không ngờ giáo sư Horace Slughorn bận việc phải nghỉ dạy học, hình như từ lúc cha và mẹ xuất hiện thì mọi thứ thay đổi rồi. Cái này Muggle có câu nói chính là “Hiệu ứng bướm bướm”.

Harry cùng Draco xuống xe lửa, vì mưa tạnh nhưng vẫn lất phất hạt, họ đành trùm mũ lên, dù sao cả hai cũng không muốn quá nổi bật.

Một người to lớn đang cầm đèn đứng đợi họ, là Rubeus Hagrid.

Hogwarts là một tòa lâu đài huyền bí cổ xưa với bảy tầng lầu, nằm trên một vùng đất hoang sơ hùng vĩ.

Ngôi trường được phù phép để ngăn chặn việc đột nhập bằng độn thổ, chổi bay. Đầu năm học, các học sinh sẽ được đón tiếp ngay khi vừa rời khỏi ga và dẫn vào trường mà không thông qua các phương tiện trên (học sinh năm nhất thì đi bằng thuyền, từ năm thứ hai trở lên thì đi bằng xe do Vong mã kéo). Trong có giải thích cách thức trường cũng được che giấu khỏi dân Muggle bằng việc ngụy tạo hình ảnh một căn nhà đổ nát (nguy hiểm! tránh đến gần...) và được êm bùa bắt khả dựng đồ án (không thể vẽ được lên bản đồ). Mọi thứ đồ công nghệ cao và điện tử của Muggle cũng mất tác dụng nơi đây.

Cùng thuyền với Harry và Draco lại là Lily Evans và Severus Snape nhưng do hai người trùm mũ nên không bị nhận ra.

Khi Hagrid đưa đám học sinh năm nhất tới một cánh cửa màu đen to lớn, gõ cửa ba cái. Một người phụ nữ búi tóc mặc áo choàng màu xanh bước ra thì Hagrid mới đi mất.

Bà dùng gương mặt nghiêm khắc nhìn các học sinh một lần, người phụ nữ này chính là giáo sư Minerva McGonagall.

Cánh cửa mở ra, mọi người bước vào và cũng mở ra một thế giới mới.

9. Quyển 1 - Chương 9: Phân Viện

Hogwarts là một tòa lâu đài cổ, được thiết kế giống như một pháo đài. Tòa lâu đài gồm bảy tầng lầu và sáu ngọn tháp, bao gồm Tháp Thiên văn, Tháp Hiệu trưởng, Tháp Bắc, Tháp Tây, Tháp Gryffindor và Tháp Ravenclaw. Cấu trúc bên trong của Hogwarts khá rắc rối.

Qua vài bậc cầu thang.

Mọi người hiếu kỳ vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, tầng nhà cao và cổ kính vô cùng.

Sau khi được đưa đến một cánh cửa phi thường cao lớn.

Giáo sư McGonagall xoay người nhìn bọn họ, sau đó nói: “Hoan nghênh đến với Hogwarts. Tiệc khai giảng sẽ bắt đầu, nhưng trước khi các trò vào lễ đường ngồi thì, đầu tiên các trò cần phải xác định học viện mà mình sẽ vào. Phân loại là nghi thức quan trọng bậc nhất, bởi vì trong lúc các trò học ở đây, học viện tựa như nhà của các trò vậy. Các trò phải học cùng các bạn trong học viện của mình, cùng nghỉ ngơi ở KTX, cùng nhau trải qua thời gian sau buổi học ở phòng sinh hoạt chung.”

“Bốn học viện phân biệt là: Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw và Slytherin. Mỗi học viện đều có lịch sử quang vinh của chính mình, đều đào tạo ra những nam nữ phù thủy kiệt xuất. Các trò trong lúc học ở Hogwarts, những biểu hiện xuất sắc sẽ cộng điểm cho nhà mình, mà vi phạm quy định thì bị trừ điểm. Cuối năm, học viện nào có điểm cao nhất sẽ đoạt được cúp nhà, đây là vinh dự rất cao. Ta hy vọng các trò dù được phân vào học viện nào cũng đều làm vẻ vang cho học viện nhà mình.”

“Qua vài phút nữa, nghi thức phân viện sẽ được cử hành trước mặt toàn thể giáo sư và học trò. Ta đề nghị các trò trong khi chờ đợi, sửa sang lại quần áo, tinh thần 1 chút.” (Trích truyện)

Ở phía sau Harry, vài tân sinh viên lo lắng không biết nghi thức phân viện như thế nào. Vì đơn giản khi ở nhà không ai được phép tiết lộ với họ.

Bất ngờ một tiếng hét khiến cả nhóm tân sinh hoảng loạn. Harry biết là chuyện gì, một nhóm hơn mười mấy con ma đang lượn lơ chung quanh. Nói chung với những đứa bé mười một tuổi thì khá là sốc nặng.

Harry và Draco tự ém cho bản thân một thần chú xem nhẹ rồi mới cởi mũ áo choàng xuống.

Giáo sư McGonagall mở cửa ra, lúc này cả nhóm tân sinh viên trở mắt nhìn xung quanh. Thật rất sống động.

Trong lễ đường bày bốn dãy bàn dài, những học sinh năm trên đã ngồi vào bàn. Trên bàn có hàng ngàn ngọn nến lơ lửng chiếu sáng không trung, bốn dãy bàn dài bày bát đĩa và ly rượu chân cao sáng loáng. Cuối sảnh có một dãy bàn khác, là vị trí của các giáo sư.

Trần nhà tối như mực, lóe ra những ánh sáng lấp lánh, cùng bầu trời đêm bên ngoài giống nhau, vô cùng xinh đẹp. Trên tầng nhà còn đốt hàng ngàn ngọn nến phi thường sinh động.

Giáo sư McGonagall sau khi cho nhóm tân sinh viên cảm thán đủ rồi thì dẫn bọn họ tiến về phía trước.

Ma âm xuyên óc bắt đầu tàn phá lỗ tai mọi người, Harry và Draco hoàn mỹ cho mình một cái chú tĩnh âm, nên khi đám học sinh năm nhất choáng váng đầu ông thì hai người vẫn ‘tĩnh bơ’.

Sau khi nón phân loại hát xong thì tiếng vỗ tay như sấm vang lên, có lẽ họ vỗ tay vì được thoát nạn.

Giáo sư McGonagall lúc này mới cầm một tấm da dê bước lên, đi về phía trước: “Tốt lắm, hiện tại cô gọi đến tên ai, người đó liền đội mũ, ngồi vào trên ghế, chờ đợi phân loại.”

Nhìn từng người bước lên. Harry cảm thán chắc mình xếp chót rồi.

“Jame Potter”

James hất gương mặt của mình đi về phía ghế.

“Gryffindor.”

“Peter Pettigrew.”

..

“Gryffindor.”

..

“Remus Lupin.”

..

“Gryffindor.”

...

“Sirius Black.”

...

“Gryffindor.”

Mọi người : “...”

“Severus Snape.”

...

“Slytherin.”

“Lily Evans.”

Khi Lily bước lên, Harry nhìn thấy Severus khấn trương..

“Gryffindor.”

Lúc này gương mặt anh trong thất vọng vô cùng.

“Draco Lucifer.”

Khi giáo sư gọi đến tên này, sảnh đường nhanh chóng im lặng. Là gia tộc Lucifer. Gia tộc nổi tiếng ở giới quý tộc và giới bình dân. Cả các giáo viên cũng chăm chú nhìn cậu bé tóc bạch kim đang bước lên.

Lucius giật mình nhìn người đang bước lên, là cậu bé gặp ở cửa hàng của phu nhân Malkin, mà cả những người còn lại đã gặp ngày đó cũng giật mình, đặc biệt là Severus và Lily.

Draco bước lên cúi đầu chào với ngài nón, kiểu chào quý tộc hoàn mỹ.

Thật lâu thật lâu sau...

“Slytherin.”

Draco bỏ mũ xuống, xoay mặt lại nhìn chằm chằm vào nón, nhìn đến độ ngài nón ‘thẹn thùng’ cúi đầu xuống không dám nhìn Draco, sau đó Draco đẩy bình tĩnh hẳn học đi đến dãy bàn của Slytherin, mọi người không hiểu gì.

Chỉ có Harry và Alan che miệng nhin cười đến nội thương.

Đơn giản chính là Draco nói rất muốn đến Ravenclaw.

Nên kiểu dáng u oán như oán phụ đó.... Harry thật không hiểu cái tên Draco này tại sao quen hết mọi thứ lại như một tên một sách chính hiệu như vậy.

“Harry Lucifer.”

Đại sảnh ồn ào nghị luận lần nữa im lặng. Harry cười nhẹ một cái rồi bước lên, mái tóc vàng lay động đi vào lòng người, cúi đầu quý tộc với ngài nón một cái, cầm nón đội lên đầu.

[Ừm ta không thể thấy được gì cậu bé à...lần đầu tiên đấy.]

Tiếng nói của ngài nón vang lên trong đầu cậu.

[Không thể cho ngài xem được.]

[Thế cậu bé muốn đi đâu.]

[Tùy ngài chọn thôi.]

[Được rồi.]

“Slytherin.”

Ai~ không ngờ Slytherin cứ tưởng là Ravenclaw chứ.

Harry bước đến dải bàn Slytherin, ngồi cạnh Draco, im lặng không để ý ánh mắt của những người khác, chờ đợi nghe lời diễn thuyết của thầy hiệu trưởng, nhìn lên cũng bắt gặp ánh mắt Voldemort bình tĩnh nhìn mình.

Giáo sư Dumbledore đứng lên, hai tay đan vào nhau, khuôn mặt sau cặp kính bán nguyệt từ ái, ông mỉm cười hiền lành nhìn học sinh : “Hoan nghênh các trò đến học ở Hogwarts! Trước khi bắt đầu tiệc tối, thầy muốn giới thiệu với các trò một giáo viên mới, vì vài lý do mà giáo sư Slughorn sẽ ngừng dạy môn độc dược và thầy Alan Lucifer sẽ là giáo viên dạy môn độc dược mới.” Cả đám học sinh im lặng nhìn vị giáo sư mới với nụ cười thân thiện, các nữ sinh thì tim đập, đỏ mặt. Các quý tộc thì nghĩ lại là một Lucifer. Voldemort cũng quay lại nhìn Alan một lần và được Alan tặng cho một nụ cười nhẹ thương hiệu Alan. Giáo sư Dumbledore tiếp tục nói. “Thầy muốn nói vài lời với mấy trò, đó là: Ngu dân! Mít ướ! Vặt vãnh! Véo! Cảm ơn!”

Dumbledore vừa dứt lời, các món ăn phong phú bắt đầu xuất hiện. Một đám vì đợi chờ đến đó ngay lập tức tàn sát đồng thức ăn trên bàn.

Thức ăn phục vụ ở Hogwarts, theo như ý kiến của học sinh, là rất ngon.

Không như Gryffindor, Slytherin ăn rất chậm, tao nhã và khí chất. Harry và Draco ăn rất ít, dùng tay. Harry nhấp một ngụm hồng trà. Draco cũng uống một ngụm trà.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi hết thì lúc này Dumbledore đứng lên cười tủm tỉm: “Bây giờ mọi người đều đã ăn uống no đủ, như vậy, ta muốn nói với các trò mấy câu. Lúc học kì mới bắt đầu, ta muốn các trò chú ý vài hạng mục sau.”

“Học sinh năm nhất chú ý, khu rừng cạnh trường là rừng cấm. Vài người bạn cũ của chúng ta cần nhớ kỹ điểm này.”

“Còn nữa, thầy giám thị Filch cũng muốn thầy nhắc nhở các trò, không được thi triển pháp thuật sau giờ học và trên hành lang.”

“Việc xét tuyển cầu thủ Quidditch sẽ tiến hành ở tuần thứ hai của học kì. Những ai muốn tham gia tranh đấu vì học viện của mình hãy liên hệ với bà Hooch.”

Gryffindor phản ứng lớn nhất đối với lời của Dumbledore, rất nhiều học sinh đều lộ vẻ hưng phấn, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Dừng trong chốc lát, Dumbledore cười đến nếp nhăn đầy mặt nói: “Như vậy, trước khi đi ngủ chúng ta cùng hát giáo ca nào!”

Ngoại trừ học sinh mới không biết tình hình thì mọi người đều lộ ra thần sắc khó xử hoặc chán ghét, Dumbledore lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy, đưa phép vung lên, trong không trung hiện ra ca từ màu vàng, cười tủm tỉm nói: “Mọi người tự chọn tông thích hợp cho mình, chuẩn bị, hát!”

Toàn thể giáo sư học sinh dù muốn hay không đều mở miệng hát, Harry đương nhiên không ngoại lệ chỉ là hát rất nhỏ.

«Hogwarts, Hogwarts, Hoggy Warty Hogwarts

Xin hãy dạy tôi đôi điều

Dù cho tôi có già hói

Hay trẻ măng với đầu gối gẽ

Đầu tôi vẫn nhồi được đôi điều

Những thứ mới mẻ và thú vị

Vì giờ chúng trông trơn và đầy không khí

Toàn ruồi chết với mấy thứ linh tinh

Nên hãy dạy tôi những điều đáng biết

Mang trả những thứ đã quên

Cứ hết sức đi chúng tôi lo nốt

Học tới khi nào nhũn rữa thì thôi.”

Mọi người hát xong, Dumbledore cười thành tiếng cảm thán nói: “A! Âm nhạc, một pháp thuật thật vĩ đại!”

Harry: “...”

10. Quyển 1 - Chương 10: Cuộc Chiến Thủ Tịch (1)

“Vinh Quang...”

Thủ tịch già đọc mật khẩu vào nhà thì quay lại nói với các học viên năm nhất phải nhớ kỹ, khi cậu ta quay lại vẫn không quên liếc nhìn Harry và Draco.

Harry, Draco đi theo huynh trưởng qua các cầu thang quen thuộc, càng tiếp cận địa bàn Slytherin, những điều khắc hình rắn càng ngày càng nhiều. Harry, và tất nhiên cả Draco đều có thể nghe thấy những con xà điều đó đang tiến hành bình luận về các tân sinh.

Cuối cùng, tất cả đi tới trước một mảng tường đá thấp, Harry biết, trên tường đá không phải không có gì. Nó vốn có một bức tranh xà quái được vẽ trực tiếp lên tường, chỉ có điều nhiều năm trôi qua, nó sớm đã bị rêu xanh bao phủ.

Slytherin tương ứng với yếu tố Thủy. Ký túc xá nhà Slytherin và phòng sinh hoạt chung nằm sau một bức tường đá trong hầm tối. Phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin là một căn phòng dài, ở dưới mặt đất (có thể là nằm dưới hồ Hogwarts, do đó nhà Slytherin luôn gắn liền với tính Thủy) với những bức tường bằng đá thô và đèn tròn màu xanh lá cây treo trên trần nhà. Căn phòng phát ra một thứ ánh sáng màu xanh lá.

Phong cách tổng thể rất cứng rắn, lạnh nhạt. Hành lang cùng bậc thang được xây dọc theo vách đá dẫn xuống dưới, đèn trên hành lang mờ mờ ảo ảo, nơi nơi đều có họa tiết, trang sức hình rắn, ngay cả trên đèn treo cũng chạm trổ hình những con rắn nhỏ.

Đây là một gian phòng bán trong suốt được xây dưới đáy hồ, vừa bước vào cửa đã thấy hai bên có hai bức tượng rắn bạc to lớn, cao ngất chạm tới trần.

Tường được xây bằng đá cẩm thạch màu đen, trên mặt đất được lót bằng gỗ của cây bạch dương và trường thanh quế màu xanh. Trần nhà là một mặt trăng bán nguyệt bằng thủy tinh trong suốt được điêu khắc, ngẩng đầu có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lờ ngay trên đỉnh đầu.

Trung tâm căn phòng có một bộ đèn treo thật lớn rũ xuống, cùng với các ngọn đèn nhỏ được điêu khắc thành mấy hình rắn nhỏ xung quanh làm cả căn phòng chiếu sáng trưng, cực kì thích hợp với việc đọc sách.

Ngọn lửa nhảy nhót trong lò sưởi âm tường đuổi đi sự âm lạnh của căn hầm, phía trước trải thật nhiều thảm lông dê, xung quanh còn đặt khá nhiều tấm đệm mềm mại, đa số là màu bạc cùng màu xanh... Thoạt nhìn hết thấy tràn ngập cảm giác ấm áp, lại không hề mất phong phạm quý tộc!

Hai bên vách tường phòng nghỉ treo rất nhiều tấm thảm tinh mỹ được dệt từ tài liệu phép thuật, thoạt nhìn như những sợi tơ bạc nhưng lại phẳng phất như có ánh sáng luân chuyển.

Trên mảng tường đối diện với cửa ra vào điêu khắc “Slytherin thủ tục”, tổng cộng một trăm điều do Salazar tự mình khắc lên.

Đám xà con lập tức đứng ngay ngắn tại phòng sinh hoạt chung.

Lúc này huynh trưởng Thomas Ederson mới phát biểu: “Slytherin hành vi thủ tục một: bảo trì tao nhã. Từ bây giờ các vị đã là học sinh của nhà Slytherin, nên phải bảo trì một hình tượng tao nhã mọi lúc mọi nơi. Slytherin không chấp nhận những kẻ ngu ngốc.”

Sau khi bảo tất cả ngồi xuống thì Voldemort cũng tiến vào, Harry ngạc nhiên khi thấy Alan cũng đi cạnh anh ta.

Voldemort mặc một bộ trường bào màu đen, ẩn ẩn có lưu quang của hoa văn màu bạc, cài một chiếc kim châm được khảm vào một viên đá quý màu đỏ trong suốt rực rỡ, điệu thấp mà hoa lệ.

Chân chính làm cho người ta tán thưởng là khuôn mặt của hắn, hai mắt như đá quý đen thâm thúy mà mê người, chính là, từ giữa tản ra hào quang khiến người ta không cảm giữ được muốn rơi vào, rõ ràng là màu đen khiến cho người ta thấy áp lực hít thở không thông, rồi lại có thể khiến cho người ta không thể tự thoát ra. Mày kiếm y đen nhánh ẩn giấu khí thế sắc bén, chiếc mũi cao thẳng càng làm cho khuôn mặt y giống như pho tượng Hy Lạp được bàn tay thượng đế điêu luyện sắc sảo mà điêu khắc thành. Đôi môi mỏng hơi hơi mím lại, gợi lên độ cong thích hợp, ôn nhu mà lại lạnh mạc, tóc ngắn màu đen bóng loáng chỉnh tề, không gió mà động, hắn cũng không giống các quý tộc khác dùng quá nhiều keo tạo kiểu để cố định tóc, mà để nó ôn nhu rũ xuống, lại ngoài ý muốn khiến mọi người cảm thấy ung dung tùy ý.

Đẹp như thế, cao ngạo như thế nhưng khi Alan đứng cạnh anh ta cũng không hề thua kém, Alan không chói lọi nhưng vẫn hoàn mỹ.

“Các trò từ giờ là học sinh Hogwarts, thành viên của Slytherin. Ta là Voldemort từ giờ ta sẽ là chủ nhiệm của các trò trong bảy năm tới ” Giọng nói trầm thấp thanh lãnh của Voldemort cất lên khiến nhiều học sinh bất giác rung mình. ” Slytherin đa mưu, Slytherin túc trí, Slytherin cao quý, Cho nên, ta không thể không cảnh tỉnh các trò: Ta không thích lãng phí tinh lực một cách vô ích ! Hy vọng mọi người hiểu được, tại Hogwarts các trò có thể gặp phải những..... hiểu lầm . Nhưng ngay cả như vậy, từ lúc ban đầu thành lập, Slytherin liền đem vinh dự đặt ở đệ nhất. Chúng ta hưởng thụ kiêu ngạo, danh vọng, tôn trọng, khâm phục cùng kính ngưỡng mà Slytherin ban cho, chúng ta phải dùng hành động thực tế để hồi báo cho cái học viện vĩ đại này— Đây là ưu tú cùng tôn quý của Slytherin trong nghìn năm qua.

Ở trong này, các người có thể có được đồng bọn thân thiết nhất, có được sự tín nhiệm vững chắc nhất.... Các người có thể có được quyền lực, địa vị,... thậm chí hết thấy, chỉ cần các người chân chính hiểu được cái gì là Slytherin vinh quang!

Chúng ta bước ra từ bùn lầy, chúng ta khát vọng quyền lực, chúng ta tràn ngập dã tâm, chúng ta cường đại lãnh tinh, chúng ta tao nhã tự giữ, chúng ta cũng không hối hận, chúng ta là Slytherin, Slytherin cần thận thiện mưu, nghĩ kĩ mới hành động.

Đương nhiên , ở trong này, các người có thể tiếp tục chơi các tiểu xiếc nhỏ nhỏ , âm hiểm của các người... Nhưng mà, đừng để ta biết vinh quang của Slytherin hủy trong tay ai !

Slytherin dũng cảm không hề thua Gryffindor, Slytherin trí tuệ không hề kém Ravenclaw, Slytherin thành thực cũng không hề ít hơn Hufflepuff. Như vậy tại sao các người lại không thể có dã tâm? Tại sao lại không thể kiêu ngạo? Hãy thể hiện dã tâm và kiêu ngạo của các người ra, làm cho mọi người có thể ủng hộ Slytherin! Đây mới là điều mà một Slytherin phải làm.

Là một Slytherin, phải thời thời khắc khắc nhớ kĩ các người cùng Salazar. Slytherin vĩ đại có cộng đồng vinh quang!”

Đám học sinh năm nhất trấn định cùng tự hào.

Lúc này Huỳnh Trường Ederson đứng dậy tuyên bố.

“Khiêu chiến thủ tịch bắt đầu.”

11. Quyển 1 - Chương 11: Cuộc Chiến Thủ Tịch (2)

Voldemort biến ra một cái võ đài thu nhỏ xung quanh lại thêm mấy hàng ghế dành cho các học viên, y cùng với Alan thì ngồi một hàng ghế dành cho giáo viên, thủ tịch các năm bắt đầu bước lên võ đài nhận khiêu chiến từ các học viên.

Bước lên đầu tiên là thủ tịch nhà là Thomas Ederson. Khi cậu ta bước lên thì theo sau đó là những người muốn bước lên khiêu chiến, Thomas dùng tay vuốt ve đùa phép miệng nở một nụ cười nửa miệng tiêu chuẩn.

“Cùng lên hết đi.” Thomas thiêu mi nói.

Cả đám người khiêu chiến nhúu mày, thật sự đúng là Thomas rất mạnh nhưng về tự kiêu này trong mắt quý tộc lại là khiêu khích.

“Đừng tự kiêu Ederson.”

Một người bước lên nói.

“Vậy cứ xông lên thử.” Thomas cười nhạt nói.

Một tốp người nhanh chóng tiến đến phóng thần chú về phía Thomas.

Thomas cười lạnh, chỉ khoảng không tới mười thần chú đã đánh bại bọn họ.

Voldemort vỗ tay khen ngợi. “Làm tốt lắm Thomas, vậy thủ tịch nhà vẫn là Thomas Ederson.”

Tiếp theo là cuộc khiêu chiến của các thủ tịch năm, các phép thuật của các học viên ở lúc này có vẻ mạnh mẽ hơn tương lai rất nhiều, thần chú hắc ám cũng rất dễ dàng phóng ra. Harry xem đến thú vị. Phải nói Slytherin so với các nhà khác thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Khi đến thủ tịch năm hai thì Lucius bước lên, Harry thấy Draco bên cạnh thoáng run rẩy, cậu nhúu mày nhìn qua thì thấy đôi mắt Draco vẫn nhìn về phía Lucius, một thoáng hốt hoảng, Draco thu hồi tầm mắt. Harry thở dài trong lòng, yêu quá đậm sâu thì dù có thế nào cũng không dễ dàng quên được.

Lucius rất mạnh, cách chiến đấu lại tao nhã như khiêu vũ, rất nhiều học sinh năm nhất nhìn không chớp mắt. Harry dời tầm mắt khi xoay qua bên cạnh, mới chấn động nhận ra mình đang ngồi cạnh Severus, anh vẫn đang chăm chú nhìn bạn mình trên sàn đấu, Harry giữ gương mặt bình tĩnh dù trong lòng đang rung động.

Harry đưa mắt nhìn về sàn đấu đang đến hồi kết, sau khi Lucius đánh một cái bùa choáng về phía người cuối cùng trận đấu cũng kết thúc.

Nhanh chóng Lucius trở thành thủ tịch năm hai.

“Khiêu chiến thủ tịch năm nhất bắt đầu.” Khi Thomas tuyên bố thì các xà con năm nhất bắt đầu tiến đến, trong trận đấu có một nhóm năm con xà rất mạnh, dẫn đầu là một thằng nhóc to con tên Adrew Hitt. Theo

Harry, Adrew là một tên nhóc tự mãn, sau khi trên sàn đấu chỉ còn năm người bọn chúng, thì nó liếc mắt về phía Harry và Draco.

Severus cũng nhìn về phía hai người, anh không thích chiến đấu với anh ai làm thủ tịch cũng được, nhưng nhìn hai cậu bé xinh đẹp bên cạnh, anh cảm thấy Adrew rất quá đáng, nó có năm người lại khiêu chiến với hai người đây là cái luật gì.

Harry cười nhìn về phía Draco, cậu dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào cậu ta. Draco quay mặt nhìn khó hiểu, Harry nhướn mày về phía Adrew cười bảo. “Hứng thú không? Cậu hay mình đi.”

“Cậu.” Draco trả lời chắc chắn. “Đánh nhanh còn về phòng.” Câu sau Draco nói chỉ mình cậu ta và Harry nghe thấy. Harry cười cười gật đầu.

Harry tao nhã bước lên sàn đấu. “Cùng lên đi.” Harry bĩu môi nói.

“Mi coi thường bọn ta.” Adrew nóng nảy nói, gương mặt cũng đỏ lên vì tức giận.

“Không.” Harry cười nhạt. “Chỉ muốn kết thúc nhanh thôi.”

Khi cả bốn người bên Adrew xong lên, Harry lập tức rút đũa phép ra, từ đũa phép màu đen một sợi tơ màu vàng xuất hiện. Bốn người kia đánh rất nhiều bùa chú về phía Harry nhưng Harry nhẹ nhàng tránh thoát, lại nói sợi dây tơ vàng trên đũa phép Harry như có sự sống mà lượn lờ rồi nhanh chóng trói được một người rồi hai người.

Alan ngồi trên ghế hai chân bắt chéo tao nhã, tay chống cằm trong lười biếng nhưng rất nhã nhặn, nhìn Harry đánh nhau mà như đi dạo, y rất buồn cười.

Draco ngồi xem cũng cười nhạt, lâu rồi cậu ta không thấy Harry đùa giỡn như vậy.

Pháp thuật này được Harry tạo ra, sợi dây được tạo từ đũa phép chính là pháp thuật cậu ấy truyền vào mới như có sự sống như vậy, nó theo đầu óc Harry mà duy chuyển, cũng có linh hồn riêng, Harry gọi nó bằng một cái tên khá đáng yêu, Oscar. (Oscar: có nghĩa là người bạn hòa nhã.)

Voldemort cũng khá thích thú với loại ma pháp này, y nhìn rất chăm chú — Harry này không đơn giản.

Severus cũng bị cuốn hút bởi loại ma pháp mới này, anh cũng muốn học nó. Lucius thì cảm thấy nên làm quen với gia tộc này.

Sau trói hết bốn người của Adrew, Oscar đáng yêu còn chộp luôn bốn cây đũa phép mang về cho Harry. Harry cười nhận lấy quăng qua cho một cậu nhóc năm nhất đứng phía sau. “Cầm giúp tý nhé, thưa ngài.” Còn khuyến mãi thêm một nụ cười nhã nhặn khiến cậu bé bị sốc đứng ngây ra như tượng.

Sau đó Harry quay mặt về phía Oscar. “Giỏi quá, đập tay cái nào.” Harry dơ tay lên Oscar cũng tự lại thành hình một bàn tay bé xíu đập tay với Harry. Sau đó làm động tác OK và mời với Harry. Khiến vài cô nàng phải nhỏ giọng thốt lên đáng yêu.

Draco bắt đắc dĩ, Alan sờ mũi, Severus thì nở một nụ cười nhạt thể hiện tâm trạng có lẽ cũng buồn cười, Lucius cũng muốn cười nhưng vì phong thái quý tộc mà đành nhịn, Voldemort sờ cằm thú vị.

Đám học viên thì dù giữ phong cách của mình cũng không nhịn được tròn mắt ngạc nhiên.

Chỉ có Adrew thì tức đến không thở được. Cậu ta lập tức đánh về phía Harry một cái thần chú evertē statum (thần chú ném ngã).

“Protego.(lá chắn)” Harry lập tức phóng ra một câu thần chú ngăn lại.

Adrew ngay lập tức lại phóng ra một cái bùa hóa đá (duro).

Lá chắn của Harry vẫn còn tác dụng. “Avis(bùa chú tạo ra chim)” Cậu hô ra một thần chú mới, một đàn chim lập tức tấn công Adrew.

“Protego,...Protego.” Adrew phải chật vật phóng ra hai lá chắn để chống lại.

Harry không để Adrew có cơ hội “Expelliarmus...(bùa giải giới[tước vũ khí]).” Thành công lấy đi đũa phép của đối phương. Trận đấu kết thúc.

“Còn ai muốn khiêu chiến nữa không.” Thomas sau dư âm trận đấu trấn định lại hỏi. Thấy không ai còn ý kiến nữa cậu ta tuyên bố. “Vậy Harry Lucifer sẽ trở thành thủ tịch năm nhất.”

Harry cầm lấy đĩa phép của năm người, sau đó mang trả lại.

Sau khi nghe Voldemort nói vài lời thì những xà con bắt đầu phân tán ra hai hướng trở về phòng ngủ. Phòng ngủ của Slytherin ba người một phòng, cùng phòng với Harry là Draco và... Severus.

Một mỗi cả ngày, cả ba người không nói gì nhiều ngoài mấy câu xã giao rồi nhanh chóng đi tắm rửa và lên giường ngủ.

12. Quyển 1 - Chương 12: Biến Hình – Bùa Chú

Buổi Sáng.

Khi Harry mở mắt ra, vì ở dưới hầm nên Harry không biết là lúc nào, phát tay một cái trong không khí hiện ra là 5 giờ 30 phút.

Harry bước vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, nhanh chóng làm xong vệ sinh cá nhân và tắm rửa, thay quần áo bước ra thì Draco cũng tỉnh dậy.

Draco cũng nhanh chóng làm xong vệ sinh cá nhân. Draco và Harry đều buộc tóc bằng một dải lụa, vài sợi tóc mái lòa xòa trước trán, trông càng thêm đáng yêu kỳ lạ.

Bữa sáng bắt đầu lúc 8 giờ và lớp học bắt đầu lúc 9 giờ. Nhìn đồng hồ lần nữa chỉ mới 6 giờ 30 phút, Harry thấy Severus vẫn còn ngủ thì quyết định để anh ngủ thêm một lát.

Phòng ngủ của Slytherin khá rộng, một phòng ba tủ quần áo lớn, ba kệ sách, ba bàn học, ba giường đơn, vì thiên về tính thủy nên phòng ngủ hơi âm hàn, vậy nên mỗi phòng đều có một lò sưởi khá lớn. Phòng ngủ có màu ngọc lục bảo và màu bạc, không quá cầu kỳ, chói mắt mà nhẹ nhàng.

Harry cùng Draco ngồi trên sofa, mỗi người cầm một quyển sách để trôi theo thể giới của riêng mình.

7 giờ 30 phút.

Harry bước đến bên giường Severus nhẹ nhàng lay anh dậy.

“Snape, Snape...” Harry rất muốn gọi là Sev nhưng cậu nhịn xuống.

Severus rất nhanh tỉnh lại.

“Chào buổi sáng, Snape.”

“Chào buổi sáng, Lucifer.” Severus lên tiếng chào.

Draco nghe thấy rất nhanh lên tiếng. “Cậu nên gọi tên đi, rất dễ nhầm lẫn đấy.”

Harry nhìn Severus ngượng ngùng cười cười nói. “Đừng nghe cậu ấy, cậu nên rửa mặt đi còn 25 phút nữa tới giờ ăn sáng rồi.”

Severus gật gật đầu bước vào nhà vệ sinh.

Thật ra Severus bây giờ tóc đã không còn đầy dầu, da không còn vàng, gương mặt cũng không còn hốc hác như xưa, anh bây giờ anh tuấn vô cùng, có lẽ vì kiếp này cha mẹ đã thay đổi khiến anh hạnh phúc hơn chẳng. Harry mong.. anh sẽ mãi như vậy. Hạnh phúc, dù phải đứng sau nhìn anh, cậu cũng chấp nhận.

Harry, Draco và Severus bước ra ngoài, sau khi theo chân các đàn anh dẫn đường cho các xà con của Slytherin đến đại sảnh.

Bữa sáng trôi qua rất bình thản, Draco ăn rất ít nhưng so với Harry vẫn nhiều hơn, cậu nhú mày nhìn Harry chỉ ăn một miếng bánh nhỏ cùng một tách trà mà gần hai mươi phút. Cả Severus ngồi đối diện cũng nhú mày khi thấy cậu ăn ít vậy.

“Harry, ăn ít vậy. So với mèo còn ít hơn.” Draco trách.

Severus đồng ý gật đầu, một số học viên khác cũng gật đầu phụ họa, Harry thất sách cười cười.

“Mình không đói mà Draco. Mình ăn ít cậu biết từ lâu rồi mà.”

“Alan với bà Pomfrey đang nhìn cậu kìa.” Draco lập tức dội nước lạnh lên người bạn thân.

Harry nhìn lại thì thấy quả nhiên Alan đang rất ‘yêu thương’ nhìn cậu mà bà Pomfrey lại rất ‘hiền lành’ nhìn cậu.

Quân tử phải biết đi đúng lúc, Harry sau khi thấy các xà con năm nhất đã ăn xong thì lập tức tiến hành việc của một thủ tịch năm nhất, dẫn đường đến lớp học, ‘chạy bỏ của lấy người’.

Lớp thứ nhất của ngày hôm nay là Biến hình.

Với địa hình của Hogwarts, Harry đã thuộc nằm lòng, cậu dễ dàng dẫn các xà con năm nhất đến lớp sớm nhất.

Còn 20 phút nữa mới vào học, vẫn chưa có ai ngoài các vị Slytherin, Harry nghĩ chắc là bị lạc đường rồi.

Lâu đài Hogwarts cực kỳ rắc rối khó đi, cầu thang lại hay thay đổi liên tục. Bị lạc đường là điều tất nhiên.

Harry, Draco kéo theo Severus lên phía đầu của dãy bàn Slytherin ngồi, Severus cũng không quá lạnh lùng nên đồng ý, Trên bàn giáo viên không có ai, chỉ có một con mèo. Đáng yêu thật đó nhưng tốt nhất không nên đụng vào.

Mười phút sau, Ravenclaw lục tục bước vào, mười lăm phút sau thì là Hufflepuff cũng rối rắm đầy mồ hôi chạy vào, khi còn một phút thì bắt đầu giờ học, Gryffindor mới bán sống bán chết chạy vào.

Chín giờ. Cả nhóm học sinh lục tục náo động. Không thấy giáo sư. Nhiều bé con tự hỏi. Không lẽ giáo sư đi trễ à. Trên bàn giáo sư chỉ nhìn thấy một con mèo.

Đang lúc cả nhóm náo loạn.

“Phốc” một cái, mèo đen phóng về phía trước biến hình thành một quý phu nhân. Chính là giáo sư dạy tiết biến hình của chúng ta. Giáo sư McGonagall. Đa số học sinh bên Ravenclaw đều biết đây là thuật biến hình Animagus(Phép thuật hóa thú). Nên không thấy sợ hãi mà chỉ thấy thú vị.

Cô nghiêm khắc ngắm nhìn các học sinh năm một, quơ đũa phép biến bàn giáo viên thành một con heo rồi lại biến trở về.

“Biến hình là môn học dạy biến đổi hình dạng của các vật, đôi khi tạo ra vật mới. Điều này được thực hiện bằng cách tập trung tinh thần”. Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục nói “Biến hình là môn học khó nhất cũng nguy hiểm nhất trong chương trình học của các trò. cho dù là ai, nếu muốn quấy rối trong tiết học của ta, sẽ bị mời ra ngoài không cho học nữa. Ta đã cảnh cáo các trò rồi đó!”

Sau đó bà phát cho mỗi học sinh một hộp diêm nhỏ. “Bài học hôm nay của các em là biến hộp diêm này thành một cái cốc thủy tinh. Nào bắt đầu.”

Các học sinh ba nhà ra sức vẩy đũa phép đọc thần chú. Nhóm Slytherin nhìn thủ tịch nhà mình vẫn chưa bắt đầu nên vẫn ngồi im.

Harry nhìn nhóm học sinh chờ mình thì bắt đầu lấy đũa phép ra, đọc thần chú. Hộp diêm lập tức biến thành một chiếc cốc thủy tinh, có hoa văn phượng hoàng tinh xảo.

“Thần chú biến hình hoàn hảo, Slytherin cộng mười điểm.” Giáo sư McGonagall nhìn chiếc cốc tán thưởng.

Draco cũng nhanh chóng biến được một chiếc cốc khác, trên cốc là hoa văn một con rồng tuyệt đẹp, giáo sư McGonagall không ngần ngại tặng thêm cho Draco mười điểm. Severus cùng các xà con cũng nhanh chóng làm được.

Lily ngồi gần Harry nhất chỉ cách một lối đi, cô vẫn chưa làm được, thấy vậy Harry xoay qua nói.

“Tưởng tượng hình dáng chiếc cốc trong đầu cậu, rồi dẫn ma lực vào đĩa phép là được.” Harry nói không quá lớn nhưng đủ để các học trò mới nghe thấy. Lily theo lời Harry lập tức làm được, cô vui mừng xoay qua nói cảm ơn Harry, Harry cười cười tỏ ý không có gì.

Các học trò khác theo lời Harry nói đều có thể làm được một chiếc cốc đơn giản, McGonagall nhìn Harry với đôi mắt tán thưởng.

Chỉ có James hơi hơi bầu bực không cam lòng.

Các học trò nhà khác thì nhìn Slytherin với con mắt khác, ít nhất là với Harry, cậu trong mắt bọn chúng là một người ôn hòa.

Sau khi ăn trưa, Harry bắt đầu dẫn đám xà con đến lớp tiếp theo.

Đến giờ học thần chú, Harry cũng dễ dàng đến lớp trước. Harry cùng đám xà con vừa bước vào lớp đã thấy giáo sư Filius Flitwick đang dùng thần chú trôi nổi sắp xếp lại giá sách. Nhìn thấy Harry, giáo sư Flitwick hét lên làm giật mình một đám xà con. Harry cười nhẹ với ông rồi bước vào chỗ ngồi. Lát sau nhóm ưng con, lửng con và sư tử con cũng bước vào.

Bắt đầu giờ học. Giáo sư Flitwick sau khi đứng lên một chồng sách cao đặt trên ghế thì bắt đầu nhìn một vòng học trò.

“Bùa chú dạy Cách thức dịch chuyển các vật thể và tạo ra những hiện tượng đặc biệt bằng cách thực hiện chính xác việc vẩy đĩa phép và đọc những câu thần chú phù hợp. . Như vậy, các trò đều có sách rồi, thần chú trôi nổi, chính là cái ta vừa dùng để làm mình trôi nổi trên đồng sách này, đương nhiên các trò muốn đạt tới này mục tiêu còn phải cố gắng. Thần chú đọc lên là Wingardium Leviosa.”

Vẫn là Harry dẫn đầu hoàn thành đầu tiên, được giáo sư Flitwick tặng cho mười điểm, Draco và Severus tiếp bước theo sau, cuối cùng là nhóm xà con ai cũng dễ dàng làm được.

Đừng có đùa, nhóm quý tộc thường ngày ở nhà vẫn được chỉ bảo nghiêm khắc cỡ nào, nếu thần chú này không làm được thì bọn chúng bị đóng gói đem bỏ đi mất.

Bên nhà Hufflepuff không biết làm như thế nào, có một cậu bé làm nổ cả sợi lông màu trắng, Lớp học hôm đó kết thúc trong tiếng cười giòn giã của các học sinh.

13. Quyển 1 - Chương 13: Lớp Độc Được

Lớp độc được đầu tiên của tân viên năm nhất khiến mọi người tò mò, thật ra tất cả chỉ tò mò với vị giáo viên ưu tú của gia tộc Lucifer thôi, các học viên năm trên sau khi học đều khen ngợi vị giáo viên đó, khiến tất cả nóng lòng muốn học, lần đầu tiên trong đời Harry thấy các học sinh mong ngóng lớp độc được đó, nếu là trước kia thì...Ừm, chúng sẽ run rẩy khi nhắc tới lớp học. Cậu nhớ rằng trước đây đã từng có một cuộc bầu chọn những môn học đáng sợ nhất, lớp độc được của Severus chính là đứng đầu với gần như trăm phần trăm số phiếu bầu chọn.

Nhớ lại chuyện này khiến Harry cảm thấy bất đắc dĩ, bản thân cậu trước kia cũng là một trong những người không thích lớp học ấy, chỉ là không biết từ lúc nào, đôi mắt cậu luôn dõi theo anh, quan sát anh, ngắm nhìn anh, quan tâm anh, chờ đợi anh, bảo vệ anh, cuối cùng là thầm lặng yêu anh.

Severus hận Harry nhưng quan tâm cậu một cách chân thật, anh ăn nói độc ác nhưng xét kỹ sẽ nhận thấy trong lời nói đó luôn hàm chứa sự quan tâm. Anh sẽ mắng cậu ngu ngốc khi cậu bị thương nhưng vẫn bảo chế độc được vì cậu, anh sẽ lạnh lùng với cậu nhưng sẽ quan tâm cậu khi cậu không chú ý, anh hận cậu vì cậu giống James lại bảo hộ cậu vì cậu là con Lily, hết thấy mọi thứ, khiến bất giác trong tim cậu từ lúc nào có vị trí duy nhất dành cho anh, không phải tình cha con như Sirius, không phải tình bạn bè như Draco, Ron,

Hermione. Không phải kính trọng như với Dumbledore, mà là một tình yêu vẹn nguyên dù qua một năm, hai năm, mười năm, hay hai trăm năm, vẫn đông đầy theo thời gian.

Dừng hồi tưởng, cậu ngồi trong phòng học. Lớp độc được vẫn âm trầm như thế, nhưng có lẽ theo bàn tay của Alan nó đã ấm áp và có sức sống hơn, dù vậy không hiểu sao lại khiến Harry nhớ tới lớp học lạnh giá của anh.

Nhìn sang Severus bên cạnh, anh đang cầm cúi đọc sách. Có lẽ từ lúc này anh đã không đọc miệng như trước, cũng hay nói đùa với cậu nhưng hiển nhiên anh vẫn đọc miệng đúng nơi, phun nọc đúng lúc. Điều đó khiến Harry vui, có lẽ cậu vẫn quen với một Severus xà vương phun nọc độc khắp nơi mà phải không. (Nguyệt Dạ: Ra Har là M hả Har.~~ Harry: Ân*cười toe toét*)

Alan bước vào, cửa chính cửa sổ cũng theo bước chân của anh mà đóng lại. Bước đến bàn giáo viên. Anh vung nhẹ tay, một ánh sáng màu huỳnh quang chiếu sáng cả phòng học, chúng linh động lượn lờ như những con đom đóm, xanh nhẹ dịu mắt. Nhưng nếu ta chạm vào, nó sẽ vỡ ra rồi tan biến như tuyết mùa hạ. Vài học sinh nữ còn cảm thấy lạnh mưng.

Alan cất đĩa phép vào và nở một nụ cười mà các học viên cho là hòa ái nhất. – “Chào mừng các trò đến với lớp đầu tiên thầy dạy, đây là lớp học chuyên về độc được tất nhiên sẽ không cho phép sử dụng đĩa phép bừa bãi trừ việc các trò làm nổ vạc phải tự bảo vệ bản thân, độc được có thể là thứ kỳ diệu nhất của thế giới pháp thuật, nó có thể là một thứ tiêu khiển, tạo ra những trò vui, nhưng nó cũng có thể cứu mạng người, hoặc giết người. Nên nhớ không bao giờ đùa giỡn với độc được khi chưa biết rõ nó. Độc được không khó học, dĩ nhiên cũng không dễ dàng nếu các trò không nghiêm túc, ở lớp của thầy đều đầu tiên các trò nên nhớ chính là hai từ ‘Nghiêm Túc’, một đại sư độc được giỏi có thể thay thế thiên thần, cầm chân thần chết. Tất nhiên nếu có ai đó không nghiêm túc, thầy sẽ không ngần ngại ‘quăng’ người đó ra khỏi lớp.”

Lời phát biểu của Alan nhẹ nhàng như hát, Harry nghĩ như vậy, bởi vì cậu từng nghe lời phát biểu sắt bén hơn nhiều.

“Các trò tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc được. Vì trong lĩnh vực này không cần phải vung vẩy đĩa phép nhiều cho lắm, nên sẽ có người trong số các trò không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì các trò thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sủi tăm nhẹ nhẹ, toả làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì các trò hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy ... Nhưng ta có thể dạy cho các trò cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu các trò không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.”

Cả Alan và Severus đều nói độc được có thể cầm chân thần chết, điều đó vào những năm chiến tranh Harry đã nhận rõ, Harry không biết bao nhiêu lần đi vào cửa địa ngục và được độc được cứu vớt ra, có thể nói độc được là thứ cứu mạng y nhiều lần nhất. Từ đó khiến cậu cảm thấy có hứng thú và yêu quý độc được một cách kỳ lạ, có lẽ vì vậy mà cậu hiểu anh vì sao thích độc được đến thế.

Kéo suy nghĩ trở về, Alan chỉ huy phấn viết lên bảng một quá trình điều chế độc được, Harry nhìn thì biết đó là thuốc trị mụn ghẻ, bài học độc được đầu tiên của năm nhất.

“Harry.” Alan gọi tên cậu.

“Vâng thưa giáo sư.”

“Trò cho ta biết khi bào chế thuốc trị ghẻ này, cần chú ý cái gì nhất.” Alan hỏi khiến tất cả mọi người chăm chú nhìn về phía Harry.

“Thưa giáo sư khi chế biến độc được này cần chú ý ba điều, nhất là với các bạn chưa từng tiếp xúc với độc được.” Harry dừng một lát nhìn thấy Alan gật đầu ý bảo nói tiếp. “Thứ nhất là phải khuấy độc được đủ với số vòng đã nói, thứ hai là phần gai nhím cần bỏ vào sau khi tắt lửa, không được bỏ vào khi lò vẫn bật lửa dù là lửa nhỏ, thứ ba quan trọng nhất là khống chế ma lực khi chế biến độc được một cách chính xác tất nhiên điều này khó với các học trò muggle khi mới tiếp xúc độc được.”

“Tốt lắm Harry, đây chính là điều thầy muốn nói, khi chế biến độc được nếu ma lực không chính xác có thể dẫn đến độc được thất bại, tệ hơn là nổ vạc khiến mình bị thương. Vậy Harry chắc em có cách để việc này

không xảy ra.” Alan cười nói.

Harry nhú mồm liếc Alan một cái sắc lẹm, mà Alan thì cười cười giả vờ không thấy, mà Draco cũng bụm miệng muốn cười khi thấy người gặp họa, Severus thì bất đắc dĩ. Một đám người nhìn Harry, có ác ý, có lo lắng, cũng có hiếu kỳ.

“Thưa giáo sư tất nhiên có...” Harry cắn răng rít ra từng chữ mà điều này khiến cả đám học viên năm nhất ngạc nhiên, ngay cả các đại sư có tiếng còn chưa làm được điều này mà một cậu bé mười một tuổi lại làm được. “Chỉ cần thay đổi số vòng khuấy độc được, hai mươi tư vòng theo kim đồng hồ, ta thay đổi thành bảy vòng ngược kim đồng hồ và ba vòng theo kim đồng hồ là được.”

“Tốt lắm, Slytherin cộng thêm mười điểm, trò ngồi đi.” Alan nói sau đó nói tiếp. “Lát nữa nhóm trò sẽ làm theo lời trò nói để kiểm chứng, còn các trò còn lại thì làm theo những gì trên bảng. Được rồi bắt đầu.”

Đối với nhóm học trò Muggle có thay đổi thì cũng bình thường, nhưng với các học trò máu trong và quý tộc thì lời Harry nói nếu được nghiệm chứng thành công thì giới độc được có thể bước lên một khái niệm mới, không phải ai cũng sẽ có thể thay đổi quy luật từ ngàn xưa đến nay, Harry có thể là một nhân tài, tối nay phải gửi thư về cho cha mẹ, đó là nhận định chung của nhóm Slytherin.

Làm độc được nhìn chung thường là hai người một nhóm, nhưng tân sinh năm nay lại là số lẻ, khi Severus muốn tách ra làm riêng mặc dù anh cũng rất muốn xem cách làm mới của Harry nhưng không thể làm khác, anh đâu thể phá hoại Harry với Draco phải không. (Nguyệt Dạ: Thụ và Thụ không có hạnh phúc đâu, Severus anh cứ chen vào chính giữa đi...=)))

Khi Severus muốn tách ra thì Harry nắm tay anh lại. (Nguyệt Dạ: A.... nắm rồi, nắm tay rồi kìa*nhảy tưng tưng*).

Severus khó hiểu nhìn Harry, Harry chỉ cười nhìn về phía Alan nói. “Giáo sư, bên chúng em dư ra một, chúng em có thể tạo nhóm ba người không?”

“Được chứ Harry.” Alan vui vẻ đồng ý.

Harry cười cười nói cảm ơn rồi xoay về phía Severus, bấu môi “Giáo sư cũng đồng ý rồi, cậu còn tính đi đâu, mau giúp mình với Draco lấy được liệu đi.”

“Được.” Severus gật gật đầu.

Severus không hề hay biết trong khoảnh khắc anh cảm thấy tim mình như ôm ấp, cái gì đó vỡ ra sưởi ấm trái tim cô đơn của anh, trong khoảnh khắc nhẹ nhàng lưu lại biết bao rung động.

.

....

Theo lập luận của Harry và sự phối hợp chặt chẽ của Severus, Draco. Độc được phá vỡ truyền thống nhanh chóng được tạo ra, thành phẩm tuyệt hảo. Tất nhiên cũng khiến nhiều người ngạc nhiên, có trời mới biết nhiều người còn thấy bị sốc như thế nào.

Merlin a~, có ai mà ngờ Harry lại có thể phá vỡ cái truyền thống cả ngàn năm như thế chứ.

Harry vẫn hay nhìn lên Severus khi anh làm độc được, anh vẫn nghiêm túc như thế, gương mặt khi chăm chú của anh vẫn khiến Harry rung động.

Quần của Merlin, nếu không phải bẻ quan bí thuật giúp đỡ có lẽ cậu đã muốn nhào vào vòng tay của anh.

Khi Harry mang thành phẩm của mình đến bàn giáo viên cho Alan, nhìn thành phẩm hoàn hảo đến bất ngờ, anh cười đánh một cái điểm O.

Harry bước trở về thì..

«Ăm..»

Thật ra bên cạnh bàn Harry là một nhóm Gryffindor nhỏ. Ngồi kế hai sư tử con là nhóm sư tử khác.

Bên trong dãy bàn, một cái vạc nổ tung. Vì bị tiếng nổ làm giật mình, vạc thuốc của hai chú sư tử còn lại cũng phát nổ theo. Hai vạc thuốc không biết thế nào cùng nổ lại gây ra phản ứng hóa học. Khiến bàn học bị ăn mòn nhanh chóng.

“Protego.”

Harry thấy độc được sắp bắn ra bốn phương tám hướng liền nhanh chóng dùng một cái Protego(lá chắn Charm) diện rộng.

Ngoài bốn chú sư tử bị dính độc được, thì người may mắn còn lại là Harry, Protego bảo vệ diện rộng thật ra có một nhược điểm vô cùng lớn, khi nó bảo vệ cho những người khác thì màn chắn của người sử dụng rất mỏng manh. Mà sự việc lại diễn ra quá nhanh, Harry không thể dùng ShIELDY kịp. Vậy nên mới có chuyện Harry bị thương nặng như vậy.

Thế là Harry đáng thương chỉ có thể lấy tay đỡ lấy, và cơ thể bị oanh tạc bởi độc được xói mòn. Quần áo, da thịt bị ăn mòn, máu chảy vô cùng nhiều. Harry cắn răng nén chịu đau đớn xé thịt.

Vài cô bé hét lên sợ hãi, không biết cậu may mắn hay xui xẻo, nhưng phần lớn độc được theo hướng công phá có một phần ba là đổ lên người cậu, hai phần còn lại chia đều cho bốn người còn lại.

“Harry, Harry...”

Severus, Draco, và Alan là phản ứng nhanh nhất, ba người cùng chạy đến. Thấy Harry sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, quần áo loang lổ, máu tươi nhuộm đỏ cả người. Cả ba người lập tức sầm mặt, vẻ mặt nghiêm trọng. Thấy dáng vẻ đó của cả ba người, Harry cười khổ không không thôi ,cậu bị thương lại phải an ủi lại họ.

“Mình không sao, nhưng có thể đưa mình và mấy trò bị thương đến bệnh thất không?”

“Được rồi Draco, Severus, hai trò giúp thầy đưa các bạn đến bệnh thất, còn các trò khi thầy không có ở đây thì không được sử dụng thần chú linh tinh.” Alan nghiêm khắc nói.

Khi cả ba người dùng thần chú trôi nổi đưa năm người bị thương đến bệnh thất thì ở lớp độc được đang bàn tán ồn ào. Vài bạn nữ cảm động với hành động của Harry nói.

“Không biết cậu ấy có sao không?”

Vài người ác ý nói lớn, “Chỉ giỏi giả vờ làm người tốt. Không phải chỉ bị chảy máu một chút thôi à có phải đã chết đâu.”

Slytherin và vài người tức giận, Slytherin dù là quý tộc nhưng vẫn là những cậu bé cô bé mười một tuổi, được người ta giúp đỡ đương nhiên cũng cảm động, từ lúc Harry cứu họ, họ đã nhận định Harry là thủ tịch được họ công nhận, thủ tịch của mình bị nói xấu dù có là quý tộc cũng muốn phản bác. Còn những người còn lại thì có nhiều suy nghĩ riêng nhưng phần lớn chính là, Harry chỉ là thủ tịch của nhóm Slytherin, cậu ấy chỉ cần cứu Slytherin là được, nhưng cậu ấy cứu tất cả những người khác, đó là một hành động đáng trân trọng. Những lời nói ác ý thì thật đáng phỉ nhổ. Chỉ là chưa kịp để Slytherin phản bác thì có một người nói lớn.

“Chảy máu một chút, cậu có giỏi thì bị thương kiểu đó đi không thì lấy một ít độc được còn sót kia đổ lên người thử xem, không làm được như người khác thì câm miệng lại.”

Người nói câu ấy lại chính là James Potter người được xem là những người không thích Harry. Điều này khá bất ngờ với nhiều học trò.

14. Quyển 1 - Chương 14: Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám

Harry từ lúc bị thương vẫn không kêu la một lần, thật ra so với những năm chiến tranh, hai trăm năm sống trong tranh đấu, vết thương này có là gì, đau đớn thể xác có thể bằng đau đớn tâm hồn sao, mặc dù rằng

cả thể xác lẫn tâm hồn Harry đều đã chai sạn.

Có lẽ mọi người nghĩ rằng Harry bị thương là vì muốn cứu mọi người nhưng Harry hiểu rõ bản thân mình, cậu không cao thượng như thế, cậu ích kỷ, thật sự ích kỷ, cậu chỉ là không muốn thấy anh bị thương mà thôi.

Harry biết rõ, Severus hiện tại không phải là người cậu từng yêu, họ chỉ là giống nhau mà thôi, mặc dù biết rõ điều đó, nhưng lý trí so với trái tim vẫn yếu đuối hơn không phải sao? Từ lúc nhìn thấy anh lần nữa trái tim cậu lại thuộc về anh rồi, có lẽ cậu từng quên, nhưng mà tình yêu không có lỗi.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, Harry rất muốn cười, có phải anh cũng quan tâm đến cậu phải không?

Sau khi được bà Pomfrey ca một bài giáo huấn dài, Harry mới thở phào nhìn hai người trước mặt.

“Được rồi Draco, Severus đừng có mà nhìn mình như vậy được không?” Harry cười nhìn sắc mặt tối đen của người bạn thân. Còn về Severus cậu nghĩ mình được quyền gọi tên của anh rồi, dù bây giờ không phải là người dòng họ Potter thì cậu cũng mặt dày sẵn rồi.

“Ngu ngốc...” Draco nói một câu, chính xác nhanh gọn.

“Cậu Harry nghĩ rằng mình là thần hay sao, nếu cái đầu của cậu không chứa đầy cỏ lác như những con cự quái thì phải biết chuyện gì nên làm không nên làm, ngu ngốc.” Severus không nể tình phun nọc độc ướm đầu Harry.

“Được rồi mà.. hai cậu không lẽ không thể thương cảm cho một người bệnh nhân như mình hay sao?” Harry đáng thương nói.

“Hừ...” Severus và Draco cùng hừ lạnh không nói.

Harry mếu máo không biết nói gì chỉ đành ngoan ngoãn ngồi chịu đựng ánh mắt sắt lêm của hai người bạn (đúng hơn là một người bạn một người cậu thầm yêu) bắn tới.

Chỉ sang ngày hôm sau, Harry được bà Pomfrey thả về, nhưng mà Harry vẫn phải chịu tra tấn gần một tiếng đồng hồ, bởi vì cậu quá ốm.

Khi Harry bước đến sảnh đường, cậu cảm nhận được nhiều ánh mắt nhìn về phía mình, không muốn quan tâm quá nhiều chuyện, cậu thản nhiên đi tới chỗ ngồi của mình. Vừa ngồi xuống Harry đã nhận ngay một phần bò beefsteak được cắt nhỏ cẩn thận, nhìn nhìn thật lâu, đưa ánh mắt như cầu cứu với Draco mới nhận ra người quảng đĩa thịt bò cho cậu chính là Draco, biết không cầu xin được, liền nhìn qua Severus nhưng có ai ngờ Severus còn đẩy qua thêm một ly nước trái cây. Sau đó cậu ta trừng mắt về phía Harry ý bảo – ăn cho hết.

Cả bàn Slytherin nhìn gương mặt xanh xanh trắng trắng của Harry mà ai nấy nhin cười đến nội thương, nhưng vẫn cố gắng giữ hình tượng quý tộc cho mình. Sau đó những xà con nằm nhất cảm thấy thủ tịch của họ quá gầy, cực kỳ gầy thế là ngay lập tức, Harry nhận được những đôi mắt laser nhìn mình. Tất cả đều như muốn nói – Cậu quá gầy, mau ăn cho hết.

Tất chân của Merlin, cậu không ngờ Slytherin quý tộc cũng có đôi mắt như vậy.

Biết rõ trốn không thoát, cậu chỉ đành cùng đĩa thịt bò mắt to trừng mắt nhỏ, hung hăng gặm thịt.

Alan trên bàn giáo viên không nhịn được bật cười, Voldemort bất ngờ nhìn thấy nụ cười ấy, than nhẹ một câu đáng yêu.

Các nhà khác cùng với các giáo viên cũng không nhịn được cười thầm, ai nói cho họ biết vì sao Slytherin có người đáng yêu như Harry không.

....

Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám (Defence Against Dark Arts) dạy những phương pháp và kỹ thuật chống lại nghệ thuật Hắc ám và các sinh vật Hắc ám (dark).

Voldemort không phải tự nhiên được hoan nghênh khi dạy môn này, mà là vì y có cách dạy khá mới lạ và dễ hiểu đối với các học sinh, y không chỉ dạy về cách phòng chống NTHA mà còn dạy cách sử dụng thần chú hắc ám một cách hợp lý.

Voldemort còn chỉ dạy các học trò cách chiến đấu, tự vệ, hoặc bảo vệ ai đó. Harry cũng nghĩ đây là một điều tốt.

Voldemort nhìn một vòng học trò, cất giọng nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng, y nói không lớn nhưng vẫn nghe được dễ dàng, cũng kéo chú ý các học trò về phía mình.

“Hôm nay chúng ta học về Lá chắn Charm (Protego), đây là bùa chú bảo vệ hoàn hảo nhất hiện giờ, lá chắn không phải là một thần chú dễ học nên hôm nay thầy sẽ giảng cho các em về nó, còn làm được hay không là do các em.” – Voldemort nhẹ nhàng nói, Harry nhìn Voldemort cũng hiểu Protego không phải ai cũng làm được, trước đây khi còn là thần sáng, Harry nhận thấy vài thần sáng trưởng thành cũng không thực hiện được một lá chắn hoàn hảo, nhưng nó lại cực kì cần thiết.

“Protego tạo ra một lá chắn ma thuật để làm chệch hướng thực thể vật lý và phép thuật, để bảo vệ một người hay một khu vực nhất định, Protego nếu đủ mạnh mẽ có thể bảo vệ các trò khỏi các lời nguyền chết chóc, Protego cũng có thể sử dụng theo các hình dạng khác nhau. Chúng ta sẽ nhờ một bạn lên làm thử. Harry Lucifer..” – Voldemort nhanh chóng gọi Harry lên.

“Vâng giáo sư.” – Harry cầm đũa phép bước lên.

“Harry, em đã sử dụng được Protego phải không?” – Voldemort hỏi.

“Dạ vâng.”

“Vậy bắt đầu nào, Avis (bùa tạo ra một đàn chim..)” – Voldemort đọc thần chú tạo ra một đàn chim bay về phía Harry.

“Protego.” – Harry thông thả tạo màn chắn nhưng màn chắn này lại bao lấy đàn chim lại không cho chúng thoát đi.

“Tốt lắm, đây chính là một dạng hình khác của Protego, Slytherin cộng mười điểm.” – Voldemort hài lòng nói. – ” Nếu cố gắng các trò cũng sẽ làm được.”

15. Quyển 1 - Chương 15: Hỗn Loạn Tại Lớp Học Bay

Vào một ngày cuối tháng chín, Harry thân là thủ tịch năm nhất bắt đầu dán thông báo về sự kiện lớp học bay bắt đầu, rất nhiều người hớn hờ, phấn khích đợi lớp học mới. Không thể không nói, Harry từng thích bay, trước đây cậu từng mơ ước trở thành một tuyển thủ Quidditch, nhưng thời gian dài khiến mơ ước đó dần phai nhạt, Harry thích đắm mình trong làn gió mát, cậu thích tự do trên bầu trời, thích thả mình trên không trung.

Harry nhận thấy Draco cũng vậy, Draco trước đây yêu thích Quidditch đến cỡ nào không phải Harry không biết, nhưng lúc này Draco cũng không còn hứng thú quá nhiều với nó nữa. Có lẽ cả hai đều đã già dặn, nhưng có một người mặc dù không già nhưng vẫn đen mặt khi nhắc tới lớp học bay. Đoán thử xem là ai...

Hừ hừ chính xác rồi, Severus cực kỳ, cực kỳ không thích lớp học này, bay là môn vận động ngu ngốc nhất. Nhìn Severus đen mặt bỗng dưng Harry hưng chí muốn chọc ghẹo anh vô cùng. Nhưng nhìn gương mặt đen như đáy nồi của anh, Harry đành dè dặt.

Thứ năm trong tuần lớp học bay bắt đầu.

Hôm nay cả bốn nhà bắt đầu học, dụng cụ học tập tất nhiên là Chổi bay. Mỗi chổi có thể có mức độ về chất lượng khác nhau. Tuy nhiên khi tham gia học ở trường Hogwarts, học sinh phải dùng chiếc Sao xẹt lỗi thời cũ kĩ. Suy nghĩ về những cái chổi không an toàn này, nên ngay khi khai giảng, lấy danh nghĩa gia tộc Lucifer, Harry đã tặng cho bốn đội Quidditch của trường mỗi đội là mười cây chổi mới nhất của gia tộc Lucifer sản xuất, sau đó là tặng lớp học bay năm mươi cây chổi mới khác. Điều này khiến đội Quidditch của các nhà sôi sục ý chí muốn đấu Quidditch khá lâu. Mà hình tượng của gia tộc Lucifer càng thêm điểm trong mắt các học trò.

Đúng chín giờ sáng, sân tập đã tập hợp đủ học sinh.

Giáo sư Rolanda • Hooch là một phụ nhân mạnh mẽ, đôi mắt màu nâu, tóc ngắn, bà mặc áo chùng phù thủy màu đen.

Sau khi hai lớp đứng ngay ngắn hai hàng thì Giáo sư Hooch tiến vào.

“Chào giáo sư Hooch...” Hai lớp đồng thanh chào hỏi.

“Chào các trò.” Bà vừa tiến vào vừa lên tiếng chào lại.

Sau khi làm lớp trật tự thì bắt đầu giảng dạy “Còn đợi gì nào, các trò hãy bước sang bên phải cán chổi nào, đưa tay phải lên trên chổi, sau đó nói một tiếng . Nào bắt đầu.”

Harry nhẹ giọng nói một tiếng : “Lên”. Chổi- kun ngoan ngoãn bay lên tay cậu, Draco, Severus cùng học trò Slytherin cũng dễ dàng khiến mấy cây chổi nghe lời. Nhà Ravenclaw phần lớn đều làm được nên cũng không ai ngạc nhiên. Gryffindor thì khó khăn hơn một chút. Hufflepuff cũng chật vật vô cùng. Khoảng nửa tiếng sau mới thành công. Nhiều chú lửng con mắt to, mắt nhỏ tròng chổi- kun như muốn ăn tươi nuốt sống. Gryffindor dù sao cũng có James là một người bay giỏi mà nên cũng không đến mức xấu mặt đâu.

Giáo sư Hooch sau khi nhìn một vòng lớp học mới tiếp tục giảng dạy tiếp. “Bây giờ, các trò đã nắm được cán chổi rồi, cô muốn các trò cười lên nó. Giữ chặt lấy nó. Các em sẽ không muốn bị trượt khỏi cán chổi đâu.” sau khi nhìn các học trò bước lên chổi bà nói tiếp. “Khi cô huýt sáo, cô muốn các trò đạp chân xuống nền đất, giữ chắc chổi trên không lượn vài vòng. Sau đó tập bay theo đường thẳng nhẹ nhàng rồi hạ cánh xuống. Theo tiếng sáo của cô nhé. 3, 2, 1.”

>

Theo tiếng sáo của giáo sư Hooch, Harry, Draco cũng nhẹ nhàng bay lên. Severus thì bay với độ thấp lè tè, Slytherin dù sao cũng được dạy từ trước nên rất dễ dàng, Ravenclaw tuy không giỏi bay nhưng vẫn không chệch tốt được chổi. Gryffindor cùng Hufflepuff có hơi khó khăn nhưng không phải không được.

Lát sau vài chú lửng con cũng bắt đầu cười chổi đạp gió.

Khi các lửng và sư tử con bắt đầu phấn khởi hưng trí bừng bừng, thì một ngọn gió thổi đến.

Một chú lửng con bị ‘lạc tay lái’ đụng vào một lửng con và ứng con gần đó, cả ba bắt đầu loạn choạng không kiểm soát được. Sau đó cả ba bắt đầu loạn choạng đụng vào những người khác, thế là người này nổ tiếp người kia, lớp học bay bắt đầu hỗn loạn, từ Slytherin ra cả ba nhà khác đều loạn đến không còn loạn hơn.

Khi mọi người thấy không ổn, giáo sư Hooch cũng không biết nên làm gì, bà gọi các học trò cố gắng nắm chặt cán chổi, sau đó bà cho thần hộ mệnh của mình đi báo với các giáo sư khác. Khi cả nhóm học trò đang sợ hãi không dám nhìn cảnh tượng dưới chân tay ôm chặt chổi. Harry vừa nói vừa leo lên chổi lao đến, theo sau cậu là Draco – “Slytherin, ai có thể bay tốt lập tức bay lên cứu người, ai có thể dùng thần chú trôi nổi tốt thì chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối không để ai rơi xuống.”

Tốc độ cực nhanh với sự kiên quyết khiến người khác giật mình.

Vài Slytherin lập tức leo lên chổi làm theo lời thủ tịch nhà mình, Harry, Draco cũng gọn gàng đưa vài người xuống. James, Sirius cũng tham gia vào đội cứu nạn tạm thời.

Đến khi đưa phần lớn người xuống thì một tiếng hét lên khiến người khác giật mình, Lily lúc này vẫn ở trên chổi với độ cao thấp lè tè bị một cơn gió mạnh đẩy lên tít trên cao, sau đó chổi của cô bắt đầu đỡ chứng lắc lư mãnh liệt, James đang giữ trên tay một người chỉ biết hét lên bảo Lily giữ chặt, Severus cũng lo lắng nhìn Lily. Đôi mắt như muốn lao ngay đến bên cạnh cô.

Harry thấy vậy vội đưa người mình đang giữ cho Draco, không đợi Draco giữ chặt người kia liền xoay chổi lại bay nhanh như tên bắn về phía Lily.

“Giữ chặt.” – Harry hét lên. Lúc này Lily cũng bị hất khỏi chổi.

Harry một tay giữ lấy chổi một tay nắm lấy tay Lily . Có lẽ do quá đột ngột mà Harry nhào người hơi sâu khiến người khác nghĩ cậu sẽ té xuống đất.Khi thấy Harry vững vàng nắm lấy Lily, ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Harry nắm lấy tay Lily điều khiển chổi bay xuống.

Đúng lúc này một cơn gió nữa thổi tới. Một xà con gần Harry ngã xuống chổi, Harry không nghĩ nhiều buông chổi nắm lấy xà con kia, cậu dùng hai chân đu bên phải của chổi. Hai tay giữ hai người. Cả người cậu cúi xuống đất. Nhiều bạn học yếu tim hét lên thất thanh.

Nhưng Harry dường như rất bình tĩnh, chổi kún cũng rất ngoan ngoãn mà từ từ đáp xuống. Khi đặt được hai người xuống đất. Harry dùng một tay nắm chổi cố định vững vị trí, vững vàng đáp xuống đất.

Lựa buột tóc từ lúc nào đã rơi ra, trong cơn gió mái tóc vàng dài của cậu tung bay nhẹ nhàng, dưới ánh nắng càng thêm rực rỡ, Harry vén tóc qua tai nhìn Lily cùng xà con kia còn đang sợ xanh mặt.

Draco cùng với các Slytherin lập tức chạy đến bên cạnh Harry, Severus cùng James lại lo lắng nhìn Lily một vòng. Đôi mắt Harry bỗng có một tia âm đạm

“Các trò không sao chứ?” – Giáo sư Hooch cùng giáo sư Alan và Voldemort không biết từ lúc nào đã tới chạy đến xem xét, thật ra thì lúc này có vài chú lửng con bị té khỏi chổi, may mắn Voldemort và Alan đến kịp cứu một tai nạn trông thấy.

Harry nhìn Lily đang được Severus lo lắng hỏi han... cậu nhợt nhạt cười – “Giáo sư Hooch, ổn cả.”

“Vì các trò cứu được bạn nên Slytherin được 100 điểm, nhưng lần sau không được mạo hiểm vậy nữa cậu Lucifer.”

“Vâng, em đã biết.”- Harry nói.

Harry không nói gì nữa, phân phó các học trò Slytherin giúp bà Hooch thu gom lại chổi, Draco nhìn Harry một vòng nhíu mày, nắm lấy tay cậu lên, vạch tay áo ra. Cả đám học sinh năm nhất lập tức hút một ngụm khí lạnh. Trên tay Harry là một vết sẹo dài đang rớm máu. Draco lạnh mặt hỏi – ” Đây là gì Harry.”

“Được rồi, lúc này cứu người rồi bị thương thôi, không sao đâu Draco.”

Severus khi thấy vết sẹo đó cũng lập tức chạy đến muốn xem xét vết thương của Harry – Tên ngốc này, vì cứu người mà lúc nào cũng bị thương.

Khi Severus muốn cầm tay Harry lên xem, không biết vì sao Harry né tránh khỏi anh, cậu cười cười với Severus – ” Mình không sao. Để thầy Alan xem là được, Draco cậu đến xem mọi người.”

“Theo thầy, Harry.” – Alan nói hướng về phía Draco gật đầu, Draco hiểu ý không nói thêm gì.

Harry gật đầu quay đi, để lại cho Severus là bóng lưng tĩnh mịch. Khi Harry né tránh anh, Severus không cảm giác rằng nơi trái tim anh, bỗng dưng nhói đau rồi rét lạnh. Anh chỉ tự hỏi mình...

Đây là vì sao...

Anh nào biết rằng khoảnh khắc anh lo lắng cho Lily, có gì đó trong tim Harry lần nữa vỡ nát. Cậu tự nhắc bản thân.

Harry, mi nên biết rõ, trong tim Sev chỉ có Lily, mi nên hiểu rõ vị trí của mi....

Nơi khóe mắt, có gì đó nóng ầm chảy ra... mặn đắng...

16. Quyển 1 - Chương 16: Võ Õa – Phòng Cần Thiết

“Harry, em yêu Snape phải không?”

Alan băng bó cho Harry xong hỏi.

Y cũng không đợi cậu trả lời ngay, khẽ gọi gia tinh bảo nó mang đến hai tách hồng trà, rồi nâng tách trà lên nhấp một ngụm vừa thưởng thức trà vừa chờ đợi câu trả lời của Harry.

“Sao anh biết.”- Harry nhẹ giọng đáp.

“Nhìn...” – Alan đơn giản trả lời.

“Dễ nhận ra vậy sao.” – Harry bắt đầu dĩ cười.

“Không phải, em che dấu rất khá chỉ là ánh mắt lúc này của em làm anh nhìn ra.” – Thật sự với Alan mà nói ánh mắt Harry lúc này rất đẹp nhưng ánh mắt đó muốn bao nhiêu bi thương thì có bấy nhiêu bi thương, muốn bao nhiêu đau lòng thì có bấy nhiêu đau lòng, đó là đôi mắt của tình yêu không được đáp lại, của đơn phương thâm kín không được hồi đáp, người ngoài như Alan nhìn thấy cũng đau lòng. Có lẽ do muốn né tránh Severus mà Harry không kịp che giấu ánh mắt ấy, chỉ là... – “Có lẽ Draco cũng nhìn thấy.”

“Em biết.” – Harry ngửa mặt lên trời, cậu dùng tay che mắt. Harry cười cười nhẹ nhàng nói. – “Em nghĩ là mình che giấu rất tốt, em nghĩ là chỉ cần thấy anh ấy là đủ, nhưng vui vẻ cả tháng qua khiến em tham luyến(tham lam và luyến tiếc) mọi thứ của anh ấy, đến hôm nay em thấy mình ganh tỵ với Lily, Alan... em thấy bản thân mình thật đáng ghê tởm.” Phòng của Alan có bùa chú cấm nghe lén khiến cho Harry không ngại ngần bộc lộ cảm xúc của bản thân.

“Harry, nếu như yêu, tại sao không giành lấy.” – Alan hỏi cậu, vỗ về cậu như một đứa em trai.

“Alan, em không thể, vì yêu nên em hiểu rõ người anh ấy yêu là ai, người anh ấy cần là ai, với em yêu không phải là chiếm hữu cho bằng được mà là.... là chỉ cần nhìn thấy anh ấy hạnh phúc, thấy nụ cười của anh ấy, chỉ cần như thế dù có ra sao em cũng chấp nhận. Em không cao cả, chỉ là em không thể ích kỷ với anh ấy mà thôi...” Harry lẳng lặng nói, nói về con người Severus, về tính cách Severus. Harry cứ nói còn Alan cứ nghe, y ngồi đó im lặng lắng nghe từng lời Alan tâm sự.

“Anh biết không, Severus là một tên gốc biệt nữ(không được tự nhiên) anh ấy nói em ốm yếu như cây tăm không chịu ăn uống, suốt ngày cùng với Draco ép em ăn đủ thứ, thế mà anh ấy không biết bản thân vì lo nghiên cứu độc được mà nhiều lần không đến sảnh đường ăn tối, em phải mang thức ăn về cho anh ấy, nếu không, anh ấy lại ôm bụng đau mà lăn lộn trên giường.”

“Em bị thương lúc pha chế độc được, anh ấy mắng em là đồ gốc vậy mà anh ấy lại không biết trên tay anh ấy có bao nhiêu sẹo vì pha chế độc.”

“Em cứ nghĩ mãi thế này thôi là đủ, nhìn anh ấy thôi là đủ, hôm nay em mới biết bản thân tệ đến mức nào. Em ganh tỵ với Lily, em ganh tỵ Lily được anh ấy quan tâm, em ích kỷ muốn anh ấy là của riêng mình, Alan em thật tệ... thật sự rất tệ..”

Harry kể thật lâu, kể đến khi hai mắt cậu đầm nước, cậu ôm lấy đầu gối mình cả người co lại thành một đoàn, cậu nghẹn ngào khóc nức, Alan bên cạnh cậu cũng chỉ vỗ vai cậu nói. – “Yêu là ích kỷ như vậy đấy Harry.”

Harry khóc, khóc thật lâu – chỉ lúc này thôi hãy cho cậu xả hết mọi thứ trong lòng đi, chỉ lúc này thôi cho cậu khóc thỏa thuê đi... chỉ lúc này thôi... rồi cậu sẽ không thể nữa...

Yêu – là một từ hết sức đơn giản, nó là thứ có thể là hạnh phúc nhất, nhưng cũng là thứ đau khổ nhất.

Yêu đơn phương là một món đồ thật đẹp, nhưng cũng là món đồ chứa đầy bi thương.

Có thứ gì đó đã vỡ òa trong tim cậu....

...

Khi Harry trở về phòng ngủ đã là nửa đêm, Draco và Severus vẫn chưa ngủ. Hơi bất đắc dĩ nhìn hai người đang xem xét từ trên xuống dưới bản thân mình.

“Mình không sao rồi, trở rồi ngủ đi...”

“Cậu thật sự không sao rồi...?” Severus đi tới cạnh xem cánh tay Harry.

“Ừ mình không sao, Lily sao rồi?” Harry không né tránh Severus xem xét mình.

“Cậu ấy không sao...” Severus cười cười trả lời..

“Trễ rồi ngủ đi..” Harry tươi cười thản nhiên nói.

“Ừm.. ngủ ngon Harry...” Severus và Draco cùng nói rồi đi tới giường mình.

“Ngủ ngon...” Harry nằm xuống, mệt mỏi.

Severus lúc này cũng yên tâm đi vào giấc ngủ, anh buổi sáng vẫn cảm thấy Harry né tránh mình, nhưng bây giờ thấy Harry bình thường anh cũng yên tâm hơn rồi, giống như là buổi sáng như thế là do chính anh tưởng tượng ra.

Severus không biết rằng giữa anh và Harry đã có một thứ vô hình đẩy ra gọi là .. khoảng cách.

....

Mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường chỉ khác việc Harry và Draco bị đưa vào đội Quidditch của học viện, trở thành hai tuyển thủ Quidditch trẻ nhất lịch sử Hogwarts, hỏi vì sao thì là do vị chủ nhiệm nào đó cực kỳ thưởng thức cách bay của cả hai người, Harry trở thành tầm thủ mà Draco lại là truy thủ, Harry thật sự hết biết nói gì với Voldemort vì sao lại như lúc trước thế này.

Chuyện thứ hai bị ảnh hưởng là Harry và Draco trở thành tầm ngắm của các bạn nữ toàn trường, thử hỏi một người đẹp trai giàu có và có năng lực ai mà không thích chứ. Vậy nên khi tự học tại thư viện Harry cùng Draco luôn bị phiền bởi lý do làm quen của các nữ sinh, đi đến lớp cũng gặp, đi đến sảnh đường cũng gặp. Sau đó Severus lại muốn học với Lily, Harry cũng cười cười đồng ý.

Sự việc cứ tiếp tục hơn một tuần, cuối cùng Harry không chịu nổi, để Severus học với Lily cậu cũng không muốn làm bóng đèn, nên kéo theo Draco đến tầng tám của Hogwarts đi đi lại lại trên hành lang, trong lòng thầm nghĩ đến một phòng dùng cho tự học dành cho bọn họ. Một cánh cửa mở ra hai người tiến vào.

Trong phòng cần thiết là một căn phòng với vài giá sách lớn, một bàn học với vài cái ghế, một sàn tập rèn luyện thực chiến, màu sắc căn phòng là một màu xanh dịu mắt, có cửa sổ thoáng mát, dụng cụ pha chế độc được cũng có đầy đủ.

“Harry nơi này là...” Draco nhìn nhìn căn phòng lên tiếng hỏi.

“Phòng cần thiết, dùng để học. Cậu không dự tính sẽ ở thư viện làm khổ cho người ta xem chứ.” Harry bĩu môi nói.

“Tất nhiên, mình có điên đâu mà. Quần của Merlin, mình không ngờ đám con gái đó tàn bạo vậy.” Draco vuốt trán nói. “Mà bỏ Severus một mình ổn chứ.”

“Cậu ấy học với Lily mà, đừng có lo, thôi làm bài tập đi.” Harry lập tức bẻ gãy câu chuyện.

Hiện tại có lẽ nên giữ khoảng cách nhất định với Severus.

17. Quyển 1 - Chương 17: Mật Thất Slytherin

Buổi tối tại Hogwarts, khi thấy Severus và Draco đã ngủ, Harry ếm cho hai người thêm một thần chú ngủ say, một thần chú tĩnh lặng, rồi tự ếm cho mình một thần chú ẩn thân, một thần chú xem nhẹ, một thần chú tĩnh lặng, cộng thêm một thần chú tàng hình cao cấp.

Ban đêm Hogwarts không náo nhiệt như ban ngày, những bức tranh say ngủ, bóng tối tĩnh mịch cô liêu, Harry bước đi thật nhẹ, giống như sợ phá vỡ sự tĩnh lặng trong đêm. Peeves cũng ngoan ngoãn rút vào một góc nào đó vì sáng nay thôi, Harry vừa chơi khăm ngược lại nó khi nó muốn chọc phá cậu, thật ra Harry cũng không làm gì... chỉ là biến bộ quần áo nó đang mặc thành một cái váy thôi, hỏi làm sao làm được à. Harry sẽ chỉ cho bạn một nụ cười bí hiểm thôi, Peeves tội nghiệp vẫn chưa hết sốc, vì từ trước đến nay chỉ

có nó chọc người khác, sau đó Harry chính thức bị liệt vào hàng ngũ tuyệt đối không được chọc phá của Peeves.

Đích đến đã ngay trước mặt, phòng vệ sinh nữ, chính xác hơn là Mật thất của Slytherin, bên trong ẩm ướt nhưng thật sự có một chuyện bất ngờ chính là không hề có con ma khóc nhè Myrtle, bởi vì cô ta còn sống và đang làm việc ở bộ pháp thuật, vào lúc Voldemort nhập học ở Hogwarts trước đây, thì cha cậu William cũng xuất hiện ở thời không này, do hiệu ứng bướm bướm mà Voldemort không hề biết đến mật thất Slytherin, và Harry nhận ra đây vốn là điều tốt, Myrtle dù sao cũng vô tội phải không.

Harry bước đến bồn rửa tay, nơi có một hoa văn hình rắn nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó thấy được. Cậu thấp giọng nói câu bằng xà ngữ.- [Mở ra.]

Con rắn nhỏ trên vòi nước bắt đầu chuyển động, từng bồn rửa mặt bắt đầu tách ra biến thành một đường hầm sâu hun hút đầy dơ bẩn, ẩm ướt. Ếm vài thần chú ảo ảnh bên ngoài nhà vệ sinh, Ếm thêm cho bản thân một thần chú bảo vệ, Harry theo đó nhảy xuống, trườn theo đường ống, không khác gì với ký ức là mấy, chỉ khác, bụi bặm, dơ bẩn, phũ phũ bụi trên người xuống xác định sạch sẽ Harry mới đi tiếp vào trong.

Trước mặt Harry là một cánh cửa hoàng kim to lớn, trên đó là hai con rắn lớn được chạm khắc khéo léo vô cùng, lần nữa dùng xà ngữ mở cánh cửa ra Harry bước vào trong.

Bức tượng Salarza Slytherin lớn với gương mặt phải nói là khá hung tợn hiện ra trước mắt, Harry cúi đầu nói một câu xà ngữ, âm thanh tê tê vang vọng cả mật thất ẩm thấp.

[Tôi ở đây kêu gọi người.Hỡi Salarza Slytherin cao quý.]

Âm thanh sần sật của trườn bò vang lên bên trong tượng Slytherin, một tiếng tê tê đáp lại câu nói của Harry.

[Người là ai? Vì sao đến đây quấy rối giấc ngủ của ta?] – Theo thanh âm một con xà lớn màu đen, đôi mắt màu đỏ ngầu như máu, cùng một cái sừng nhọn trên đầu. Từ xà theo tiếng gọi của Xà khẩu xuất hiện bên cạnh Harry, nó khè chiếc lưỡi dài phát ra âm thanh tê tê đặt câu hỏi.

[Tôi là Harry, Harry Lucifer. Cảm ơn ngài đã trả lời kêu gọi của tôi.] – Harry nhắm đôi mắt lại, cúi đầu với tử xà.

[Mở mắt ra đi, mắt của ta sẽ không tổn hại đến xà khẩu, tất nhiên nếu người không dám cũng không sao.] – Tử xà nhàn nhạt trả lời.

[Tôi tin ngài.] – Harry cười thản nhiên rồi từ từ mở mắt ra, cậu ngẩn đầu đối diện với đôi mắt đỏ như máu, nhưng rất đẹp, đẹp như một viên hồng ngọc (sapphire), vẻ đẹp như muốn thiêu đốt bất cứ ai nhìn nó.

Không hiểu sao Harry đi đến cạnh tử xà bất ngờ vươn tay lên chạm vào nó. Tử xà bị Harry làm cho bất ngờ nhưng nó vẫn để cậu chạm vào. Trong khoảnh khắc, nó cảm nhận được bàn tay Harry ...thật ấm áp.

[Mắt người rất đẹp, đáng tiếc không phải ai cũng có thể chiêm ngưỡng nó.] – Harry bỗng dưng thấy thương tiếc cho tử xà, nó ở nơi này cô đơn hơn ngàn năm, không ai làm bạn, không ai quan tâm, kiếp trước lại chết như vậy, hình như với nó điều đó thật sự rất không công bằng, bất cứ ai bất cứ loài vật nào đều có quyền sống cả, dù nó có là tử xà đi nữa...

[Người đang thương tiếc cho ta sao nhóc con.] – Tử xà dùng lưỡi liếm đôi tay đang vuốt ve nó, bao lâu rồi nó không được ai vuốt ve, có lẽ từ rất lâu rồi. Từ ngày Salazar...

[Ta chỉ thấy đáng tiếc cho đôi mắt đẹp của người thôi.] – Harry bĩu môi nói.

[Ha hã, người là người thứ hai nói mắt ta đẹp đấy nhóc con.] – Tử xà cười thật khoái trá, lần thứ hai có người không ghê sợ đôi mắt nó, lần thứ hai có người khen đôi mắt nó đẹp, nó có quyền cao hứng mà.

[Ta chỉ nói sự thật mà thôi. Ừm người có thể nói cho ta biết tên của người không?] – Harry cười cười hỏi.

[Người có thể gọi ta là gì người muốn.] – Tử xà không trả lời câu hỏi của Harry mà nói một chuyện khác khiến Harry bất ngờ.

[A..] – Harry ngơ ngác nhìn con rắn to xác – [Vậy ta gọi người là King được không?]

[King sao?] – Tử xà ngẩng nghĩ một lát – [Hay lắm, dù sao ta cũng là vua của vạn xà mà. Khế ước xác nhận.]

[Hả, Khế ước gì!? A!!! Đau] – Khi Harry còn chưa hiểu cái gì là khế ước thì đã bị King cắn một ngụm vào tay.

Harry lập tức rút tay lại, không dám tin nhìn King, King cứ nhiên cắn cậu, còn khế ước là gì. Cơn đau khiến đầu óc Harry bắt đầu mụ mị, đau đớn tập kích cả người Harry, khiến trong một thoáng chần động, cả bóng tối bao lấy cậu, và cậu ngất ngay trên người tử xà, loáng thoáng cậu nghe được tiếng của King thì thảm.

[Cố lên, Harry.]

Nhìn cậu bé bất tỉnh trên người mình, King không nói gì mà nhẹ nhàng dùng đuôi đặt Harry nằm ngay ngắn lại, sau đó King đem Harry tiến vào bức tượng của Slytherin.

18. Quyển 1 - Chương 18: Bốn Nhà Sáng Lập

[Người tỉnh rồi, nhóc con.]

King kinh hỷ khi thấy Harry từ từ mở mắt, nó trườn về phía cậu, vươn lưỡi ra liếm mặt cậu như một con cún con.

[King, người cắn ta.] – Harry ủy khuất nói.

[A, người đừng có giận, đó là khế ước chủ tớ, ta sợ người không đồng ý mới làm vậy.] – King giải thích.

[Àn, King chỉ cần nói thì ta sẽ đồng ý mà.] – Harry cười cười vuốt ve King.

[Khụ khụ, được rồi. Sao mi lại y như con cún con thế hả King.]

Một giọng nói trào phúng cắt ngang cuộc đối thoại ‘thiếu muối’ của King. Harry giật mình nhìn lại mới thấy bên cạnh cậu là bốn cái bóng mờ ảo như những con ma của Hogwarts. Nhìn nhìn lại xung quanh, Harry nhận ra mình đang ở một căn phòng xa lạ.

Đây là một căn phòng có màu lục bảo và màu bạc kết hợp, màu sắc hài hòa không chói mắt, được trang trí với nhiều đồ vật ma pháp khác nhau, một bộ ghế dài được chạm khắc tinh xảo. Trần nhà được phủ phép, nhìn thấy bầu trời đêm lại tô điểm với một bộ đèn chùm long lanh, nhìn qua một bên Harry nhìn thấy một bức tranh rất lớn, trong tranh là bốn người, hai nam và hai nữ, đằng xa là khung cảnh của Hogwarts, có rừng cấm, còn có hồ đen.

Hai nam nhân đang đứng tựa lưng vào nhau, nam nhân tóc đen khoanh tay trước ngực, mái tóc đen dài ôm lấy gương mặt tuấn mỹ, anh ta mặc một bộ áo chùng màu đen của phù thủy, miệng mang ý cười lạnh lùng, nhưng đặt biệt trong mắt anh ta là ánh đỏ như máu, tựa lưng vào anh ta là một nam nhân tóc ngắn màu vàng, trên tay anh là một thanh kiếm màu hoàng kim, thanh kiếm theo tay anh biếng nhác chìa xuống đất nhưng không làm xấu đi vẻ quý tộc của anh, nam nhân tóc vàng tựa lưng vào lưng nam nhân tóc đen gương mặt còn mang một nét cười trẻ con thỏa mãn.

Gần hai nam nhân là hai nữ nhân đang ngồi thong dong uống trà, người phụ nữ có mái tóc màu đen thả xuống lưng, có một gương mặt tinh xảo xinh đẹp, cô cầm một quyển sách, tay nâng một tách trà uống, còn người phụ nữ tóc vàng với vẻ ngoài không thua gì người phụ nữ tóc đen, trên tay cô là một cây bút lông ngỗng, cô đang viết gì đó thì dừng tay, chống cằm nhìn về nơi nào đó xa xăm.

Khi Harry xem xong bức tranh, nhìn bốn cái bóng mờ ảo đang ngồi trên bộ sofa nhìn về phía mình với vẻ mặt dò xét thì Harry tám phần mười thì nhận ra bốn người là ai. Harry đặt một tay lên ngực cuối chào quý tộc cực kỳ hoàn hảo.

“Xin chào các vị, Salazar Slytherin, Godric Gryffindor, Rowena Ravenclaw, Helga Hufflepuff. Bốn nhà sáng lập vĩ đại của Hogwarts.”

Salazar nhướng mày vừa lòng với cách cư xử với học viên nhà mình, Godric sờ sờ cảm thú vị nhìn Harry, mà Rowena và Helga thì gật đầu hài lòng. Lễ phép, bình tĩnh, ôn hòa, và không xu nịnh.

“Người biết xà khẩu. Ta đã nghe người nói chuyện với King.” – Salazar hỏi. Sau đó ngẫm nghĩ một lát lại nói thêm một câu. – “Người là người thừa kế của ta.”

“Không.” – Harry lắc đầu rồi nói tiếp – “Biết xà khẩu là có vài lý do, ừm người thừa kế của ngài là một người khác. Ông ta là giáo viên của trường.”

[Harry, ngồi xuống đi rồi tiếp, cơ thể người còn yếu.] – King chen miệng vào, phun lưỡi tê tê nói, sau đó nó đưa mắt nhìn về phía Salazar. – [Sal, Harry vừa bị nọc độc của ta lan vào hợp nhất với cơ thể, cho cậu ấy ngồi xuống đi rồi nói chuyện, được không?]

Salazar bắt đầu gật đầu, nhìn xem vừa đối thủ đã đưa lòng ra ngoài rồi.

Harry cười cười ngồi xuống, King ngoan ngoãn biến nhỏ nằm trên đùi Harry như đang nói – Vuốt ve tui đi.

Bốn nhà sáng lập nhìn khinh bỉ nhìn con xà nằm trên đùi Harry chỉ thiếu nước vẩy đuôi nữa thôi là thành một con cún con hoàn hảo.

Không khí trầm mặc vài phút không ai nói gì, Rowena lúc này lên tiếng phá vỡ im lặng.

“Cậu là Harry, Harry Lucifer. Bọn ta đã nghe King nói, cậu khiến bọn ta bất ngờ khi được King mang về đây, phải nói ngàn năm rồi King không thừa nhận bất cứ ai trừ Sal là chủ nhân. Hôm nay King lại lựa chọn cậu, Harry.”

“Àn...” – Harry cười ôn hòa – “Có lẽ vì King lo sợ.” – Không nhìn ngạc nhiên trong mắt bốn nhà sáng lập Harry nói tiếp – “King có lẽ lo sợ bản thân sẽ tổn thương người khác, nhưng vì không muốn làm hại ai mà chính nó lại cô đơn ngàn năm qua, chỉ vì King là tử xà, chỉ vì King có đôi mắt giết người khiến người khác sợ hãi, điều này với King không công bằng phải không!?. King xứng đáng được yêu thương, được quan tâm. Xứng đáng được tốt hơn.”

“Haha...” – Godric này giờ im lặng thì bất ngờ cười lớn – “Ta nghĩ ta biết vì sao King chọn Harry rồi, phải không Sal.” – Godric nói xoay sang cười nói với Salazar.

Harry nhướng mày nhìn cái cách hai vị tổ tiên ở chung, trong lòng chỉ hiện ba chữ – Có vấn đề.

“Thế Harry Lucifer, bọn ta chọn cậu là người thừa kế của Hogwarts, và là người thừa kế của cả bốn người chúng ta.” – Helga phát biểu một câu kinh người.

“Tôi...” – Harry giật mình chỉ chỉ bản thân – “Người thừa kế, cái này là sao!?” – Tuy rằng là người thừa kế của bốn nhà sáng lập rất tốt nhưng phải hỏi rõ đã.

“Vì cậu được King lựa chọn.” – Salazar nói – “Cách đây ngàn năm bốn người ta đã có quyết định, người được King lựa chọn sẽ trở thành người thừa kế của bọn ta. Vậy nên Harry cậu là ‘kẻ được chọn’, đã hiểu rồi chứ!?”

“A...” – Lần nữa nghe từ kẻ được chọn trong một hoàn cảnh mới, tình huống mới đúng là cảm xúc khó tả thật. – “Tôi đã hiểu.”

“Vậy bắt đầu thôi.”

...

Giữa căn phòng bỗng xuất hiện một đồ án, bên trong là một biểu tượng một ngôi sao sáu cánh lớn bên ngoài cánh của nó được các đường nét nối lại với nhau thành một hình tròn, bên trong là một ngôi sao sáu cánh nhỏ khác, theo lời Rowena, Harry cắt một đường trên cổ tay, máu đỏ chảy xuống, ngôi sao màu trắng từ từ chuyển sang màu đỏ

Đến lúc Harry tưởng mình sắp chết vì mất máu thì Salazar bảo cậu đứng vào bên trong biểu tượng, bốn nhà sáng lập đứng bốn phía bên ngoài của cậu. Ngâm nga một lời chú cổ xưa.

Khi từ biểu tượng phát ra một ánh sáng với những lời chú văn bao bọc lấy Harry thì cũng là lúc bốn nhà sáng lập dừng lại.

“Thừa kế hoàn thành.”

19. Quyển 1 - Chương 19: Làm Quen – Chuyện Xưa

“Harry, sao vậy?”

Draco nhìn sắc mặt của người đang nằm, hôm nay vừa sáng Harry đã dùng gương hai mặt liên lạc cho Draco báo cậu ta đến phòng cần thiết.

Khi Draco đến thì đã thấy Harry sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường ở phòng cần thiết, Draco chạy đến lo lắng nhìn người bạn thân.

“Hôm nay tớ không đi học được, cậu mang Mirrory (Tinh linh gương) đi học đi còn huấn luyện Quidditch thì xin phép dừng mình, cậu biết thần kinh vận động của Mirrory tỷ lệ nghịch với sức mạnh của nó mà.” – Harry thở dài nói.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi.” – Draco nói nhìn Mirrory bên cạnh.

Phải nói là Mirrory từ dáng đứng đến dáng đi, cử chỉ, tất tần tật đều giống Harry như khuôn đúc chỉ là hệ thần kinh vận động của nó không như vậy.

“Mir, nhớ ngoan ngoãn.” – Harry nhìn Mirrory nhẹ nhàng nói. Mirrory gật đầu tỏ ý hiểu rõ.

Sau khi Draco và Mirrory đi rồi, Harry cùng một nhóc chìm vào giấc ngủ, thức cả đêm cộng thêm thể lực tiêu hao quá độ khiến Harry ngủ rất nhanh, rất say.

Khi Harry tỉnh lại lần nữa thì trời đã ngả về chiều, tại bàn gần đó vẫn còn một phần ăn được ém thần chú giữ ấm, Harry biết là do Draco mang đến cho cậu, cảm động ăn một chút thức ăn, Harry vẫn biết ai đối tốt thật lòng với mình.

Mở gương hai mặt ra, nhìn lại với Draco rằng mình có việc phải vắng mặt vài ngày, bảo Draco rằng không cần tìm và đừng lo lắng cho bản thân, Harry cất gương hai mặt vào. Cậu bước đến một mặt tường trong phòng cần thiết, gõ lên đó ba cái, bức tường tự mở ra hiện ra một cánh cửa màu nâu, Harry mở cửa ra đi vào. Đây là khi Harry trở thành người thừa kế thì tạo ra.

[Harry.] – Thấy Harry vừa bước vào, con vật nào đó đã nhanh chóng nhảy lên người Harry. Thiệt không rõ nó là xà hay là cún. Đây tuyệt đối là tiếng lòng của bốn nhà sáng lập.

Còn Harry đang nghĩ có lẽ nên cho nó làm quen với Hope, dù sao Hope vẫn giao tiếp với các loài khác vô cùng bình thường.

[King, người muốn có bạn không?] – Cuối cùng vẫn là tốt nhất nên trưng cầu ý kiến của ai kia.

[Thật.] – King nghe nói hai mắt sáng rực vì vui mừng. Harry nhìn nhìn, này là tử xà ngàn tuổi sao, giống con nít quá.

[Được mà, nó là sủng vật của ta.] – Nghĩ nghĩ rồi nói thêm – [Nó có thể giao tiếp với tất cả sinh vật hắc ám cùng ánh sáng nên không cần lo nó không hiểu xà ngữ.]

[Tốt quá, Harry, ta muốn gặp nó.] – King phun lưỡi, kinh hỉ nói.

Harry cười, ở trong lòng thầm gọi Hope, khi Hope trả lời nói rằng đang được Draco cho ăn, Harry bảo nó mang ít thức ăn đến. Hope lập tức vui vẻ đáp ứng.

Lát sau, đáp lại lời triệu hồi của Harry, một con hồ ly có chín đuôi màu ngân kim, trên trán là một viên ngọc màu tím xuất hiện. Hồ ly xinh đẹp đứng giữa phòng khiến cả căn phòng như bừng sáng, nó bước gần Harry miệng ngậm một cái túi không gian.

[Hope, người không phải nói nhảm chán không có bạn ư, để ta giới thiệu với người một người bạn.] – Harry nhận túi không gian, sau đó cậu chỉ về phía King đang tò mò nhìn hai người – [Đó là King, bạn mới của người. King đây là Hope, sủng vật của ta] – Harry giới thiệu với King.

[Chào King.] – Hope bước đến gần King nói.

Khi hai con vật bắt đầu làm quen nhau, Harry lấy thức ăn trong túi không gian ra cho King, nó vui vẻ ăn. Nhìn cái cách hai sủng vật ở cạnh bên nhau, tất cả mọi người cảm thấy thiệt vì diệu.

Để King và Hope nói chuyện, Harry bước tới sofa nơi bốn vị sáng lập đang ngồi, cậu ngồi xuống. Hôm qua Salazar nói là họ có việc muốn nói với cậu về lý do họ lại ở nơi này.

Rowena ngồi đó như chìm vào ký ức xa xưa, mấp máy môi, cô bắt đầu kể lại quá khứ của ngàn năm trước.

...

Ngàn năm trước, dưới sự bảo vệ và kết hợp của cả bốn người Salazar, Hogwarts ra đời. Nhưng kéo theo đó là những cuộc chinh phạt của giáo hội.

Từ khi khai sinh ra Hogwarts, huyết thống luôn là vấn đề của cả bốn người, trong đó là liên miên những cuộc cãi nhau của Salazar và Godric. Cuối cùng mỗi người nhường nhau một bước, Salazar chấp nhận cho những phù thủy Muggle học tập, mà Godric cũng phải đảm bảo rằng chúng sau này sẽ không xoay người lại làm hại họ.

Salazar thật ra cũng không ghét những Muggle như lời đồn, mà có đôi lúc anh còn thích sự thông minh của chúng, không cho phép Muggle học ở Hogwarts chỉ là vì khi giáo hội tiến đánh Hogwarts có vài phù thủy muggle lại giúp đỡ chúng.

Cuộc chiến với giáo hội từ năm này tháng nọ, kéo dài suốt ba mươi năm, đỉnh điểm vào trận chiến cuối cùng, không hiểu giáo hội tìm ở đâu được hơn trăm phù thủy hắc ám cùng lúc công phá phòng ngự của Hogwarts, trận chiến đấu suốt mười ngày liền, đến khi sức cùng lực kiệt, Salazar, Godric cùng Rowena và Helga hợp lực dùng câu thần chú bảo vệ cuối cùng, phá tan giáo hội, bảo vệ Hogwarts, nhưng cũng vì thế mà họ bị một lời nguyền kết tội.

Họ bị phong ấn trong căn phòng này, linh hồn và cơ thể tách ra, cứ như thế cả ngàn năm.

Khi Salazar, Godric, Rowena và Helga đưa Harry đến một căn phòng ẩn phía sau bức tranh trên tường, đó là một căn phòng lạnh lẽo, im lặng, cả căn phòng đều là thủy tinh bao bọc, Harry nhìn bất ngờ thấy phía cuối căn phòng, một tảng băng lớn bệ vệ, trong đó có 4 người ,họ nằm trong quan tài bằng thủy tinh mắt khép lại như đang ngủ, Harry biết đó là thân xác của bốn người Salazar. Họ đã tự phong ấn thân xác mình trong hàn băng vĩnh cửu.

Harry im lặng nhìn thật lâu.

....

Bên kia bàn chính sự, bên này hai sủng vật bàn về...

Hope : [Cậu tên King à.]

King : [Ừ, còn cậu.]

Hope: [Hope. Hồi này không nghe chủ nhân nói à.]

King : [Lo nhìn Hope nên không nghe. King gọi Hope là Pepe được không!?] (Dạ: Mợ, cưng tán trai thiệt là trực tiếp.... King: Xì xì... Dạ: Chương ngại ngôn ngữ.... King : Xì xì... Dạ: Over)

Hope: [Được, vậy.. tui gọi cậu là.... ừm... Đin Đin nha. Cậu ăn kẹo socola không, Draco có cho tui mấy viên nè.]

King: [Aaaa...] – há mồm ra... ý bảo ai kia là – đút tui đi, đút tui đi... (Dạ: ý nghĩa trong sáng nha.)

Hope dùng cái tay có bốn móng ngắn ngủn, lấy một viên kẹo socola bỏ vào miệng con xà ‘bự chẳng’ không có tiết tháo.

[Ngọt quá đi.] – King híp mắt thưởng thức kẹo của Hope dứt cho, hai mắt phát sáng, tâm tình nở hoa, cái đuôi phía sau cũng đung đưa qua lại. Lại há mồm ý muốn ăn thêm, Hope nhìn nhìn dứt thêm một viên – [Ngon quá đi, Pepe, tui thích món này.]

Hope nhìn nhìn King, rồi nhìn nhìn hộp kẹo socola đã vơi hơn nữa, rồi lại nhìn King, ngoẹo đầu suy nghĩ – Ai nói xà là độc ác hử? Nhìn đi, đáng yêu biết chừng nào, còn thích ăn socola nữa kìa.

... Sau đó là cuộc đối thoại thiếu muối dư đường của một con xà bự tổ chẳng với con hồ ly bé tí teo.

Trong đó có vài câu đại loại thế này.

Pepe, Bánh kem ăn rất ngon.

Pepe, tui thích nước trái cây.

Pepe, còn socola không?

Đin Đin, ăn bắp rang không?

Pepe, đang uống cái gì vậy?

Đin Đin, này là Coca.

Kết luận cuối cùng: Hai con đều cuồng đồ ngọt và đồ ăn vặt. Ôi cái định mệnh.

20. Quyển 1 - Chương 20: Rừng Cấm – Firenze

Đây là một khu rừng huyền bí, chứa đựng rất nhiều điều bí mật và nguy hiểm, học sinh bị cấm tuyệt đối không được bén mảng vào. Nó không có tên cụ thể, chỉ gọi hờ với cái tên Rừng Cấm (Forbidden Forest) ngoài ra khu rừng còn được biết có một tòa tháp cổ ở sâu trong khu rừng (Tòa tháp của Mụ phù thủy rừng Maleficent).

Theo đường hầm bí mật, Harry mang theo Hope và King đi vào rừng cấm, một người hai thú đi thật lâu, đến khi dừng lại đã vào đến trung tâm khu rừng.

Trước khi vào rừng cấm, Harry đã giăng sẵn một kết giới lớn với toàn bộ rừng cấm, khiến âm thanh trong rừng không thoát ra ngoài được, mà ai vào rừng cấm cũng không nghe thấy và không thể vào trung tâm được.

Giữa khu rừng cấm một cái hồ lớn, nước trong như gương, phát ra ánh sáng màu lục. Harry nhắm mắt lại.

{Lấy linh hồn ta làm gốc, lấy thân xác ta làm nguồn, lấy sức mạnh ta làm dẫn, lấy máu ta làm liên kết, ta kêu gọi tất cả, bảo vệ tất cả, chỉ dẫn tất cả. Khởi nguồn vạn nguyên, xoay chuyển hắc ám, tập hợp ánh sáng. Nghe lời gọi của ta. Hãy đến đây.}

Dùng một ngôn ngữ, không phải là xà ngữ, khi Harry đọc xong chú ngữ, một ánh sáng màu vàng tỏa ra khắp khu rừng len lỏi từng góc ngách, mọi sinh vật nhận được ánh sáng ấy đều theo đó mà tiến về một hướng, mà hướng đó lại là, Hồ trung tâm khu rừng.

Khi Harry đọc xong chú ngữ, cậu dùng tay lên điểm vào trán mình, trán cậu liền hiện lên một hình xăm nhỏ hình đôi cánh màu đen và trắng. Từ hình xăm, một ánh sáng màu vàng tỏa ra, theo đó mái tóc màu vàng của Harry cũng trở nên đen huyền. Khi Harry mở mắt, đôi mắt cũng biến đổi trở nên bất đồng, một mắt tử sắc một mắt lam sắc, trong tử lam có sắc lục nhẹ nhàng. King nằm đó nhìn sự biến đổi của Harry mà cảm thán.

Hope lúc này bên cạnh nó cũng gầm lên một tiếng, cả người cũng bắt đầu thay đổi, Cả cơ thể nó biến thành màu trắng, lông mao mọc dài ra. Hình dáng cũng bắt ngờ biến hóa, thân thể từng chút một lớn lên, tứ chi ngắn ngủn lúc này cũng dài ra một ít, Đầu bắt đầu mọc ra thêm một cái bờm sư tử thật dài, lông bờm rũ xuống, Viên ngọc ngay trán hóa thành một màu xanh ánh lên vài tia sáng vàng xinh đẹp, Từ trên lưng một

đôi cánh lớn xuất hiện, lông vũ màu trắng bao phủ lấy đôi cánh. Phần đuôi cũng không còn bông bênh như hồ ly nữa. Có thể nói đó là một phi sư (Sư tử bay) vô cùng hoàn hảo, cao quý.

[Pepe.] – King nhìn một màn này, gọi một tiếng.

[Đó là một trong những hình dáng thật của Hope.] – Harry nhìn King nghi vấn, tốt bụng giải thích với King.

[A, Pepe rất đẹp nha.] – King cảm thán.

[Cảm ơn, Đìn Đìn.] – Hope nhìn King nhếch miệng.

Harry nhìn về giữa hồ, xoay tay một cái, mặt hồ vốn yên bình bắt đầu sôi trào lên, một cột nước phóng lên cao, khi cột nước hạ xuống, một cái ghế trong suốt hiện ra, cao lớn và khí phách như ngai vàng, cậu tao nhả bước đến.

Bất ngờ là khi Harry bước đi, đến gần mặt hồ cũng nhàn nhã như đi dạo, đi trên nước mà như đi trên đường bằng phẳng, Hope và King cũng đi theo sau cậu, đến chiếc ghế Harry ngồi xuống, Hope và King cùng đứng hai bên.

Các sinh vật trong rừng cấm cũng dần dần tập hợp, nhìn thiếu niên đang ngồi giữa hồ, tựa như một vị vua đứng trên cao nhìn thần dân của mình.

Có Bạch Kỳ Mã cao quý, có nhện khổng lồ hắc ám, còn có cả nữ hoàng nhân ngư, phía dưới mặt hồ trung tâm rừng cấm, tất cả còn nhìn thấy xúc tua của con mực khổng lồ ở hồ đen, tất cả đều đến đây theo tiếng gọi của Harry, người kêu gọi họ.

{Ta chỉ muốn hỏi mọi người ở đây, hỏi những sinh vật ánh sáng và hắc ám, Cảm ơn đã đáp lại lời kêu gọi của ta.}

Harry dùng ngôn ngữ chung của, Vạn Linh ngữ để có một buổi nói chuyện với các sinh vật thật lâu.

...

Sau khi nói lời cảm ơn các sinh vật bắt đầu tản ra, lúc này một nhân mã vẫn ở lại. Harry biết nhân mã này, Firenze.

Đó là một nhân mã cao lớn có mái tóc màu nâu, gương mặt anh tuấn, nếu như không phải ông ta có nửa thân dưới là ngựa thì đây là một người đẹp hoàn hảo.

“Chào ngài, đứa con của thần.” – Firenze cúi đầu hai tay để lên ngực cung kính với Harry.

“Chào ông Firenze, không cần khách sáo với tôi như vậy.” – Harry cười hiền hòa với Firenze. – “Ông có chuyện gì muốn nói với tôi phải không!?”

“Vâng, các ngôi sao đã thay đổi vị trí, thế giới pháp thuật cũng đang thay đổi theo chiều hướng tốt. Nhưng mà...” – Firenze nhìn bầu trời nói – “Một thứ gì đó đang đến gần. Nếu...”

“Fir..” – Một giọng nói cắt ngang lời nói của Firenze.

Khi Harry cùng Firenze ngược nhìn thì đó là một nam nhân có mái tóc màu đỏ, dáng dấp mạnh mẽ hơn Firenze một tấc, bên cạnh ông ta còn có hai nhân mã khác, gương mặt nhân mã tóc đỏ hiện lên tia giận dữ, ông ta chạy đến ngăn cản lời nói của Firenze.

“Chúng ta không được nói lời tiên đoán với ai, đó là cam đoan với thần.” – Nhân mã tóc đỏ lớn tiếng.

“Bane, ngài ấy chính là con của thần, chúng ta không thể biết mà không nói với ngài ấy.” – Firenze lớn tiếng trả lời nhân mã tên Bane.

“Không được, người muốn bị trừng phạt hay sao.” – Bane nói lại.

Hai người to tiếng với nhau một thời gian thì Firenze tức giận bỏ đi, Bane quay lại trừng Harry rồi cùng hai nhân mã khác bỏ đi.

Harry đứng đó nghĩ nghĩ – mình làm gì sai sao.

Hết Chương 19.

Phiên Ngoại 1: Đin Đin và Pepe – Harry ghét gì.

Khi nhìn thấy Harry đang nói chuyện với nhân mã tên Firenze, King nói với Hope.

[Pepe, Harry ngẫu quá phải không?]

[Ừ..] – Hope nằm một bên đánh một cái ngáp dài.

[Người không thấy vậy à.] – Nhìn Hope nằm một bên, King hỏi.

[Thì ngẫu, nhưng mà..] – Hope nhìn Harry đứng đằng xa rồi liếc mắt nói với King – [Quá... LỪN..]

King đơ mười giây, sau đó nhìn về phía Harry, Harry chỉ đang đứng tới thất lưng nhân mã, King nhìn vài lần, sau đó...

[Há há...] – Con xà nào đó không có tiết tháo nằm lẩn qua lộn lại cười đến chết đi sống lại, sau đó còn nằm ngửa bụng lên trời cười đến nước mắt chảy ra. – [Lùn thiệt...]

Bên kia Harry nhìn qua khó hiểu thấy sủng vật của mình lê lét.

[Đin đin, trước mặt Harry không được nói cậu ấy lùn.] – Hope nằm một bên cảnh cáo với King – [Chủ nhân có nhiều tật xấu mà mi không được nói.]

Thế là con cáo nào đó, vì có bạn mới mà bán đứng chủ nhân của mình. Làm Harry khó hiểu không biết hai con sủng vật của mình vừa nói nhỏ điều gì.

Harry đáng thương không biết bản thân trở thành trò vui của hai con sủng vật.

Hết Phiên Ngoại.

21. Quyển 1 - Chương 21: Luyện Tập Quidditch

—Hogwarts

Đây là lần đầu tiên Harry không đi học, tất nhiên là theo nghĩa khác, vì vẫn có Mirrory thay thế Harry. Nhìn Mirrory tao nhã ăn sáng bên cạnh mình, Draco không thể không cảm thán về sức mạnh của Harry, Harry mạnh đến không lường được, những tinh linh cậu tạo ra thật sự gần như hoàn hảo, Mirrory hóa thân hoàn hảo đến độ Draco nếu như không biết sự thật có lẽ vẫn nghĩ đây chính là Harry thật sự, từ tính tình, thói quen, cách nói chuyện, hiểu biết về ma thuật, thậm chí là cách sử dụng ma thuật. Hoàn hảo vô khuyết.

Nhưng mà bất cứ cái gì cũng khuyết điểm của riêng nó, những tinh linh của Harry và Draco luôn có một nhược điểm nho nhỏ khá đáng yêu. Khuyết điểm có đủ mọi hình thức, từ năng lực đến tính cách.

Nếu Firey khá nóng nảy, Earthy thiếu kiên nhẫn, thì Watery lại khá lạnh lùng, Windy thì hay thích đùa dai, Thundery bá đạo vô cùng. Woody còn cá tính hơn, nó cực kỳ ghét bẩn, khiết phích quá độ.... Mà Mirrory có khuyết điểm cực kỳ, cực kỳ đáng yêu chính là sợ độ cao. Tất nhiên dù có khuyết điểm nhưng bọn chúng đều là những người bạn trung thành của Harry và Draco. Dù có chuyện gì cũng không bao giờ phản bội.

Lớp học hôm nay trôi qua khá yên ả bình thường, buổi trưa, Draco mang thức ăn đến phòng cần thiết cho Harry, nhìn Harry say ngủ, Draco không nói gì, êm một cái thần chú giữ ấm lên thức ăn rồi đi đến lớp tiếp theo.

Alan dường như cũng được Harry nhờ giúp đỡ, sau khi lớp độc được kết thúc, anh nhờ Harry đến văn phòng làm vài việc. Thế là tập luyện Quidditch hôm nay chỉ có Draco tham gia. Thôi đi, làm sao nhờ được một kẻ sợ độ cao đi tập luyện Quidditch chứ.

Severus thì dạo này chỉ chăm lo học với Lily, Harry cũng ít khi phiền đến anh, nên bắt giắc từ lúc nào bên cạnh Severus chỉ có Lily.

—Sân Quidditch.

Khi Draco đến nơi thì sân tập Slytherin đã đến đủ, học kỳ này ngoài Harry và Draco là thành viên mới thì còn có Lucius, Lucius Malfoy.

Lucius nhìn thấy Draco nên đi đến, nói với cậu từ nay phải đến sớm hơn một chút, Draco gật đầu ý bảo đã hiểu.

Mỗi trận đấu có hai đội chơi trên một sân bóng hình bầu dục rộng lớn, mỗi đầu sân có 3 cột gôn cao, nơi đón nhận những quả bóng ghi điểm. Các cầu thủ có thể bay lên cao tùy ý, nhưng không được bay quá ranh giới của sân. Mỗi đội chơi Quidditch có 7 cầu thủ gồm: 3 Truy thủ, 2 Tấn thủ, 1 Thủ Quân và 1 Tầm thủ. Trong đó các Tấn thủ phải bảo vệ cả đội khỏi 2 quả bóng Bludger, các Truy thủ có nhiệm vụ ném quả Quaffle vào cột gôn đối thủ, Thủ Quân phải trông giữ gôn, nhưng cũng có thể lên đến giữa sân nếu cảm thấy cần thiết. Còn Tầm thủ thì phải đi tìm quả bóng nhỏ Snitch, khi Tầm thủ bắt được quả bóng Snitch thì trận đấu sẽ kết thúc.

Bóng Quidditch có ba loại:

Quaffle: màu đỏ tươi, không hề có vết khâu nào, đường kính khoảng 25 cm. Đây là trái bóng ghi điểm. Mỗi quả vào gôn được 10 điểm. Các Truy thủ thường ôm nó khi bay, chuyền nhau bằng cách ném.

Bludger: 2 trái Bludger màu đen, được nhận xét là “rất quái đản” luôn cố gắng đập vào các vận động viên làm họ bị thương, rơi ra khỏi chổi. Các tấn thủ sẽ chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho cả đội và đồng thời đánh quả bóng này vào đối phương bằng một chiếc gậy. Bóng Bludger có đường kính khoảng 20 cm, làm bằng kim loại.

Snitch: Màu vàng, rất bé, có cánh, cỡ bằng trái óc chó nhưng lại là quả bóng quan trọng nhất. Snitch được lấy tên từ Snidget – sinh vật bị tuyệt chủng bởi Quidditch. Cuộc đấu Quidditch sẽ chỉ kết thúc nếu một trong 2 đội bắt được quả bóng này (luật chơi này được áp dụng cho những trận đấu quan trọng hay mang tính quyết định), và phần lớn lợi thế sẽ thuộc về đội đó, bởi khi bắt được trái bóng ta sẽ được 150 điểm- 1 khoảng cách rất an toàn. Tuy vậy nhưng quả bóng này rất khó bắt vì nó rất nhanh và bé. Trận đấu sẽ vẫn duy trì nếu chưa bên nào bắt được Snitch. (Nếu trái bóng snitch mà bay ra khỏi trường đấu thì nó sẽ chẳng còn giá trị gì nữa.)

Lucius sẽ trấn giữ vị trí thủ quân, anh bay rất tao nhã, phong cách đậm chất quý tộc cao quý. Theo gió, áo chùng của vị quý tộc tung bay, mái tóc bạch kim lay động khiến người khác khó lòng dời mắt.

Khi Draco lên chổi lướt đi, ai nấy trợn mắt nhìn, Draco trong Slytherin được biết đến với danh hiệu Một Sách Lucifer. Vì Draco khá thích đọc sách, khi người ta nhìn thấy cậu thì y như rằng cậu đang đọc sách, khác với Harry ôn hòa, gần gũi, Draco trầm lặng, xa cách hơn. Cậu chỉ hay nói chuyện với Harry và Severus.

Nhưng hôm nay, ngay lúc này Draco như lột xác thành người hoàn toàn khác, tránh né các truy thủ, Draco bay lượn như thể đã hòa làm một với chổi bay, mang một cổ khí chất trấn định bình tĩnh, tóc bạch kim theo cách Draco bay lượn thoát ần thoát hiện giữa bầu trời làm cậu càng thêm nổi bật, khác hẳn với Draco trầm lặng thường ngày.

Bình thường cậu chỉ cho người ta thấy đỉnh đầu vì ham mê đọc sách, hôm nay đây cậu ngẩng cao đầu đón gió, nụ cười tự tin ẩn hiện trên môi, thật là làm người khác chói mắt, khi đấu tập kết thúc, Draco đã ghi được cả trăm điểm cho đội. Nở một nụ cười thỏa mãn. Dưới ánh mắt người khác, nụ cười ấy trông thật mê hoặc khiến người khác ngẩn ngơ.

...

Lucius nhìn cậu bé bạch kim bay lượn, né tránh, ghi điểm, giống như bầu trời là sở hữu của riêng cậu. Rồi nụ cười của cậu khiến anh trong phút chốc ngẩn người. Lucius phải miêu tả thế nào đây, anh không có đủ từ ngữ để nói về Draco.

Khi đứng cạnh Harry, Draco cũng khá nổi bật, cậu bình lặng như hồ cuối thu, đôi mắt xanh dưới ánh nắng ban chiều càng khiến người khác sa vào trầm luân.

Draco giờ đây, nụ cười kia, làm Lucius không thể nào dời mắt. Trong phút chốc, tim anh như lỗi nhịp, dù anh không hề nhận ra. Anh không nhận ra rằng anh quan sát cậu mọi lúc. Không nhận ra trái tim anh... say mê.

22. Quyển 1 - Chương 22: Nỗi Giận

Harry trở về đã là buổi tối hai ngày sau, nói cảm ơn với Mirrory rồi thu hồi nó vào. Lúc trở về phòng đã qua giờ ăn tối. Trong phòng chỉ có Draco đang đọc sách. Nhìn một vòng không thấy Severus không hiểu sao Harry thấy một nỗi lo lắng dâng lên.

“Draco, Severus đi đâu rồi?”

“Cậu ấy nói đến thư viện học với Lily.” – Draco ngẩng đầu lên nói, sau đó lại tiếp tục đọc quyển sách gấp ba lần quyển «Hogwarts, Một lịch sử»

Khi nghe tới Lily, không hiểu sao Harry gật đầu không nói nữa. Khó chịu trong lòng cũng bỏ qua.

...

Harry tắm và ăn bữa tối mà Draco mang về, nhìn thời gian, đã gần mười giờ, Severus vẫn chưa về, lúc này đến cả Draco cũng không hiểu, Severus là người có kỷ luật, dù có thể nào cũng sẽ trở về trước mười giờ. Lúc này, Hera của Draco đẩy cửa vào.

{Chủ nhân.} – Hera nhìn thấy Harry và Draco thì chạy đến, dường như nó thấy gì đó.

{Chuyện gì Hera.} – Draco bước đến hỏi sủng vật của mình.

{Hera thấy bạn cùng phòng của chủ nhân ra ngoài.} – Hera nói,

{Cậu ấy ra ngoài làm gì.} – Draco nhú mày.

Harry cũng đang suy nghĩ thì một cánh cửa bí mật trong phòng mở ra, đây là Harry nhờ Hogwarts tạo ra, để các sủng vật của mình và Draco ở đó. Dù sao sủng vật của họ cũng không phải tầm thường.

[Harry.] – King trườn vào, phun lưỡi nói. – [Hedwig nhìn thấy bạn người đi theo ba đứa nhóc Gryffindor đến Lều Hết. Hope đã đuổi theo rồi.]

[Lều Hết.] – Harry nhú mày suy nghĩ gì đó, sau đó cậu nhớ lại vài chuyện rồi tái mặt – [Chết tiệt, hôm nay là trăng tròn.]

Không suy nghĩ thêm, cậu lập tức lao ra ngoài, Draco cũng đuổi theo sau, nhưng vẫn không quên dặn bọ sủng vật ở yên trong phòng.

...

Severus theo phía sau James Potter cùng hai người bạn của nó là Sirius Black và Peter Pettigrew. Đạo này Severus thường xuyên học nhóm với Lily làm cho James tức đến đỏ mắt, James thường hay khiêu khích Severus nhưng anh không quan tâm. Chỉ là..

Hôm nay sau khi học nhóm với Lily xong trở về, Severus trên đường về hầm thì bị nhóm ba người của James chặn lại. James thách đấu với anh, ai thua thì rời khỏi Lily.

Severus không quan tâm, quay lưng định rời đi, nhưng đúng lúc đó Sirius lại nói một câu.

“Mày yếu đuối như thằng Harry. Ngay cả thách đấu cũng sợ hãi à.”

“Harry không yếu đuối, câm miệng mày lại.”

Severus không hiểu sao, anh chỉ biết khi nghe lời Sirius sỉ nhục Harry, anh không chịu được. Trước đây vì chuyện của anh, Harry đã đứng ra đối đầu với nhóm James, nhận được lời thách đấu của Sirius, Harry không chấp nhận với lý do là thủ tịch năm nhất cậu sẽ không làm trò trẻ con như thế.

Tiếp tục bị Sirius khích tướng khiến Severus chấp nhận lời đối đầu.

...

—Hogwarts.

Khi Harry gần đến nơi đã nghe thấy Hedwig đang bay phía trên nói rằng Severus và đám người James đã đến trước lầu, không nghĩ nhiều, Harry xoay về phía sau nói với Draco.

“Mình đi trước.”

Draco gật đầu nhìn Harry dùng đòn thổ biến mất, nghĩ nghĩ gì đó, cậu gọi thần hộ mệnh của mình đi báo với giáo sư Voldemort rồi nói Moon đi báo với Alan. Xong xuôi, cậu nhanh chóng chạy tới Lều Hết.

...

—Lều Hết.

Severus và đám người James lúc này đang đứng bên ngoài Lều Hết, vào lúc Severus hỏi James muốn đấu thế nào, thì trong Lều Hết một bóng đen chợt phóng ra, nhìn kỹ lại, là Lupin, một trong những thành viên của nhóm James, chỉ là cậu ta đang dần hóa thân thành lang.

Lang Nhân.

Đầu óc Severus bắt đầu vang lên tiếng cảnh báo, đây là lần đầu tiên trong đời gặp Lang nhân, nó khiến anh luống cuống không biết làm gì. Tay cầm đũa của run run, anh nhìn về phía nhóm James đang dùng cặp mắt như xem trò vui mà nhìn, chưa bao giờ anh thấy cảm giận chúng đến vậy.

Khi lang nhân Lupin mất đi lý trí, nó đưa bàn tay đã thành móng vuốt lên cao, đánh thẳng về phía anh. Sau vài lần né tránh, anh bị dồn đến đường cùng. Lúc này James cũng cảm thấy đã quá trốn, nó chỉ muốn hù dọa Severus một chút, không có ý định gây tổn thương, thấy không ổn nó vội xông lên, nhưng đã quá muộn. Móng vuốt của lang nhân chỉ cách Severus không tới một tấc anh. Severus chỉ đành nhắm chặt mắt lại chờ đợi đau đớn.

“Sev...”

Một giọng nói quen thuộc làm Severus giật mình, một vòng tay ôm lấy anh. Ấm áp lạ thường... Mùi máu tanh nồng làm anh run rẩy.

“Oscar...”

Khi Harry dùng đòn thổ đến đã thấy Severus bị dồn đến một góc, móng vuốt đang đánh về phía anh, không kịp nghĩ gì, cậu đã dùng đòn thổ đến ôm lấy anh, đưa lưng ra đỡ lấy đòn hiểm.

Đau đớn xé người, Harry cắn chặt môi, mùi máu tanh càng khiến lang nhân thêm kích động. Cậu nén đau dùng thần chú gọi Oscar ra, sợi dây dài màu vàng trời lấy lang nhân lại.

“Harry.” – Severus kêu lên thất thanh nhìn người đang ôm mình. Trên lưng là năm vết cào, dài từ vai đến thắt lưng, nó sâu đến nỗi có thể thấy được xương bên trong, máu tươi và thịt vụn ướt đầm trường bào đã không còn nguyên vẹn, anh hốt hoảng đỡ lấy Harry đang nhũn xuống, cậu bây giờ như một món đồ tinh xảo bị hỏng, chạm sâu vào đáy tim anh. Bằng mắt thường có thể thấy, từ vết cào, máu của Harry là màu đen chứng tỏ cậu đang trúng độc.

Trúng độc lang nhân – có thể biến thành lang nhân.

Đây là điều trong sách mà Severus từng xem. Anh run rẩy ôm lấy Harry, hung hăng nhìn về phía bọn người James đang xanh mặt nhìn mọi thứ. Bọn chúng cũng không nghĩ đến sự việc lại xảy ra như vậy.

Nắm chặt đũa phép đến nỗi gân xanh, Severus rít lên từng tiếng. Cơn giận dữ tột độ khiến anh như mất hết tất cả lý trí hiện có.

“Tao sẽ giết chúng mày.”

Khi Severus chỉ đưa phép về phía James, một bàn tay lạnh băng giữ tay anh lại.

“Đừng, Sev...Đừng làm hại ai.” – Harry đau đớn dứt quãng nói, đó là cha cậu, cậu không thể để Severus làm tổn thương họ, cũng không thể để ai tổn thương anh.

“Harry, cậu sao rồi..” – Severus buông đưa phép xuống nhìn người trong lòng mình, anh không biết rằng, lúc này anh đáng sợ bao nhiêu, mà người làm anh bình tâm lại.. là Harry.

“Mình.. không sao. Sev, đừng... làm hại bọn họ.”

Vừa nói xong câu này, miệng Harry trào ra một ngụm máu đen... đau đớn thấu đến từng giọt máu, cậu lâm vào hôn mê.

Nhìn máu đen chói mắt trên khoe miệng Harry, nhìn Harry bất tỉnh trong tay mình, Severus chỉ muốn muốn ếm hàng ngàn hàng vạn thần chú tra tấn lên người bọn ngu ngốc đang đứng phía kia, chưa bao giờ anh cảm thấy tức giận đến vậy.

Severus thề.

Nếu Harry có chuyện gì, anh sẽ giết chết bọn chúng.

Anh sẽ tra tấn bọn chúng đến chết.

“Tao nói cho chúng mày biết, nếu Harry có chuyện gì, tao sẽ giết chúng mày từng người một, Thề có Merlin và danh dự gia tộc Prince.”

Đôi mắt tỏa ra tia lửa giận lên từng chữ.

23. Quyển 1 - Chương 23: “vì Đó Là Cậu

Khi Draco đuổi tới nơi, Harry đã bất tỉnh rồi, Severus đang ôm lấy cậu, cả người nhiễm đầy máu tươi chói mắt.

Nắm tay Draco siết chặt đến nỗi móng tay cắm vào da bật máu, khoe mắt nhìn về phía người sói đang liên tục giãy dụa vì bị Oscar trối lại , đánh qua một thần chú bất tỉnh, lại nhìn về phía ba người tái mặt đứng một bên.

Draco thề rằng cậu đang cực kỳ muốn cho bọn kia hàng chục nghìn cái Crucio, cố giằng cơn giận xuống, cậu đi tới gần Severus đang ôm Harry, lấy ra một lọ được giải độc cho Harry uống, lại thêm vài thần chú cầm máu .

lúc này Alan cùng Voldemort cũng đến, nhìn thấy cảnh tượng trên, cả hai người đều tái xám mặt mày. Nhưng dù sao hai người vẫn là người lớn, lý trí cao hơn, họ biết cần giải độc ngay cho Harry. Để lang nhàn Lupin nằm đó, bọn họ cùng 6 đứa trẻ hướng về Hogwarts,nhanh chóng mang Harry đến bệnh thất.

...

—Bệnh Thất.

“DUMBLEDORE, ÔNG XEM HỌC TRÒ CỦA ÔNG ĐI, CHÚNG ĐÃ LÀM GÌ THẾ NÀY HẢ.”

Tiếng gầm của bà Pomfrey làm ba con sư tử con chỉ biết khúm núm ở một góc, sợ hãi nhìn trần trời.

May mắn khi Alan đến đã ếm một thần chú tĩnh âm, nếu không có lẽ sẽ đánh thức toàn trường. khi Dumbledore nhận được tin từ thần hộ mệnh của Voldemort chính ông cũng không thể tin tưởng được rằng James lại làm điều như vậy.

“Dumbledore, học trò của Gryffindor từ khi nào ngu ngốc như vậy hả? Đem bạn học đến gần lang nhân, chúng có biết đó là hành động giết người hay không?” – Voldemort gằn lên từng chữ, đó là học trò nhà anh, là thủ tịch năm nhất và là học sinh xuất sắc nhất anh từng dạy, bọn chúng như con anh vậy.

“Dumbledore, ông phải giải quyết chuyện này.” – Pomfrey nói một câu rồi tiếp tục chăm sóc cho Harry.

Draco cùng Alan cũng giúp đỡ, Severus theo yêu cầu của Voldemort kể lại mọi chuyện cho Dumbledore, nghe đến đâu cả hai người tái mặt đến đó, mặt Voldemort cũng đen như đáy nồi.

Severus sau khi kể xong liền chạy tới xem xét Harry, lúc này đã được băng bó cẩn thận rồi. Bà Pomfrey xem xét bằng vài câu thần chú, sau khi cho Harry uống thuốc thì cùng với ba người Alan bước ra.

“Poppy, Harry sao rồi?” – Dumbledore lo lắng hỏi, gương mặt ông vẫn chưa hết sốc với những gì James làm.

“Còn thể nào, may mắn là lang nhân chưa hoàn toàn thành hình nên vết cào không bị trúng độc quá nặng, thằng bé không bị trúng độc nhưng nó bị thương nặng, cần tĩnh dưỡng ít nhất ba ngày.” – Pomfrey phụ nhân liếc mắt về phía Dumbledore nhàn nhạt nói. – “Nhưng không vì vậy mà tôi bỏ qua được Dumbledore, nếu như lang nhân đó đã thành hình thì ông hiểu hậu quả của nó phải không? Chúng ta cần báo với người nhà cậu bé.”

“Harry không còn cha mẹ. Họ đã qua đời từ khi Harry hai tuổi.” – Draco im lặng nãy giờ lên tiếng, lời cậu nói làm mọi người chấn động. Đơn giản là vì gia tộc Lucifer mấy năm gần đây đã hoạt động rất mạnh mẽ, giúp đỡ rất nhiều người, tiếng tăm rất tốt trong mắt giới phù thủy, ai ai cũng nghĩ rằng gia chủ của gia tộc này được một vị gia chủ tài giỏi nắm giữ. Nếu Draco nói vậy có nghĩa là...

“Harry là gia chủ của gia tộc Lucifer.” – Alan nói giải đáp thắc mắc của tất cả những người có mặt.

Mọi người lập tức không hện mà cùng đưa mắt về phía bóng dáng nhỏ bé đang hôn mê trên giường bệnh, đó chỉ là một cậu bé mười một tuổi, cha mẹ mất từ năm cậu ta hai tuổi, vậy cậu ta phải sống thế nào suốt một thời gian dài như vậy, không có cha mẹ khiến cậu phải trưởng thành thật nhanh, những đứa trẻ ở tuổi cậu dù là một quý tộc vẫn sống vô tư không lo nghĩ, còn cậu thì sao, gánh vác cả một gia tộc.

Cậu nhỏ gầy hơn bạn bè cùng lứa, nhưng trưởng thành hơn tất cả.

Con người ta chỉ học rồi vui chơi, còn cậu phải chăm lo mọi bộn bề.

Con người ta có cha mẹ lo lắng từng chút một, cậu từ khi nhận thức phải tự lo cho bản thân.

Con người ta cùng gia đình hưởng những bữa cơm ấm cúng, Harry đến năm tuổi mới có một người bạn cùng dùng bữa là Draco.

Con người ta bị thương thì có cha mẹ lo lắng, cậu bị thương, phải tự mình vượt qua không thể làm ai lo lắng.

...

Trải qua bao nhiêu chuyện như thế, Harry vẫn ôn hòa, vẫn chăm lo tốt mọi thứ không kêu ca, vẫn giữ trên môi một nụ cười. Cậu lo lắng cho tất cả mọi người dù thân quen hay xa lạ. Thế có ai lo lắng cho cậu trừ Draco và Alan.

Pomfrey phụ nhân không nói được lời nào mà chỉ nhìn cậu bé gương mặt trắng như giấy im lặng nằm đó, cậu bé nhỏ nhưng trái tim lại to lớn biết bao. Bà thương tiếc rơi nước mắt.

Severus cúi đầu không nói gì, anh cắn môi, tay siết chặt.

“Chúng tôi xin lỗi.” – Một giọng nam ôn hòa cắt ngang suy nghĩ của mọi người. Mọi người nhìn lại thì nhìn thấy một nam một nữ đang đứng ở cửa, nam nhân anh tuấn với mái tóc rối bù. Hai người như đứng đó rất lâu, trên mặt họ cũng là sự hối lỗi cần tha thứ.

“Cha, Mẹ.” – James nhìn thấy hai người thì nhanh chóng chạy tới.

Hai người chính là Charlus Potter và Dorea Potter. Khi nhận được tin từ giáo sư Dumbledore hai người lập tức đến Hogwarts, khi nghe thấy mọi chuyện, chưa bao giờ họ thấy tức giận với James con mình như vậy. Từ bao giờ nó trở nên ngộ ngược như thế.

Từ khi được sinh ra James được cha mẹ hết mực thương yêu lo lắng, có lẽ vì thế mà nó trở nên lỗ mãng phải không ?

Thật ra Charlus rất kính nể gia tộc Lucifer, nhất là những việc họ làm, nhưng khi ông biết mọi thứ chỉ từ một đứa nhỏ mười một tuổi, ông càng cảm thấy nể phục họ hơn, họ đã dạy ra một đứa con rất tài giỏi.

«Bốp»

Charlus thẳng tay đánh mạnh vào mặt James, đứa con trai duy nhất của mình. Ông tức giận, thật sự tức giận, nhìn cậu bé đang nằm trên giường, hơi thở yếu ớt mỏng manh, ông càng tức giận hơn. Mọi người đưa mắt ngạc nhiên nhìn ông, Chỉ có Severus, Draco, Alan, Voldemort và phu nhân Pomfrey lạnh nhạt nhìn không nói gì.

“James, từ lúc nào mà con trở nên ngang ngược và ngu ngốc đến vậy, cha mẹ dạy con làm như vậy sao, con thật sự làm ta rất thất vọng.” – Charlus nói, giọng kìm nén tức giận. Dorea bên cạnh ông cũng không nói gì.

James ôm má cúi đầu, bởi vì lúc này trong lòng nó là sự tự trách.

...

Harry tỉnh dậy vào buổi tối ngày hôm sau, vừa mở mắt ra bên giường cậu đã có một người ngồi đó, như chờ đợi cậu từng giây từng phút.

Severus kích động nhìn người trên giường từ từ mở mắt.

Merlin trên cao chứng minh anh vui vẻ đến cỡ nào. Lúc nào chỉ cần học xong không kịp để Lily tìm anh, Severus đã chạy đến bệnh thất ngồi canh suốt ở đó, biết anh lo lắng nên bà Pomfrey cũng không ngăn cản. Draco thì phải thay Harry làm thủ tịch mấy ngày này nên Severus luôn cạnh Harry.

“Harry, từ nay đừng làm chuyện ngu ngốc vậy nữa. Sẽ khiến tôi lo lắng. Đừng vì tôi...” – Severus cầm lấy tay Harry nói.

“Không sao cả.” – Harry không để Severus nói xong đã mỉm cười lên tiếng – ” Vì đó là cậu, Sev

24. Quyển 1 - Chương 24: Hình Phạt Ngày Halloween

Vì vấn đề sức khỏe Harry phải ở bệnh thất ngày suốt cả tuần lễ, may mà Severus và Draco cũng không thiếu nghĩa khí đến nỗi bỏ rơi cậu chết héo ở bệnh thất nên thường xuyên đến thăm cậu, tất nhiên người thường xuyên nhất là Severus.

Nhưng vẫn có một số người lúc Harry tỉnh lại đến thăm Harry vẫn làm cho Severus đen mặt.

Không cần đoán cũng biết là ai.

Charlus Potter vào ngày Harry tỉnh lại đã đến thăm bệnh, nhìn gương mặt Harry tái nhợt không hiểu sao Charlus thấy đau lòng. Harry nhìn người ông mà mình chưa bao giờ nhìn thấy kia, trong lòng cậu dâng lên một cỗ xúc động vô cùng, đó là ông của cậu.

Charlus muốn đến gần nói chuyện với Harry nhưng nhìn thấy mình bị Severus cản lại, ông cười khổ. Bị ghét mất rồi. Ông biết đây là Severus Snape, chính là bạn thân của cô bé làm con trai James của mình say mê. Ông còn biết James đã bao nhiêu lần làm khó dễ cậu ta, cậu bé Harry phải đứng ra bao nhiêu lần để James từ bỏ. Chả trách a. Hai đứa là bạn thân thiết như vậy, chả trách Severus ghét ông và James.

Ngay lúc ông Charlus khó xử cùng với Severus căm giận nhìn trừng trừng nhau, Severus ghét ông ta, ghét đứa con làm tổn thương Harry của ông ta, anh ghét hết. “Sev...” Một giọng nói nhẹ như gió xuân đánh vào lòng đang cuộn cuộn lửa giận của Severus. Anh xoay đầu nhìn về phía Harry. Cậu mỉm cười ôn nhu. Thoáng chốc, Severus thấy tim mình đập mạnh.

“Đừng như vậy, đến đây ngồi xuống nào.” – Harry cười nói với Severus, sau đó cậu nhìn về phía ông Charlus đang đứng – “Chắc hẳn ngài là ngài Potter, mời ngài ngồi, xin lỗi Sev hơi tức giận.”

“A..” – Charlus nhìn nụ cười của Harry, bất giác thấy nhẹ lòng – “Cậu Lucifer xin đừng nói vậy, là do con trai James của tôi làm sai, tôi đến để thay thế cậu bé xin lỗi cậu.”

“Hừ...” – Severus hừ lạnh – “Tại sao bọn chúng không tự đến mà nhờ ngài Potter đây chứ?”

“Sev..” – Harry bắt đầu dĩ, nhìn về phía Severus, làm vẻ mặt đáng thương hề hề ra.

“Hừ...” – Severus hừ lạnh thêm một cái nữa, vòng tay trước ngực không nói thêm gì.

“Xin lỗi.” – Charlus nghe Severus nói cũng hiểu rõ. – “Ta sẽ đưa bọn chúng đến đây. À đây là ít điểm tâm của Dorea làm, cậu Lucifer có muốn nếm thử một chút.”

“A.. thật chứ.” – Harry vui mừng nhìn hộp điểm tâm tinh xảo của Charlus mang ra, sau đó nhìn Severus với vẻ chờ mong, đừng nói chút thức ăn ở bệnh thất làm Harry muốn khóc rồi.

“Để mình.” – Severus nhìn đôi mắt chờ mong của Harry thì không đành lòng từ chối nữa, anh nhận điểm tâm từ tay Charlus rồi gọi một gia tinh đưa điểm tâm cho nó, con gia tinh nhận điểm tâm biến mất, lát sau xuất hiện, điểm tâm đã được chia ra ba phần đẹp mắt.

Harry cầm một phần mời Charlus, một phần đưa cho Severus, nhưng Severus không thích đồ ngọt nên để qua một bên, Harry cầm một phần, khi ăn vào điểm tâm ngon miệng, Harry hạnh phúc cười nheo cả mắt.

Charlus nhìn Harry mà cũng không kiềm được đau lòng và xấu hổ. Cậu bé nhỏ tuổi như vậy, vốn là một cậu bé hồn nhiên vui vẻ, từ lúc nào phải gánh vác cả gia tộc to lớn, tấm lưng nhỏ bé đó phải mang một trọng trách thật lớn, đôi chân đó phải đi qua bao nhiêu chông gai.

“Sev, ăn thử một miếng nào, ngon lắm không ngọt đâu.” – Harry lấy ít bánh đưa tới miệng Severus.

Severus nhăn mặt định tránh đi, nhưng đôi mắt màu tím kia nhìn anh, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương. Severus bặm bụng há miệng ăn một ít Harry đưa tới. Bánh đúng là không quá ngọt, có vị chua của mứt trái cây, kem không quá ngậy, đích xác rất ngon.

“Ngon không?” – Harry nhìn Severus ăn bánh nhưng không nhăn mặt, có vẻ không chán ghét.

“Ừ..” – Severus gật gù đầu.

Charlus nhìn hai đứa trẻ ở cạnh nhau, cảm thấy hòa hợp đến bất ngờ.

...

Halloween.

Đêm nay vốn là Halloween, nhưng Harry không muốn tham dự, hoặc là không thể tham dự, cậu vẫn còn ở bệnh thất, sự vắng mặt của Harry dạo này khiến cho bao nhiêu tin đồn nổi lên bốn phía, nhưng tin đồn được tin tưởng nhất chính là – James Potter nhà Gryffindor chơi xấu Harry.

Slytherin tất nhiên khi nghe như vậy rất tức giận, nhưng họ không phải Gryffindor lỗ mãng, sẽ không chạy đến hỏi tội tên nào đó, họ im lặng chờ đợi Harry đến để nói mọi chuyện.

Dumbledore cũng biết mọi chuyện tin đồn, các giáo sư cũng vậy, Voldemort cũng không nói gì, Alan càng không nói vì anh đã được Harry nói giúp cho tên nhóc James rồi, hừ, nếu không thì anh còn lâu mới tha cho nó.

Dumbledore lấy lý do rằng Harry bận việc gia đình mới không đi học vài ngày, học sinh Hogwarts một phần tin, một phần không tin. Họ đợi nhân vật chính nói thôi.

...

Bệnh thất.

Nhìn bốn người nhóm đạo tặc đang cúi đầu nhìn mũi chân không dám nhìn mặt mình, Harry cười cười bất đắc dĩ, Severus hừ lạnh không nói, Draco xoay mặt về hướng khác ý bảo – tớ đây không quan tâm, Alan thì mặc kệ đứng một bên.

Harry nhìn Lupin xanh mặt đứng một bên tuyên bố tử hình cho bản thân, không biết Charlus nói gì với Dumbledore mà hình phạt cho bốn người James lại giao cho Harry làm chủ. Harry cũng khó hiểu nhưng mà...

“Tôi không có ý định tha thứ cho các cậu đâu.” – Harry ngồi trên giường lười biếng chống cằm nói.

Cả đám người tròn mắt nhìn cậu, không phải nên tha thứ để bọn họ biết ơn mà không gây rối nữa hay sao. Tất nhiên Harry cũng biết đạo lý này nhưng cậu không làm vậy, đơn giản vì đó không phải cách làm của cậu.

“Tôi muốn nói rõ ở đây, tôi sẽ không tha thứ cho ai trừ Lupin ra.” – Harry nói một câu, Lupin này giờ cúi đầu cũng ngẩng đầu dậy tròn mắt nhìn Harry. Không đợi Lupin phản ứng Harry nói tiếp. – “Tôi chỉ muốn hỏi rõ ba người các người, James, Sirius, Peter. Các người có thật sự xem Lupin là bạn không? Các người có suy nghĩ cho Lupin không, cậu ấy là Lang Nhân, nên nhớ là Lang nhân, không phải là một người bình thường như các cậu, cậu ấy vì không muốn hại ai nên mới đến Lều Hết theo lời hiệu trưởng Dumbledore, còn các cậu lại mang người đến cho cậu ấy làm hại, đây là điều bạn bè nên làm sao, các cậu có nghĩ cậu ấy sẽ vào Azkaban vì tội lỗi của các cậu hay không?”

Charlus kinh ngạc nhìn Harry, thằng bé là đang suy nghĩ cho bốn đứa trẻ kia. Ai cũng biết, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì không chỉ Lupin vào Azkaban mà ba thằng nhóc kia cũng sẽ không thoát tội. Những người lớn điều biết ý nghĩa trong lời nói của Harry.

“Tôi nói..” – Harry ngừng một chút nhìn về phía Severus rồi nói – “Các cậu làm vậy để chứng minh cái gì, chứng minh các cậu rất mạnh sao, rất giỏi sao, hay các cậu rất tốt, tốt đến nỗi đem mạng sống của bạn mình ra đùa, hay là các cậu đem suy nghĩ của mình như những con cự quái ngu ngốc, đầu chỉ nhét được một trái-nho. Xin lỗi nhưng thứ lỗi tôi nói thẳng, một đứa con gái cũng không thích bạn trai mình lỗ mãng đâu, nếu bắt một đứa con gái yêu một thằng con trai lỗ mãng vậy khác gì hại chết bản thân, coi lại bản thân một chút, xem có phải mình hơn người ta hay thua người ta...” – Dừng một lát, Harry nhìn một vòng bốn người – ” Mọi mặt.” – Phun ra hai chữ cuối cùng. Harry cũng cảm thấy mình nói quá nặng, nhưng phải làm vậy để bốn người kia trưởng thành một chút. Nhưng mừng được người thiệt thoải mái, cậu nhin cha và cha đỡ đầu mình lâu rồi.

Draco đang nhìn chỗ khác, cũng phụt một cái, cậu nói xin lỗi rồi nhìn về hướng khác, nhưng bờ vai run run bán đứng cậu ấy.

Bốn tên nhóc, trong đó có ba tên mặt đã đỏ như trái cà chua, còn Lupin cảm động a cảm động, Harry đang giúp cậu mà.

“Khụ, khụ.” – Dumbledore kho han hai tiếng, nhìn Charlus đang nén cười, thật ra Harry nói hơi độc nhưng có ý tốt, lần đầu trong đời Charlus thấy có người mắng con trai mình mà đặt biệt vậy. Xem con trai mình xấu hổ vậy cũng biết – ” Harry, trò muốn phạt bốn người như thế nào.” – Dumbledore hỏi.

“Àn...” – Harry nhướng mày nhìn bốn người đang nhìn mình – trần trối. Đột nhiên, Harry xấu xa cười một cái. Bất giác khiến bốn người kia đánh một cái rùng mình. – “Em đã nghĩ ra rồi ạ.”

...

Tối hôm đó tại lễ hội hóa trang của Hogwarts, cả đám học sinh Hogwarts ai nấy cười không ngớt đầu lên nổi, vì sao ư – vì sao ư...

Nơi trung tâm sảnh đường, Peter hóa trang thành một tiên bướm, Lupin hóa trang thành một con thỏ hồng múp múp, Sirius thì... Cô bé bán diêm, một nhân vật chính của một truyện của Muggle, vài đứa nhìn là nhận ra. Còn James thì... một thằng nhóc đáng người dù là trẻ con cũng không mãnh mai như con gái, nó đang mặc một bộ váy bông bênh như mây, tóc dài được búi kĩ càng, đầu đội vương miện, chân mang.. à thì là hài thủy tinh... cả bốn đang đứng giữa Hogwarts, cùng khiêu vũ với nhau.

Ôi Merlin chứng giám, không phải ai cũng muốn cười đầu nhưng mà.... Không thể nhịn được.

Vài đứa cười lẫn lộn, vài đứa cười đến gục đầu, không phải vì trang phục không đâu còn vì cả bốn người được trang điểm Rất ừ thì rất buồn cười.

Slytherin quý tộc, không cười lớn, nhưng ai cũng thấy chúng quay mặt vô trong, bờ vai nào cũng run run, chắc là nhịn cười đến nội thương rồi.

Sirius và James đều có chung một cảm khái – Biết ngay khi tên Harry đó đưa ra hình phạt là không hay ho mà, Một đời anh minh của ông.

Người nào đó, tới giờ vẫn còn gục đầu trên vai Severus cười nắc nẻ....

Ừ Halloween năm nay có lẽ là năm vui nhất nhĩ...

25. Quyển 1 - Chương 25: Phụ Đạo

Tháng mười một không khí ngày càng se lạnh, tuyết cũng bắt đầu rơi thêm dày đặc, nơi phòng sinh hoạt chung của Slytherin, ngọn lửa bập bùng cháy đỏ rực lâu lâu lại vang lên vài tiếng tí tách vui tai, Harry ngồi tại sô pha giữa phòng, bên cạnh là Draco. Cả hai đang đắm chìm trong thế giới của sách.

Từ lúc Harry trở về, các xà con hưởng ứng vui vẻ, tuy Draco thay thế Harry rất tốt nhưng tính cách Draco quá trầm tĩnh, vài xà con dù có không hiểu bài cũng không dám làm phiền tới cậu. Trái ngược lại, Harry lại tươi tắn sáng sủa hơn rất nhiều, không thể không nói cậu rất được hoan nghênh, cũng rất nhiều người tò mò lý do cậu mất tích, nhưng Slytherin tôn trọng việc riêng tư của người khác.

“Harry...”

Harry nghe tiếng gọi quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt than không cảm xúc của Severus.

“Chuyện gì vậy Sev.” – Từ sau lần ấy, Harry đã cho mình cái quyền gọi tên thân mật của Severus, mà Severus cũng không ý kiến gì nên hiển nhiên ai đó cũng mặt dày tiếp tục gọi.

“Ừm..” – Nghe thanh âm mềm nhẹ của ai đó, tâm tình của Severus cũng thoáng thoải mái hơn, thanh âm của Harry như tưới gió xuân vào tâm hồn của Severus, đông lạnh lắm nhưng Severus lại thấy ấm áp vô cùng.
– “Cậu có muốn học nhóm không?”

Nghe thấy Severus hỏi Harry rất vui nhưng mà... không phải Severus học nhóm với Lily sao?

“Ừ.” – Nhưng đã nghe Severus mở lời Harry cũng không từ chối, cậu gật gật đầu.

“Vậy đi thôi.” – Severus thấy Harry đồng ý thì nắm tay cậu kéo đi.

Harry xoay lại rủ thêm Draco đi, Draco nghĩ nghĩ một chút thì cũng đồng ý đi theo, thấy Severus kéo Harry đi Draco hơi ngoài ý muốn, cậu cau mày nghĩ gì đó nhưng rồi cũng đuổi theo kịp.

Nhìn bàn tay của mình được tay Severus nắm chặt, Harry có một loại xúc động muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng, hôm nay là lần đầu Severus chủ động nắm tay cậu.

Nhưng khi đến thư viện, nhìn ánh mắt bà Pince đang nhìn xoáy về phía họ, Severus mới đi chậm lại cố gắng không tạo ra tiếng ồn.

Đến khi đến gần một bàn thư viện cạnh cửa sổ thấy gương mặt vừa lạ vừa quen đang ngồi, mái tóc đỏ dưới ánh sáng mặt trời trở nên nhu hòa, làn da trắng như sứ cao cấp, đôi mắt màu xanh như ngọc lục bảo thật sự rất đẹp. Lily ngồi đó, im lặng nhưng vừa tỏa sáng lại nhu hòa, vừa thanh thúy như một bức tranh làm người ta sợ hãi không muốn chạm vào.

“Lily.” – Severus kéo Harry đi lại rồi gọi cô gái đang mãi mê đọc sách.

“A.” – Lily ngược đầu nhìn thấy người bạn thân – “Sev, còn có...” – Cô quay đầu nhìn qua thiếu niên đẹp như tượng khắc bên cạnh bạn mình, tóc vàng, mắt tím, da trắng đẹp đến không thể chê trách, không hiểu

sao khiến cô muốn thân thiết, người này khiến cô có cảm giác thân quen vô cùng. – “Chào cậu Harry.” – cô cười nụ cười như gió xuân.

“Chào Lily.” – Harry thản nhiên tươi cười chào cô, gương mặt bình tĩnh không một tia hoang mang gợn sóng. Nào có ai biết được từ lúc thấy Severus kéo cậu đến gần Lily, Harry đã muốn chạy trốn khỏi bàn tay của Severus đến nhường nào, cậu không phải sợ hãi Lily, chỉ là cậu sợ hãi bản thân mình, cậu sợ mình ganh tỵ với Lily, sợ mình nói gì không phải, sợ ghen tuông làm cậu mất tất cả. Harry tự khinh bỉ bản thân, thật tệ phải không, cậu thật tệ khi còn ganh tỵ với mẹ mình. – Harry, mà thật đáng ghê tởm.

Draco nhú nhú mày đi tới gần, Draco không phải tên ngốc không biết gì, cậu đã cảm nhận được tình cảm của Harry đối với Severus khác biệt từ lúc xảy ra sự kiện lớp học bay, cậu cũng thấy người Severus thích là cô gái tóc đỏ xinh đẹp đó. Nhưng.. cậu ta không biết tình cảm của Harry cũng được, biết cũng được, thế cậu ta làm gì, để Harry nhìn cậu ta với cô gái đó thân mật ư. Chết tiệt Severus – tôi giết cậu.

Harry xoay người lại đã thấy gương mặt của Draco đen hơn đáy nồi, cậu chỉ cười khổ trong lòng, cậu biết Draco đã biết chuyện của cậu. Nhìn Draco, Harry cười cười lắc đầu. Draco cũng dần cơn giận xuống bước đến ngồi cạnh Harry.

“Đây là bạn mình, Draco.” – Harry cười nhìn Lily giới thiệu – “Đó là Lily bạn của Severus.”

Draco gật gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Hiện trường rơi vào trầm mặc.

“Ừm, Harry cậu có thể giảng cho mình vài chỗ này không? Mình và Sev không hiểu.” – Lily phá vỡ trầm mặc, cô đưa đến một quyển sách dày, chỉ vào một điểm.

Harry nhìn nhìn thấy đó là bài học nói về Protego mà Voldemort từng giảng dạy.

“Ừm.” – Harry xem nội dung Lily chỉ, cố gạt tâm tình khỏi tiếng gọi thân thiết của cô với Severus. – “Cậu không hiểu chỗ nào?”

“Thật ra bọn mình không thể tạo được một cái Protego hoàn chỉnh.” – Lily đỏ mặt nói, từ lúc nghe về công dụng của Protego, Lily đã cố gắng luyện tập tìm hiểu nhưng hiển nhiên kết quả không như ý muốn, mà Severus cũng không biết rõ điều này nên hai người quyết định hỏi Harry, nhưng mà xảy ra nhiều việc nên phải kéo tới ngày hôm nay.

“A.” – Harry gật đầu rồi bắt đầu giảng dạy. – “Protego hoàn hảo không chỉ dựa vào năng lực của pháp thuật lớn hay nhỏ, mà còn là cách bản thân hòa hợp với bản thân đó là sao, sau đó dựa vào nguyên tố ma pháp của từng nhà để phối hợp thật tốt với nó. Slytherin là thủy, Gryffindor là hỏa, Ravenclaw là Phong, và Hufflepuff là Thổ, tùy theo đó mà Protego tạo ra đều có thuộc tính riêng. Cách tốt nhất để tạo ra Protego hoàn hảo là hãy tưởng tượng ma thuật của bản thân truyền vào đũa phép để tạo ra một lá chắn. Khi cầm đũa phép không cần cầm quá chặt mà là để tự nhiên cho ma pháp trôi theo nó...”

Severus và Lily nghe đến nhập thần, điều Harry giảng dạy lại khá dễ hiểu, Severus và Lily đều có thể tập trung ma pháp của mình lại một cách dễ dàng hơn.

Đến giờ ăn tối, cả bốn người đi đến sảnh đường, khi đám nam sinh đang tròn mắt tò mò, thì đám nữ sinh bắt đầu cắn khăn tay bắt đầu ghen tị các kiểu với Lily.

Lily chuẩn bị về nhà của mình ăn tối, cô quay lại đứng trước mặt Harry lấp bắp nói. – “Harry chúng ta có thể tiếp tục học nhóm chứ.”

“Ừ.” – Harry cho cô một cái tươi cười rồi gật đầu. Lily cũng vui vẻ đi về phía Gryffindor.

Cả bốn người không biết rằng ngày hôm sau Hogwarts có một tin đồn – Hôm qua Lily đã tỏ tình với Harry tại sảnh đường và Harry cũng đồng ý, bây giờ hai người đang bắt đầu hẹn hò.

Hết Chương 24

Tiểu Kịch Trường 1:

Harry đang ngồi thờ thẩn nhìn cơn mưa dầm dãi dằng như trút nước ngoài cửa sổ. Bất ngờ từ phía sau có một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy bờ vai cậu. Biết chủ nhân của vòng tay này là ai, Harry cười ngọt ngào.

“Har...” – Severus ôm lấy Harry thấp giọng gọi, hơi nóng phả vào tai Harry khiến cậu đỏ mặt.

“Sev...anh mới về sao.” – Harry cười hỏi. Cổ quăng cảm giác ngứa ngáy ở tai ra sau đầu.

“Ừ, anh rất nhớ em.” – Tiếp theo đó là nụ hôn dài, không ngừng được...

“Sev...” – Khi Severus buông Harry ra thì Harry cũng đã vì thiếu đường khí mà thở dốc.

Severus cười khê ôm lấy ai kia tiến vào trong phòng.

Hết Tiểu Kịch Trường 1

26. Quyển 1 - Chương 26: Thi Đấu Quidditch – Lời Mời

Trận Quidditch đầu tiên của giải đấu là Slytherin đấu với Hufflepuff. Trận đấu diễn ra lúc mười giờ sáng, hôm nay trời khá tốt, nắng ấm, trời trong, mây trắng. Tuyệt vời để bay lượn.

Harry cùng Draco đến phía sau sân đấu lúc chín giờ và đang nghe đội trưởng đội Quidditch nói. Đội trưởng đội Quidditch là một học trưởng năm thứ năm tên là Ethan Warony. Một gia tộc nhỏ ở giới phù thủy.

Khi đến giờ, cả nhóm Slytherin bắt đầu leo lên chổi, đó là chổi bay mới nhất do Harry với danh nghĩa của Lucifer tặng cho các đội Quidditch, thật ra dù là quý tộc cũng không ai chịu bỏ ra năm ngàn galleon để mua một cái chổi bay mặc dù nó có tốc độ bay cao nhất. Khi Harry tạo ra chổi bay này là dựa theo cây chổi sấm chớp ở thế giới trước đây, màn chắn bảo vệ cũng cực kì an toàn.

Cả nhóm Slytherin ngẩng cao đầu bay vài vòng quanh sân, bảy người bay thành hình mũi tên, Harry ở giữa, bên phải cậu là Draco còn bên trái lại là Lucius, cả ba người quá nổi bật, vài nữ sinh phải hét chói tai.

Severus hôm nay cũng đến xem trận đấu của Harry, mà các nhà khác cũng đến xem, họ muốn biết hoàng tử Slytherin tài giỏi đến mức nào.

Từ sau khi sự kiện tin đồn Harry hẹn hò với Lily trôi qua, cũng khá nhiều nữ sinh đến hỏi cậu, Harry chỉ nhún mày nói bọn họ là bạn không hơn, sau đó đến lượt James đến hỏi, James cũng không còn lỗ mãng nữa, điều này khiến Harry hài lòng, nhận được câu trả lời của Harry, James cũng gật đầu rồi bỏ đi.

Lúc này tiếng nói của thiếu niên vang lên, âm thanh của cậu ta vui vẻ và khá thoải mái. Theo Harry được biết cậu ta là một học sinh Gryffindor, Evan Tomany. – “Chào mừng đến với trận đấu đầu tiên của trường Hogwarts, trận đấu hôm nay, Slytherin sẽ đấu với Hufflepuff.”

Sau một màn bay lượn diễu hành hoành tráng, các tuyển thủ hai đội đứng ở vị trí của mình.

“Các cầu thủ hãy trở về vị trí của mình và trận đấu sắp sửa bắt đầu.” – Evan tiếp tục nói trên loa.

Lúc này, giáo sư Hooch cũng bước ra giữa sân đấu, trên cổ bà một cái còi bằng bạc. Xác định vị trí làm trọng tài của bà. – “Tôi muốn một cuộc đấu thật đẹp từ các em, công bằng và không chơi xấu, không thủ đoạn nào diễn ra.”

Khi bà nói xong thì bắt đầu mở cái thùng gỗ bên cạnh chân mình, khi bà mở ra cả nhóm tuyển thủ hai đội, trừ Harry và Draco, cùng với nhóm học trò bốn nhà, thêm các vị giáo viên bắt đầu trừng mắt nhìn về phía sân đấu.

Trong chiếc rương gỗ không phải những trái bóng thường thấy trước đây mà là một bộ bóng mới hoàn toàn.

Vài học trò yêu thích Quidditch lập tức hét lên – Đó là bộ bóng mới nhất phiên bản giới hạn của HL.

Cả nhóm người nhìn về phía Harry đang mỉm cười.

Không thể trách mọi người ngạc nhiên vậy. Bộ bóng Quidditch của HL được công nhận là bộ bóng tốt nhất mọi thời đại. Với giá thành cũng cao chót vót khoảng một trăm ngàn galleon mà chỉ có hơn hai mươi bộ. Thế mà người ta vẫn tranh nhau mua nó.

Đơn giản là vì các quả bóng của bộ bóng HL cực kỳ tốt.

Bóng Quaffle: Vẫn là màu đỏ tươi, nhưng lớp da bên ngoài được biết là được bao bọc bởi da của độc giác thú, đường kính 25cm. Dùng để ghi điểm.

Bóng Bludger: hai quả bóng này có màu đen, nhưng nó không quá nặng, vẫn đập người như thường nhưng cú đập của nó không gây lực sát thương lớn như những quả bóng trước đây vì bên ngoài nó được ếm một thần chú bảo vệ.

Đặc biệt nhất là bóng Snitch : Đó là một quả bóng hai màu, bên phải là màu tím với cánh màu đen, bên trái là màu lam với cánh màu trắng, được làm từ hai loại kim loại và đá quý giá nhất giới pháp thuật, nhưng điểm nổi bật của nó chính là khi tầm thủ đội nào bắt được nó thì quả bóng đó sẽ đổi màu, nếu là quả bóng màu vàng có đôi cánh trắng thì có thể thấy được đội của người này không hề gian lận thì đấu tốt đẹp. Còn nếu nó chuyển thành màu đỏ với đôi cánh màu đen thì có thể thấy đội đó đã gian lận. Khi mới ra mắt nó đã tạo nên một làn sóng rất lớn với giới pháp thuật, lúc đó vẫn có vài người không tin nhưng sau khi kiểm nghiệm có thể thấy nó có thể điều tra ra mọi lỗi, và không thần chú nào có thể điều khiển được nó. Khiến bộ bóng này cực kỳ giá trị. Vài người còn nói nó là vị trọng tài công bằng nhất.

Harry tặng bộ bóng này ý muốn nói với tất cả mọi người, Slytherin không bao giờ chơi xấu.

“Trận đấu bắt đầu.” – Giáo sư Hooch quăng quả Quaffle lên khai cuộc trận đấu.

“Hãy nhớ rằng quả bóng Snitch bằng 150 điểm, khi tầm thủ bắt được bóng Snitch thì trận đấu sẽ kết thúc... Và bây giờ trận đấu bắt đầu.”

Khi tiếng còi khai cuộc cất lên thì Draco đang đứng lặng im bắt đầu lao tới bắt lấy quả Quaffle, lách qua truy thủ của Hufflepuff, né mấy quả Bludger bị tấn thủ đập tới, Draco nhanh chóng ghi mười điểm đầu tiên.

“Trận đấu chỉ mới bắt đầu hai phút, truy thủ mới của Slytherin đã ghi mười điểm đầu tiên.” – Evan nói lớn.

Các xà con mặc kệ phong thái quý tộc cho nó trôi sông mà theo đó la hét.

“Hufflepuff bắt đầu phản công, vượt qua một người rồi, hai người rồi.... Có vào không, có vào không..Ồi không thật đáng tiếc.” – Evan điên cuồng la hét. – “Thủ thành của đội Slytherin thật tuyệt vời. Theo như tôi được biết đó cũng là một thành viên mới của Slytherin trong năm nay.”

Lúc này khi một người bên Hufflepuff đánh bóng về khung thành, thì Lucius nguyên thủ thành của Slytherin đã dùng đầu chối được ếm Protego đẩy bóng về phía Draco. Draco nhận được bóng bắt đầu theo đồng đội lao đi. Khi cậu chuyển bóng qua cho một Slytherin năm bốn, thì một trái Bludger xé gió lao tới, vài cô gái nhìn thấy hét lên, nhưng Draco lập tức xoay người dùng chối ếm Protego đánh nó về phía khác, sau cái xoay vòng điêu luyện, Draco cũng lách qua một Hufflepuff thành công nhận bóng từ đồng đội – ghi điểm. Sân bóng lần nữa hét ầm lên vì phấn khích.

“Slytherin tuyệt vời ghi thêm mười điểm cho đội nhà, truy thủ mới Draco thật sự quá xuất sắc.” – Evan sau khi tán thưởng Draco thì bất ngờ hét ầm lên làm tất cả mọi người giật mình. – “Đó là... ời Merlin tầm thủ trẻ nhất lịch sử Hogwarts đang lao xuống với tốc độ thật nhanh...”

Theo lời của Evan mọi người nhìn Harry đang lao xuống như tia chớp, Severus nhìn mà tim như muốn rút ra ngoài.

“Ồi Merlin sẽ va chạm mất.” – Evan cầm loa hét lên khiến vài giáo viên vừa xem vừa che tai lại vì sợ bị tàn phá màng nhĩ.

Đến lúc mọi người tưởng Harry sẽ cùng với mặt đất tiếp xúc thân mật thì cậu đứng lúc dùng chối hướng lên bay ba vòng quanh sân đấu. Nhanh đến không kịp nhìn thấy. Khi Harry dừng lại cũng đủ làm mọi người thót tim, nhưng mọi người lại lần nữa trợn mắt.

Cái gì kia.

Quần của Merlin.

Harry đang cầm trên tay quả Snitch hai màu đang xải cánh vùng vẫy. Mọi người lần nữa chết lặng.

Đến khi tất cả hồi hồn thì quả Snitch cũng bắt đầu biến hóa.

Harry đưa quả Snitch lên cao, một luồng ánh sáng màu vàng tỏa ra bập phủ lấy Harry, đôi cánh của Snitch bắt ngờ biến lớn, đôi cánh màu trắng bắt đầu xoay vòng Harry, trên người nó vẫn là ánh sáng màu vàng, quang mang bao lấy Harry, giờ phút này ,người ta cảm tưởng cậu là – Một thiên thần.

“Slytherin chiến thắng.” – Giáo sư Hooch thối còi tuyên bố khiến mọi người hồi tỉnh.

“Thật tuyệt vời, Merlin ơi...” – Evan kích động tuyên bố – “Trận đấu chỉ diễn ra mười phút thật tuyệt vời. Slytherin chiến thắng.”

Sân đấu nổ tung với tiếng vỗ tay, tiếng la hét, kích động, vui mừng, đủ loại sắc thái.

Các cầu thủ cũng dừng lại vỗ tay, Draco bay xuống gần Harry. Dưới ánh sáng thần thánh của Snitch, cả hai lần nữa tỏa sáng, Harry và Draco đập tay vào nhau. Thay lời nói – Tốt lắm bạn tốt.

Severus cùng Lucius nhìn toàn cảnh một lần trong mọi cảm xúc đang xen khó nói.

...

Hogwarts, 22 – 12 – 1971.

“Harry...”

Nghe tiếng gọi, Harry quay đầu lại nhìn Severus đi về phía mình.

“Chuyện gì vậy Sev.” – Harry nhìn Severus tò mò.

“Giáng sinh cậu có muốn đến nhà mình đón giáng sinh không?” – Severus hỏi.

“À mình...” – Harry nghe vậy rất vui mừng muốn trả lời đồng ý thì nghe...

“Mình và Lily rất mong cậu tới...”

Mình và Lily.

Mình và Lily..

Mình và Lily...

Harry lặp lại câu nói đó trong lòng, cậu và Lily ư, bảo mình đến làm gì đây làm bóng đèn sao...Mình muốn đón giáng sinh với Sev... Mình...

“Harry, cậu có muốn đến đón giáng sinh với mình và Lily không?”

27. Quyền 1 - Chương 27: Giáng Sinh Cô Đơn

Harry, cậu có muốn đến đón giáng sinh với mình và Lily không?

Không, cảm ơn Sev. Hôm đó mình bận rồi.

....

Biệt Thự Prince.

Severus cầm quyền sách trên tay nhưng không yên lòng, cảm giác buồn bực từ ngày hôm đó đến nay vẫn không giảm bớt.

Hôm đó, khi Harry từ chối anh, anh đã nghĩ Harry có việc gì bận, nên dù có buồn bực cũng không nói gì, thế mà anh lại nghe Lucius báo rằng gia tộc Malfoy sẽ mở tiệc giáng sinh và đã mời người của gia tộc của Lucifer, nghe nói cũng đã đồng ý.

Vậy ra, Harry bận dự tiệc nhà Lucius, không muốn đến tiệc nhà anh hay sao.

Hay Harry đã thích cô gái ở gia tộc nào đó, muốn mượn chuyện này để gặp gỡ người ta.

Chết tiệt, chết tiệt Harry, cậu xem tình bạn của tụi mình không bằng một đứa con gái hay sao.

Severus quăng quyển sách qua một bên, đi đến hầm chế được.

...

Lâu đài Hope Light.

Draco cùng Alan nhìn Harry đang đọc sách, lễ phục họ đã thay xong.

“Harry, vì sao gia chủ như cậu không đi mà lại bảo mình đi hả.” – Draco liếc nhìn tên gốc nào đó. Cười lạnh nói.

“Vì mình lười.” – Harry trả lời mắt cũng không buông khỏi sách.

“Cậu đùa mình hả.” – Draco thô lỗ giật quyển sách trong tay Harry. Bắt Harry nói chuyện nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi. Hôm nay mình bận đến gặp bốn vị ấy.” – Harry thản nhiên nói.

“Họ cần gặp cậu, ngay lễ giáng sinh ư.” – Draco nhướn mày không tin tưởng.

“Là thật, đã gần tới giờ rồi, hai người đi mau đi.” – Harry lại cầm quyển sách tiếp tục đọc.

“Cậu...” – Draco muốn nói gì đó. Thì Alan vẫn im lặng cản lại.

“Được rồi em ấy đã nói vậy thì đi thôi” – Alan nhìn Harry một cái không quên nói – “Em nhớ phải ăn uống đầy đủ đó.”

Nói rồi Alan kéo tay Draco đi ra ngoài, rồi dùng khóa cổng đến biệt thự Malfoy.

Khi hai người đi rồi, Harry buông sách xuống. Nhìn biệt thự trống vắng... thở dài một hơi... Nơi bức tranh nào đó, có hai người đau lòng nhìn cậu.

...

Biệt Thự Prince.

Nhìn Lily tươi cười nói chuyện với cha mẹ mình, không hiểu sao Severus vẫn cảm thấy trong lòng dâng lên khó chịu, Harry giờ chắc đang dự tiệc giáng sinh vui vẻ bên gia tộc Malfoy.

“Sev.” – Tiếng Lily gọi kéo Severus về thực tại. Nhìn Severus thất thần, Lily khó hiểu. – “Cậu sao vậy.”

“Không có gì.” – Severus cười cười, cố gắng bỏ mọi thứ ra khỏi đầu.

Tiệc tan...

Tiến Lily ra về, nhìn quà tặng giáng sinh đang im lặng nằm đó. Anh bước đến ngồi xuống mở ra.

Sev...

Severus giật mình... không hiểu sao...anh nhớ giọng nói Harry gọi anh.

Mở quà giáng sinh ra.

Nhìn các món quà khác nhau, Severus im lặng không nói gì.

Một gói quà với giấy màu lục cột nơ màu bạc, cách gói quà tao nhã khí chất vô cùng, trên món quà có một tờ giấy nhỏ để một dòng chữ đơn giản, vừa nhìn nét chữ anh đã nhận ra là của ai.

Sev, Giáng sinh vui vẻ – Harry.

Cảm giác ấm áp tràn ngập lồng ngực anh, nhưng khi nghĩ tới gì đó...gương mặt lại âm trầm.

Mở ra... là một chiếc khuyên tai.

Trong hộp còn một mảnh giấy khác.

Khuyên tai phòng ngự này tặng cho cậu, mong cậu thích nó. – Harry.

Anh nhìn tờ giấy thật lâu, lại nhìn tới khuyên tai nằm đó, hoa văn hình một đóa hoa hồng màu đen, không chói mắt, nhưng đủ khí chất, âm trầm nhưng mạnh mẽ.

Mang khuyên tai lên, gương mặt anh nhu hòa lúc này đến bản thân anh cũng không nhận ra.

Khi xem xong hết mọi thứ, anh phát hiện có một phần quà gói giấy màu tím, bên trên là một đóa hoa hồng cùng màu, lạ mắt, nhưng rất đẹp. Trên đó không viết gì cả. Nhưng có thể biết nó an toàn, gia tộc Prince có trận pháp phòng ngự, nếu không an toàn thì không thể lọt vào trong biệt thự được.

Severus mở quà ra.

Ngạc nhiên nhìn...

.....

Lâu Đài Hope Light.

Trong căn phòng lớn, ánh sáng nhu hòa không chói mắt, nơi cửa sổ được mở ra, một người ngồi đó, mái tóc màu vàng theo gió tung bay, sắc đỏ ánh lên từ ly rượu chiếu xuống đôi tay trắng nõn, người đó tựa vào bờ cửa sổ lớn, nhìn mặt trăng tròn hoàn hảo trên cao.

Bóng người in xuống đất, thật lạnh lẽo, đơn độc.

Harry cầm cài áo hình hoa tulip màu tím trên tay... cười khổ.

Anh không biết ý nghĩa còn lại của loài hoa này sao.

Giáng sinh cô độc, không rõ đã là lần thứ bao nhiêu rồi, từ kiếp trước đến kiếp này,

Bao nhiêu lâu rồi, trái tim cậu chưa đóng lại với anh.

Miệng nhấp một ngụm rượu đỏ như máu...

Hạ tay xuống...

Rơi...

Vỡ tan, như trái tim cậu vậy.

Vì sao không để cậu quên anh, vì sao cứ khiến cậu nhớ anh.

Anh đã có mẹ cậu rồi.. anh đã có Lily rồi mà... làm ơn đi...

Merlin con sai rồi, sai rồi phải không... con không, không chịu nổi nữa...

Con yêu anh ấy, con yêu anh ấy, con yêu Sev, yêu nhiều, yêu nhiều lắm...

Trên gò má trắng nõn, một vệt nước dài trong suốt rơi xuống... rơi xuống kim cài áo màu tím kia.

Sev, có anh, cuộc đời u tối của em đã thêm phần ấm áp. Nhưng... nó cũng mở đầu những tháng ngày dần vật.

Sev, có anh, em mới biết mình không bị bỏ rơi giữa cuộc đời cô độc này, dù em biết với anh đó chỉ là trách nhiệm.

Sev, có bao giờ anh biết... có một người luôn bên cạnh anh không.

Em biết em tham lam, anh coi em là bạn thân nhất, nhưng em muốn chúng ta không chỉ là bạn... Làm bạn anh...nhìn anh hạnh phúc, người ích kỷ như em không làm được... nhưng rời khỏi anh càng khó khăn.

Sev, Em yêu anh.

Em thật sự... yêu anh.

Gió mùa đông từng cơn thổi vào khiến người ta rét lạnh, nhưng bờ cửa sổ kia, bóng dáng nhỏ nhắn vẫn ngồi đó... tự làm đau mình, tự khóc.

28. Quyển 1 - Chương 28: Giáng Sinh

Khi Alan và Draco đến biệt thự của gia tộc của Malfoy thì khách khứa đã đến rất đông, cho dù là quý tộc nhưng đến với số lượng đông như vậy không thể nào không ồn ào cho được, Draco nhúu mày, gương mặt cực kỳ âm trầm. Alan đành vỗ vai xem như an ủi.

Hai người nhẹ bước đến nơi đám đông tụ tập dễ thấy nhất, nhìn là biết người khiến các quý tộc chú ý như vậy là ai.

Khi cả hai bước đến, các gia tộc khác nhìn thấy người lạ mặt nhưng dáng vẻ cực kỳ tao nhã thì khá bất ngờ, không khỏi tò mò nam nhân tuấn mỹ và cậu bé xinh đẹp này là ai. Người khác không biết, nhưng Abraxas Malfoy tất nhiên đoán được, ông ta nở nụ cười chào đón. Alan bước tới, bắt tay của Abraxas, trên môi là nụ cười tiêu chuẩn quý tộc hoàn mỹ.

“Xin chào ngài Malfoy, Tôi thay mặt gia tộc Lucifer, rất vui vì nhận được nhận lời mời của ngài.”

“Ôi không thưa cậu Lucifer, chính gia tộc Malfoy mới vinh dự được cậu Lucifer đến thăm.” – Abraxas như một quý tộc hoàn hảo nói. – “Nghe Lucius nói cậu Lucifer đây là giáo viên của Hogwarts, gia tộc Malfoy nên cảm ơn cậu mới đúng.”

“Là trách nhiệm cả thôi.”

Draco nghe hai người khách sáo qua khách sáo lại xoắn cả não, biểu tình càng không tốt mấy. Alan biết cậu buồn chán nên bảo cậu ra đi dạo quanh, Abraxas cũng rất biết điều bảo Lucius dẫn Draco đi. Lucius tất nhiên ngoan ngoãn nghe lời rồi.

...

Malfoy không hổ danh là một những gia tộc lớn trong giới quý tộc, biệt thự Malfoy là một trong năm toà biệt thự xa xỉ nhất giới quý tộc pháp thuật nước Anh, và bốn nơi khác là biệt thự Potter, biệt thự Prince, biệt thự Zabini và biệt thự Longbottom

Trong biệt thự có đồ trang trí xa hoa, nội thất đẹp dễ quý giá, lò sưởi đá cẩm thạch và gương mạ vàng. Cửa lớn rất rộng, trên tường treo ảnh, gạch men dưới chân gần như được phủ hết bằng tấm thảm hoa lệ.

Đi qua hành lang hoa lệ, tới sân vườn phía sau của biệt thự, một đài phun nước rất cao, một con ngân long đang uy nghi đứng đó, mà bên cạnh đài phun nước lại là những con công trắng rất xinh đẹp, chúng nó bước đi tao nhã như một quý tộc thực thụ. Nơi này còn có những vườn hoa các loại rất lớn, chỉ một từ để hình dung, trang nhã.

Draco thích thú đi xem khắp nơi, cậu thấy đi tham quan thế này còn tốt hơn là đi xem đám quý tộc kia khua môi múa mép.

Đúng lúc này, nơi thân cây lâu đời nhất trong khu vườn, những con đom đóm màu xanh nhẹ nhàng, vì tiếng động mà vội vàng bay ra khiến khung cảnh đêm trăng tròn thêm huyền ảo, kì bí. Do ở biệt thự Malfoy thời tiết không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài nên cho dù bên ngoài tuyết lạnh xé thịt thì bên trong vẫn ấm áp vô cùng. Lâu đài Hope Light cũng có thể làm được như vậy nhưng Harry thích nhìn khung cảnh đổi mùa hàng năm mà tuyết vẫn rơi xé lòng nên không làm thế.

Nhớ tới Harry, Draco cảm thấy đáng tiếc cho người bạn từ nhỏ lớn lên, cậu ấy quá mềm lòng, nếu đã yêu thì tại sao phải nhường để bản thân phải đau khổ chứ. Nhưng mà, chính bản thân Draco cũng không biết vì sao mình lại đau lòng.

Tay nhẹ nhàng chạm vào đóm đóm, mới nhận ra, đó là ánh sáng của cây tạo ra, không phải đóm đóm, ánh sáng vừa chạm đã tan như những bông tuyết đang rơi bên ngoài, Đóm đóm tuy đẹp, nhưng lại dễ dàng chết đi, tuyết tuy đẹp nhưng dễ dàng tan đi, tình người tuy đẹp lại dễ dàng mất đi.

Draco không nói gì, tay ngơ ngẩn chạm vào những ánh sáng đang bay, môi nở một nụ cười.

Lucius vẫn bên cạnh chứng kiến tất cả, nhìn gương mặt Draco từ tiếc hận đến đau lòng, không hiểu sao, anh vẫn nhìn không chớp mắt. Trong mắt anh lúc này, ngoài Draco ra chẳng còn gì khác, nhìn cậu đứng giữa những đốm sáng lân tinh, nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn chạm nhẹ như sợ chúng vỡ tan, nhìn đôi mắt cậu mang theo ý cười, nhìn nụ cười mỉm trên môi cậu, Lucius chỉ biết ở trong đầu rằng Draco rất đẹp, đẹp đến kỳ ảo, tay muốn chạm vào, nhưng lại sợ người kia biến mất.

Cứ thế Lucius im lặng đứng đó, nhìn về bóng dáng nhỏ bé đứng giữa ánh sáng màu xanh. Đẹp đến khiến người ta muốn bảo vệ yêu thương.

...

Nếu bên kia là không gian tĩnh lặng thì bên này là sự ồn ào không cần thiết.

Alan im lặng đứng đó, mang theo nụ cười trên môi, nhưng có trời mới biết y có thật sự vui vẻ hay không.

Nhúm mày nhìn, những quý tộc đến bắt chuyện, hay nói chuyện làm quen các kiểu gì đó thật sự rất khó chịu a~. Alan thả trở về ôm cái vạc bào chế thuốc còn hơn.

“Khó chịu sao.” – Một giọng nói từ tính dễ nghe vang lên. Voldemort tay cầm hai ly rượu vang đỏ bước đến.

“Ừ...” – Alan tiếp nhận ly rượu trên tay Voldemort, nhấp một ngụm, không để ý ánh mắt tròn tròn không dám tin của đám người. – “Hơi nhức đầu.”

Voldemort cười cười, ừ thì với Alan, nụ cười đó anh thường xuyên thấy không quá lạ lùng, nhưng với các quý tộc thì họ khi thấy nụ cười ấy, nữ thì thần hồn điên đảo, nam thì suýt té ngựa vì không dám tin.

Và sau đây là một số tiếng lòng của họ.

A~~ Chúa tể Voldemort thật đẹp trai quá đi....

Chúa tể Voldemort cười, không lẽ Merlin phản công vua Arthur thành công.

Ai nha, chúa tể Voldemort đứng cạnh ngài Lucifer thật xứng đôi, quá moe.

Mặc kệ ai nhìn, ai bàn tán, Alan vẫn tiếp chuyện với Voldemort vui vẻ, dù sao nói chuyện với người quen cũng tốt hơn.

Nhạc cất lên, Voldemort nghiêng người đưa tay về phía Alan, Alan nghiêng đầu tò mò. Voldemort cười nhẹ giọng nói một câu. – “Có vui lòng để tôi mời cậu nhảy một bài không?”

“Được thôi.” – Alan nắm lấy tay Voldemort, không quên bồi một câu. – “Anh nhảy bước nữ.”

Giữa khung cảnh buổi tiệc, có hai nam nhân đi nhau trong bước nhảy, hai người dáng dấp gần giống nhau, chiều cao gần giống nhau nhưng lại phù hợp đẹp mắt đến lạ kỳ, một người mặc lễ phục màu đen, tóc màu đen ngắn, gương mặt anh tuấn kết hợp với đôi mắt màu đỏ trông tà mị thu hút vô cùng, nam nhân đó cùng một nam nhân tóc đen dài, trong bộ lễ phục màu trắng, mắt phượng lưu ly xinh đẹp hút hồn, cả hai đi nhau trong tiếng nhạc, một đen một trắng đan xen mà hòa hợp.

Mặc dù vô số người rót cằm nhìn đôi nam nam đang khiêu vũ đó, cũng không thiếu người khen ngợi thật xứng đôi.

Voldemort trong mắt người khác chưa bao giờ ôn nhu như thế, vài người đoán rằng đó có phải là mở đầu cho tình yêu.

29. Quyển 1 - Chương 29: Sinh Nhật (1)

Nhìn tấm thiệp mời màu xanh dịu mắt trên bàn, Harry cười khỏ. Là sinh nhật của Severus, nếu trước đây sinh nhật của anh chỉ có một mình thì bây giờ sinh nhật của anh lại náo nhiệt vô cùng, gia tộc Prince tổ chức sinh nhật cho đứa cháu ngoại kiêm là người thừa kế tương lai, có thể thấy được có cỡ nào long trọng.

Nhìn đồng hồ chỉ điểm năm giờ, Harry ngồi dậy chuẩn bị, trên bàn là món quà được gói khéo léo với hai tông màu lam bạc. bên cạnh là một gói khác to hơn với tông tím, bạch kim.

...

Làn nước ấm chảy xuống cơ thể, trượt theo làn da trắng nõn không tỳ vết, mái tóc màu vàng sũng nước cũng dán chặt vào cơ thể thon gầy, hàng lông mi cong vút khê lay động, bên trên còn bám vài giọt nước, làn da trắng trong suốt như pha lê khiến người say mê không lối thoát, cánh môi e ấp bởi vì nước nóng mà thêm đỏ mọng như quả cherry.

Dùng khăn lau người, khoác một cái áo tắm bước ra, bên ngoài, King và Hope đang dựa vào nhau say ngủ, Hedwig đậu trên cây cũng đang ngủ thật ngon.

Tiếng động làm King tỉnh giấc, nó nhẹ nhàng dùng đuôi đặt Hope sang một bên, bởi vì buổi trưa chúng cùng các sủng vật khác náo loạn tới chiều nên bây giờ Hope mệt ngủ rất say, King cũng không muốn đánh thức nó dậy.

King trườn nhẹ nhàng, âm thanh sần sật nghe rất nhẹ. Harry buồn cười nhìn con xà nào đó vừa bò vừa nhìn về phía tiểu hồ ly đang ngủ.

Phóng một thần chú tĩnh âm, không đưa phép, không tiếng động về phía Hope, xà quái thở phào một hơi trườn nhanh về phía Harry, thu nhỏ cơ thể một chút, đặt người lên nằm ngửa trên người Harry, con xà nào đó không hề ngại ngùng mà khoe bụng.

Harry dùng tay gãi gãi bụng của King, khiến nó thoải mái rên ư ử.

Harry triệu tập khăn lau tới, dùng khăn thấm nước trên tóc, cậu không dùng thần chú khô ráo, đơn giản vì không có lợi cho sức khỏe.

[Harry, hôm nay bọn người bạn sao.] – King phun cái lưỡi đỏ ra tê tê hỏi.

[Ừ, hôm nay là sinh nhật bạn, ta, Draco và Alan phải đến dự, Có lẽ về sẽ trễ, Lát nữa gia đình mang đồ ăn lên tới, các người nhớ phải ăn đầy đủ, không được ăn đồ ngọt quá nhiều.] – Harry căn dặn King thật kỹ, hết cách rồi, nếu không căn dặn bọn chúng thì có lẽ bọn chúng sẽ ăn trắng miệng thay cơm mất, đừng có mà đùa.

[Ta biết rồi, nhưng bọn ta cũng muốn đi chơi a~.] – King ủy khuất nói, bọn chúng ngoại trừ ra vào xung quanh lâu đài Hope Light cùng phòng của bốn vị sáng lập thì không đi đâu được nữa.

[Ngoan..]– Harry dỗ King như dỗ một đứa trẻ con, xà quái ngàn năm trước mặt King cũng chỉ là một đứa trẻ cô đơn thôi a~. – [Nghỉ hè sẽ đưa bọn người ra ngoài chơi được không?]

[Harry hứa nhé.] – Đôi mắt King sáng rõ, vừa vui vừa mừng nhìn Harry.

[Ừ.] – Harry vừa cười vừa thương tiếc, King thật sự rất đáng yêu, nhưng với thân phận xà quái bị người đời sợ hãi thật ủy khuất cho nó. – [Móc tay nào.]– Harry nói rồi đưa một ngón tay lên.

[Ân.] – King lại thu nhỏ thêm một vòng, nó đưa cái đuôi vừa phải móc vào ngón tay của Harry. – [Móc ngoéo.]

[Móc ngoéo nào, móc ngoéo nào, ai nói dối sẽ là đồ ngốc.] – Harry và King dùng âm thanh tê tê của xà ngữ để làm một việc trẻ con như vậy khiến người ta nhìn thấy vừa rùng mình vừa buồn cười.

...

Lâu đài Hope Light.

Khi Harry tay cầm gói quà màu lam xuống, Draco và Alan đã ngồi ở sô pha đại sảnh uống trà đợi.

Hôm nay Draco tóc buộc lụa xanh, mặc một bộ lễ phục màu lam giống màu mắt của cậu, bên trong là áo sơ mi trắng đơn giản nhưng khéo léo, hàng nút được làm bằng những viên đá Tanzanite hình lục giác, buộc cổ áo bằng một cái nơ bằng sợi dây lụa màu lam thủy, bên ngoài là khoác áo vest màu xanh kết hợp xanh đen dài đến thắt lưng, nơi cổ áo vest được thêu dây trường xuân màu bạch kim nổi bật, hòa với mái tóc bạch kim của cậu trông đẹp đến không thốt nên lời. Nơi tay áo chỉ có một hoa văn đôi cánh nhỏ đơn giản. Quần ngắn màu lam tới đầu gối, vớ đen dài cùng đôi giày cổ điển trông rất lạ mắt

Nếu Draco là đơn giản, thanh tao, thì Alan lại là một quý ông thanh lịch, nhã nhặn, sơ mi trắng kết hợp với nơ cổ màu đen, hàng nút đá lưu ly đen trang nhã, áo khoác ngoài cũng là màu đen nhưng được thêu hoa ly ly trên áo, quần tây trang dài màu đen cùng với đôi giày da đen bóng, tóc được cột bằng dải lụa màu đen, khiến cho y thêm thần bí, mắt phượng phượng đông cùng một mặt kính gọng bạc nho nhã trí thức, da trắng như sứ, dáng người cao gầy như tạc càng tôn thêm khí chất của anh.

Cả hai buông tách trà trên tay nhìn Harry đang đi xuống.

Harry mặc áo sơ mi tím nhạt, phần cổ đứng có nếp bèo đúng, nút áo là đá Amethyst, lụa màu tím thắt thành hai cái nơ nơi cổ, áo khoác ngoài tím đậm dài qua hông, viền bạc, phía sau áo được trang trí bằng một hoa văn của loài hoa không biết trên, đồ rực nhưng không cầu kỳ, lại phá lệ kiêu diễm, trước ngực Harry là một cái áo hình hoa tulip tím kết hợp với mắt cậu càng thêm tinh xảo. Tay đeo chiếc nhẫn hình đôi cánh đen trắng khiến làn da sứ kia đi vào thị giác người khác thêm dễ dàng. Quần tím ngắn kết hợp với đôi boot dài màu đen nơi chân tinh xảo, chỉ lộ một chút làn da trắng nhưng vô cùng kích thích thị giác. Mái tóc vàng được Harry buộc rồi đưa lên trước ngực, tóc mai dài kẹp bằng kẹp violet nhỏ xinh, vàng kết hợp tím càng thêm nổi bật, nhưng nổi bật theo kiểu tuyệt vời khiến người khó lòng dời mắt, so với Draco đẹp thanh nhã, Alan đẹp thần bí, thì Harry lại là tuyệt diễm, vẻ đẹp thần thánh tinh khiết kết hợp cùng vẻ đẹp cấm kị của ác ma khiến Harry vừa như thiên thần vừa như quỷ dữ. Nó khiến người ta tránh xa lại khiến người ta muốn đến gần, gần hơn nữa.

“Đã xong rồi chứ.” – Harry nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt tử sắc lưu động.

Draco gật gù đầu tỏ ý đã xong.

“Đi thôi.” – Trên tay Alan là một hộp nhung màu đen. Còn Draco lại là một hộp gỗ nhỏ khéo léo tinh mỹ.

“Ừ.”

Harry mỉm cười lấy trong thiệp mời ra một huy hiệu có khắc một loại hoa, theo Harry biết đó là hoa cầu vồng, một loại thảo dược cực kỳ quý hiếm, bên trên đóa hoa là gia huy của gia tộc Prince, và tất nhiên đây còn là một khóa cảng, khởi động khóa cảng, cả ba người giữa sảnh lớn biến mất. Và nơi họ đến chính là Trang Viên Prince.

Phiên Ngoại Đình Đình và Pepe 4:

Buổi tối Hope tỉnh dậy, King đã cho nó một cái kính hỷ.

*King: Pepe, Harry nói nghe hè sẽ đưa chúng ta đi đức chơi đó.

*Hope: Thật sao, mà sao người làm cho Harry đồng ý dẫn bọn mình đi chơi thế.

*King: *Nheo đôi mắt, chớp chớp vài cái* Mỹ nhân kếp.

*Hope:

*King: Hope người sao vậy.

*Hope: Ta bị đau trứng...

*King:

.....

Lời tác giả:

Nguyệt Dạ: King nha~ sau không đi ngủ đông nha

~King: [Bỏ Pepe một mình nha, không được đâu] *nhìn về phía Hope* xì xì.

Nguyệt Dạ: Người vì Hope sao~ Người thiệt thương Hope nha.

~King: [Tất nhiên Hope là tốt nhất.] *Cọ Hope* xì xì...

Nguyệt Dạ: *lau mồ hôi* khả năng giao tiếp có giới hạn a~.

Hope*chen vào*: [King đi thôi.]

Nhìn bóng dáng con xà nịn nọt a nịn nọt nào đó vừa bò theo hồ ly vừa xì xì tác giả chỉ có một câu để nói.

Ham mê sắc đẹp bỏ luôn ngủ nướng. ()

30. Quyển 1 - Chương 30: Sinh Nhật(2)

Trang Viên Prince.

Severus nhìn gói quà màu tím trên tay, nặng trĩu. Anh khó hiểu. nhưng nhìn hoa hồng tím trên hộp, anh biết chủ nhân gói quà này là ai, người thần bí đó đã liên tục gửi quà cho anh suốt ba năm nay, luôn gửi vào những dịp đặc biệt. Sau đó trong một năm những món quà ngừng lại, anh đã rằng chắc đã kết thúc, nhưng sau đó lại tiếp tục. Nếu trước đây là sách độc dược và những độc dược hiểm có thì hai lần gần đây lại là những sách có ích về pháp thuật hắc ám, chúng không những không gây mê hoặc cho người sử dụng mà nếu anh luyện tập thành công còn giúp cho anh rất nhiều, trên hai quyển sách anh nhận còn có những ghi chú giải thích rất cặn kẽ vào từng pháp thuật, nếu anh đọc không hiểu chỗ nào thì dưới sách đều có ghi chú về chỗ đó, cứ như thế khiến anh có cảm giác, người này rất hiểu anh.

Vuốt ve nét chữ trên sách, thấy rất quen nhưng lại không nhớ nhìn thấy ở đâu,(Dạ: không phải giống nét chữ của Harry đâu, nên mọi người nghĩ giống nét chữ của ai.)

Nhìn nhìn đồng hồ, đã gần tới giờ khai tiệc, Severus đặt sách trên bàn, bắt đầu tắm rửa và thay lễ phục.

...

Ánh sáng chiếu rọi cả đại sảnh lớn ở trang viên, quan khách quý tộc trên tay cầm ly rượu đứng khắp nơi, đủ loại hình dáng sắc thái, đủ loại vẻ đẹp. Nhiều bàn tiệc lớn được trải bàn màu trắng trên đó là các loại món ăn khác nhau, từ ngon miệng đến đẹp mắt, một tháp ly được dựng lên, trên đó là những ly rượu vang đỏ rực như máu, kích thích đôi mắt biết bao quan khách, sau tháp ly là một chiếc bánh sinh nhật lớn cao mười một tầng.

Các quý tộc đến càng lúc càng đông, họ còn dẫn theo con mình nữa. Nếu có thể làm bạn của gia tộc Prince tất nhiên rất tuyệt rồi.

Severus đang cùng cha mẹ, ông ngoại của cậu đứng chào các khách quý, mẹ Severus_ bà Eileen là một phụ nữ được biết là xinh đẹp nhất giới quý tộc, bà mặc váy màu trắng cao quý, đứng cùng Tobias, cha Severus, một người đàn ông anh tuấn, hai người đứng cạnh nhau trong vô cùng xứng đôi, Severus khá giống cha mình, dù tuổi còn nhỏ nhưng được chăm sóc tốt nên vẫn có nét anh tuấn riêng.

Lúc này từ cửa một người mặc bộ áo chùng phù thủy màu tím, trên đó đính đầy các ngôi sao đủ loại, ông ta đội một cái nón phù thủy cùng màu với áo chùng, mái tóc và râu màu trắng, đôi mắt hiện từ phía sau đôi kính bán nguyệt khiến ông có thể gây thiện cảm đến bất cứ người nào.

“Chào ngài, hiệu trưởng Dumbledore.” – gia chủ hiện tại của gia tộc Prince, Kullever bước lên trước đón cụ Dumbledore.

“Chào ông Kull.” – Dumbledore cười tủm tỉm mang quà đặt lên tay Severus, ông ngồi xuống sờ đầu Severus nụ cười trên mặt rất rõ ràng. “Chúc mừng sinh nhật con, con trai.”

“Cảm ơn.” – Severus ôm lấy Dumbledore, nhỏ giọng bên tai ông. – “Cha đỡ đầu.”

“Ngoan lắm.” – Nụ cười trên môi Dumbledore càng đậm hơn.

Chuyện Severus là con đỡ đầu của Dumbledore thật ra trừ người trong gia tộc Prince và Dumbledore thì không ai biết được, thật ra Dumbledore ngoại trừ người kia là bạn thì ông còn có một người bạn là Kullever, trước đây Kullever đã dự tính nhờ Dumbledore làm cha đỡ đầu của Eileen nhưng vì nhiều chuyện mà kết hoạch đó chết non. Sau đó khi Kullever chấp nhận Tobias thì Severus mới bốn tuổi, và lần nữa ông đã nhờ người bạn thân nhất làm cha đỡ đầu cho Severus, mặc dù Dumbledore có thể làm ông đỡ đầu hơn. Còn hỏi vì sao chuyện của Severus ở trường với Potter mà Dumbledore không can thiệp thì chính là Eileen yêu cầu, Severus cần phải trưởng thành hơn. Mà chuyện Severus không quá bài xích với Gryffindor cũng nhờ người cha đỡ đầu này, có người cha như vậy muốn ghét e rằng cũng khó.

Nhìn cảnh hai người thân thiết vậy cũng có nhiều người thắc mắc nhưng chuyện của Prince không phải ai muốn biết điều biết được.

Nói chuyện một lúc, Severus làm một đứa con ngoan đi lấy một ly chanh mật cho cha đỡ đầu của mình, thật ra Severus cực kỳ phản đối cha đỡ đầu của mình là một tên cuồng ngọt. Nhưng phản đối vô hiệu, làm Severus mặc kệ cho hàm răng của cha đỡ đầu đi gặp Merlin đi.

Khi Severus vừa đặt ly chanh mật lên tay Dumbledore khiến ông cười như bông cúc, thì cha con Malfoy và vị nào đó đến.

Abraxas và Lucius vẫn diện y phục trắng cao quý, còn Voldemort lại diện y phục đen đối nghịch, tóc đen mắt lại đỏ càng khiến cho ai kia y như một nam tước bóng tối, càng kì lạ càng quyến rũ.

“Lucius, chào cậu.”

“Severus, sinh nhật vui vẻ.” – Lucius lên tiếng chúc mừng, nhìn quanh một cái. – “Người nhà Lucifer chưa đến sao, lần trước ở buổi tiệc gia đình mình cũng không đến.”

“Sao, bữa tiệc đó Harry không đến.” – Thấy cái gật đầu xác nhận của Lucius, Severus chấn động, nhưng trong lòng lại hơi vui nhưng suy nghĩ lại, cậu ấy không đến đâu hết vậy cậu ấy làm gì... chẳng lẽ đón Giáng sinh một mình sau.

Suy nghĩ như thế, khiến tim Severus đau lên.

Lily ngày hôm nay không đến mà chỉ gửi quà tặng, Severus dù buồn nhưng cũng hiểu. bắt một phù thủy Muggle đi đến bữa tiệc toàn quý tộc là khó khăn cỡ nào.

Gia tộc Potter và gia tộc Black cũng đã đến. Lúc này không hiểu sao có ba người đưa mắt về cửa chính, không biết đang chờ đợi gì đó.

...

Bên ngoài trang viên Prince, Harry, Draco, và Alan vừa được đưa đến đây, cả ba nuốt cảm giác khó chịu vào lòng, chết tiệt cái phong cách đi bằng khóa cổng đi.

Sửa sang lại một chút, ba người bước vào, hình như chỉ còn bọn họ nên bên ngoài vô cùng vắng vẻ.

...

Cửa mở ra, có ba người không hẹn cùng đưa mắt về cửa. Hai người xuất hiện ở cửa, cả sảnh phòng không hẹn đều đưa mắt về phía hai người đang đứng đó, khi chỉ thấy Draco và Alan, không hiểu sao Severus cảm thấy như rút xuống vực sâu thất vọng vô cùng.

Khi cả sảnh phòng chỉ thấy hai người ở tiệc lần trước của Malfoy vài người khá thất vọng, họ đã nghe nói gia chủ Lucifer cũng sẽ đến.

Khi mọi người dời mắt thì lúc này, Draco và Alan tách ra hai bên, một mái tóc vàng lay động, Severus vừa nhìn thấy liền kinh hỷ, Harry đứng đó cười rất đẹp nhìn anh.

Severus lập tức chạy đến, động tĩnh của Severus làm cả sảnh phòng đưa mắt nhìn, họ nhìn theo bước chân Severus chạy đến cạnh một thiếu niên nhỏ nhắn tóc hoàng kim, vài người mém chút mất đi phong thái quý

tộc mà phun rượu ra rồi, người lớn là vậy nhưng mấy cậu bé con họ đâu dễ vậy, vài cậu bé vừa nhìn thấy Harry lập tức sắc nước trái cây.

Harry đứng đó đẹp như một vị thần, chỉ mới mười một tuổi đã đẹp như thế, nhiều người không tưởng tượng nổi nếu như sau này sẽ khuynh đảo thế nhân cỡ nào. Đây chính là con trai gia chủ gia tộc Lucifer sao, con trai như thế vậy còn gia chủ còn xinh đẹp cỡ nào nữa. Lại nhìn hai người đứng cạnh Harry, dù Draco và Alan đứng cạnh Harry thì vẫn không bị lu mờ, cái tổ hợp này là muốn giết người không cần vũ khí sao.

...

Nhìn Severus đang chạy về phía mình, Harry mỉm cười khiến vài người hút khí lạnh. Thiết muốn chọt mù mắt mình mà.

“Harry.” – Severus chạy tới nắm lấy tay Harry. – “Mình cứ lo cậu không tới.”

“Cậu là bạn tốt của mình mà, sao không đến được.” – Harry cười cười, tay cầm hộp quà đặt lên tay Severus. – “Sinh nhật vui vẻ, Sev.”

“Cảm ơn cậu.” – Severus nhận quà, gương mặt thoang thoáng một tia nhu hòa mà chính cậu không biết, mà Harry lo nhìn xung quanh cũng không biết, chỉ có hai khán giả bên cạnh nhìn thấy, cả hai nhướng mày. – “Yô~ nhìn thấy cái kì quan thế giới gì thế này.”

“Đây để mình giới thiệu người nhà với cậu.” – Severus vừa nói vừa nắm tay Harry vừa chạy đến trước mặt người nhà, Harry nhìn bàn tay bị Severus nắm, cúi đầu cười ngọt ngào.

Nhìn đứa con trai/cháu trai nghiêm túc thường ngày của mình đang hành động không quý tộc cho lắm thì cả Kullever, Eileen, Tobias nhìn như thấy cái gì mới lạ. Về mặt viết một dòng chữ – Chuyện lạ nha. Có ai giải thích cho họ biết, thằng nhóc tóc đen đang kéo người chạy đó có phải con họ không?

“Cha, mẹ, ông ngoại. Đây là bạn con Harry Lucifer.” – Severus nắm tay Harry kéo về trước mặt gia đình mình, giới thiệu. – “Harry, đây là ông ngoại, cha và mẹ mình.” – Severus nhìn Harry, giới thiệu từng người.

Eileen khoe miệng giật giật thâm nhủ. – Con trai, con rất giống giới thiệu gia đình với vợ tương lai đó. (Dạ: Chị Eileen, chân tướng.)

Lúc này Draco cùng Alan cũng đã theo kịp, Harry cúi chào theo kiểu quý tộc vô cùng tiêu chuẩn và hoàn hảo.

...

Tiếng dương cầm du dương vang lên cả khán phòng, từng đôi bước ra khiêu vũ, Lucius đang khiêu vũ với một cô gái họ Black, Narcissa Black, trai tài gái sắc rất đẹp mắt, Voldemort đang nói gì đó với Abraxas.

Khi Draco tiếp nhận ly nước trái cây từ Alan, cậu cũng xoay mặt đi, không nhìn về phía mọi người đang khiêu vũ.

Nghe tiếng dương cầm, bỗng dưng Alan cảm thán. – “Lâu rồi không nghe Harry đàn.”

Tất nhiên câu này lọt vào tai bốn người nhà Prince, Harry và Draco. Harry bó tay nhìn Alan – Cái người sợ thiện hạ bất loạn này.

“Harry, cậu biết đàn sao?” – Severus xoay mặt về phía Harry hỏi, trên mặt còn là vẻ khó tin – Biết đàn thiết hử?

“Ừ biết một chút.” – Harry gật đầu.

“Không đâu, đàn rất hay, mà cậu ấy hát cũng hay.” – Draco lập tức xoay mặt lại, ‘nghiêm túc’ nói.

Harry trợn mắt nhìn về phía hai người sau khi nói xong thì xoay về một phía khác – huyết sáo, Trên người là một dòng chữ – Tụi tui vô can.

“Thật sao.” – Eileen dịu dàng nhìn Harry.

Harry giật giật khoe miệng im lặng là tốt nhất.

“Thế Harry có muốn lên đàn một bài tặng Sev không?” – Eileen cười nhẹ nhàng hỏi.

Harry muốn lên tiếng từ chối nhưng nhìn thấy ánh mắt trong chờ của ai kia, đành nuốt vào. Gật gật đầu, rồi nhìn sang hai tên đang cười trộm, vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa. Harry nghiêng rằng – tui sẽ dợt chết hai người.

Khi một nhạc khúc kết thúc, dàn nhạc yêu tinh được ông Kullever ra hiệu dừng lại, ông nói gì đó, nó lập tức gật đầu ra hiệu cho yêu tinh đang đàn bước ra ngoài. Harry bước lên, gật đầu ý cảm ơn yêu tinh. Lúc này hàng trăm đôi mắt nhìn về thiếu niên xinh đẹp ngồi cạnh đàn.

Thật ra giới pháp thuật không như giới Muggle, quý tộc cần biết khiêu vũ, không cần biết đàn vì đâu có gia tộc nào mở tiệc rồi tự mình đàn làm gì cho phí công.

Ngón tay trắng nõn lướt trên phím đàn, một điệu nhạc không hề có trong những bài nhạc trong giới pháp thuật vang lên, âm thanh vang lên làm lòng người rung động. Đây là một bài hát mà tương lai cậu từng nghe của giới Muggle.

Khi phím đàn bắt đầu tới một đoạn, Harry cất giọng hát.

«When I am down and, oh my soul, so weary;

When troubles come and my heart burdened be;

Then, I am still and wait here in the silence,

Until you come and sit awhile with me.

You raise me up, so I can stand on mountains;

You raise me up, to walk on stormy seas;

I am strong, when I am on your shoulders;

You raise me up: To more than I can be. “*(Trích You Raise Me Up)

Harry hát không lớn, thanh âm trong khán phòng im lặng lại phá lệ rõ ràng. Tiếng hát Harry trong như suối, đôi mắt nghiêm túc, gương mặt lúc này càng mê đảo người khác hơn.

Nơi nào đó trong trái tim Severus, như mật ngọt.

31. Quyển 1 - Chương 31: Lễ Tình Nhân

Sau kỳ nghỉ đông, mọi thứ dường như lại như những ngày vừa mới nhập học, Harry, Severus, Draco lại học nhóm, mặc dù trong nhóm học có thêm một Lily.

Đạo này Draco cảm thấy Severus và Harry càng ngày càng thân. Đây là lỗi giác của cậu sao.

...

12 – 02 – 1972.

Toàn bộ giới nữ của Hogwarts lâm vào báo động, nhóm Hufflepuff nói rằng đây là valentine, nhóm Ravenclaw xem phải nghiên cứu hiện tượng này như thế nào – chứng khủng hoảng trước valentine, nhóm Gryffindor thì háo hức chờ đợi, nhóm Slytherin thì biểu hiện phong thái quý tộc tỏ vẻ khinh bỉ ngày này.

Buổi tối.

Khi ém cho mình vô số bùa ẩn giấu thì Harry ra khỏi hầm, địa điểm đến là nhà của Hufflepuff, đến ngay hành lang đến Hufflepuff, nơi đặt bức tranh hoa quả, ém một thần chú tĩnh âm vào bức tranh, dùng tay cù vào trái lê. Trái lê bật cười khanh khách nhưng không phát ra tiếng động nào.

Dù trời đã khuya nhưng lũ gia tinh vẫn còn ở nơi này khá đông, khi Harry vừa vào, hơn hai mươi con gia tinh lập tức quay đầu nhìn chăm chăm vào cậu, bị mấy chục đôi mắt như banh tennis nhìn thì dù là Harry cũng không nhận được đánh cái rùng mình.

Mỉm cười với những gia tinh, không đợi chúng cảm kích Harry bước tới bàn chuẩn bị, sau đó thì...

Pinky là một con gia tinh hư...

Lulu hư, Lulu hư...

Bla bla....

Cùng theo đó âm thanh, ùng ùng, ầm ầm, bang bang, Harry phải ếm hàng tá thần chú tĩnh âm, cậu thở dài, tự nhiên thấy nhớ mấy gia tinh ở nhà cậu ghê gớm.

...

14 – 02 – 1972.

“Harry, mình thích cậu.”

Nhìn cô gái tóc vàng xinh xắn tay cầm gói sô cô la trước mặt, Harry có một cảm giác thiệt muốn khóc, đây là người thứ bao nhiêu rồi Harry không nhớ được. Thật ra với tâm lý sợ hãi valentine sẽ rất rối nên Harry đã kéo Draco và Severus thức dậy khá sớm, chỉ mới bảy giờ đã đi đến sảnh đường nhưng mà so với cậu các cô gái này còn sớm hơn. Chỉ đành nhẹ nhàng từ chối, cô gái kia dù rất buồn nhưng vì Harry quá dịu dàng cũng không khóc. Nhìn Draco cũng đang từ chối một đàn chị, Harry chưa bao giờ cảm thấy đồng cảm đến vậy.

Nhưng mà thế nào mà Severus cũng có người ‘tỏ tình’ vậy hả? Nhìn cô bé đáng yêu của Ravenclaw đang đỏ mặt đưa socola cho Severus, Harry đen mặt.

Được rồi, cậu ghen đó. Được không?

Nhìn lại Severus lúc này, tóc không còn đầy đầu mà thay vào đó là mái tóc dài mềm mượt như tơ, da không còn vàng nữa mà đã trắng do ít tiếp xúc với ánh nắng, răng cũng trắng đều thẳng tắp, gương mặt anh tuấn cương nghị, tính tình khá lạnh lùng nhưng không thể không nói rất có sức hút trong mắt mọi người.

Nhìn Severus từ chối cô gái đó, Harry thấy tốt hơn nhưng mà....

Đến sảnh đường, khi Harry vừa ngồi xuống. Bàn con chưa bày thức ăn sáng lên thì...

Ầm ầm....

“Harry...”

Cả đám học sinh năm nhất hốt hoảng nhìn Harry bị ‘chôn’ trong núi sô cô la đang được từng tốp cú mèo mang vào.

Quần của Merlin, đây là chuyện gì a~, lần đầu thấy có chuyện người bị chôn trong sô cô la trong ngày valentine.

Draco và Severus lập tức kéo Harry ra khỏi đồng sô cô la. Không thể kéo được, Draco lập tức ếm một cái thần chú xử lý luôn đồng sô cô la. Không cần xin phép, cậu biết Harry cũng sẽ làm vậy.

“Harry không sao chứ.” – Severus thấy Draco làm vậy, không hiểu sao mặt lạnh tanh mà lòng tán thành.

“Không sao..” – Harry vừa được Severus kéo ngồi dậy vừa dùng thần chú làm sạch người.

Harry cũng khó hiểu, nhìn đồng tro tàn của Draco vừa tiêu hủy, nếu như chỉ có nữ sinh của Hogwarts này có phải là quá nhiều không hả.

Nhìn sô cô la của Draco trên bàn, rồi nhìn trên bàn Alan và Voldemort. Cả ba người dù nhiều sô cô la cũng không như cậu.

Harry giật giật khoe miệng, ai cho cậu biết là chuyện gì a.

“Thủ tịch Harry, hình như là vì cái này.” – Một chú xà con đưa Harry một tờ báo.

Trang đầu là khảo sát mười người mà phái nữ giới pháp thuật muốn tặng sô cô la. Đúng đầu chính là Harry. Với hơn bảy mươi phần trăm số người bầu chọn.

Harry trợn mắt nhìn. Lại nhìn trang sau của tờ báo, chính là Harry đang đàn Piano, vừa hát, dù chỉ một đoạn ngắn cũng hấp hồn biết bao nhiêu người. Sau đó là câu chuyện lâm li bi đát về cậu, về gia tộc cậu. Tờ Nhật Báo Tiên Tri còn từ một đứa bé mồ côi mà biết rằng Harry từ hai tuổi cha mẹ đã mất phải tự lo bản thân một mình, giới pháp thuật bùng nổ, vậy những việc mấy năm nay là do một cậu bé mười một tuổi làm, sau đó Rita Skeeter của tờ Nhật Báo Tiên Tri còn viết luôn một câu chuyện cảm động về Harry sống ra sau trong mấy năm nay, tự lo cho gia tộc thế nào, còn có lời một cậu bé làm chứng, ai nấy ngậm người thương tiếc. Harry run run đọc báo. Ly trà cậu đang uống vì xem báo mà xém chút nữa phun hết ra.

Lý do mà cậu Harry Lucifer được bầu chọn nhiều nhất.

Nữ Sinh nói rằng: Harry quá đẹp trai, lại tài giỏi, vừa nhìn thấy đã yêu.

Quý phu nhân nói: Còn trẻ đã giỏi như thế, từ nhỏ còn phải tự lo thật khiến người ta yêu thương.

Người già nói: Cậu Harry thật đáng thương.

Trẻ em ở cô nhi viện nói: Anh Harry mở cô nhi viện cho chúng cháu, dạy chúng cháu học, dạy chúng cháu làm, chúng cháu yêu anh Harry.

Người già ở viện dưỡng lão nói: Harry rất ngoan thường đến thăm bọn ta, còn nhỏ phải lo tất cả thật đáng thương.

...

Harry không nói gì vút ngay tờ báo cái bộp.

Chỉ từ một bức ảnh mà biết bao nhiêu việc bị lôi ra.

Harry giật khóe miệng. Draco giả điếc ngồi ăn, Alan im lặng ngồi ăn – tại hai cái tên này.

Severus biết do bữa tiệc của mình, anh lên tiếng xin lỗi. – Harry phát tay, bảo không sao.

Bữa ăn sáng kết thúc thế đó.

...

“Harry, xin em chấp nhận làm người yêu của anh.”

Cả hành lang im lặng nhìn đàn anh năm thứ năm – Norbert Black. Một người nhà Black tỏ tình với Harry, đã vậy còn là con trai. Harry nhìn người con trai anh tuấn đang ôm bó hoa hồng rất lớn đang quỳ trước mặt cậu, Norbert Black bộ có người này trong họ Black hả, sau cậu không biết.

“Harry, hãy chấp nhận anh.”

Draco bụm miệng đứng bên cạnh, còn Severus đang đen mặt nhìn. – Đây là gì hả.

“Xin lỗi, cảm ơn anh đã yêu mến em, nhưng em không thích anh.” – Rõ ràng, rành mạch. Sau đó kéo Severus và Draco chạy mất.

Được Harry kéo đi, nhìn ai đó đang nắm tay mình – Khóe miệng Severus cau lên một độ cong hài lòng mà anh không biết.

...

“Sev..” – Nhìn Severus cầm một gói màu xanh trở về từ thư viện. Harry cười cười thản nhiên. – “Lily tặng cậu.”

“Ừ...Lily nói là sô cô la tình bạn, cái này là của cậu.” – Severus đưa một gói sô cô la khác cho Harry.

“Cảm ơn cô ấy giúp mình.” – Harry nói rồi từ trong túi áo lấy ra một hộp màu lam buộc dây lụa bạc. – “Sô cô la tình bạn, do mình làm, tặng cậu. Đừng lo không ngọt đâu.”

Nhìn hộp sô cô la trước mặt, không hiểu sao Severus thấy rất vui, anh tươi cười nhận lấy, nói tiếng cảm ơn. Harry nói không có gì rồi chạy vào phòng tắm. Nếu để ý có thể thấy nơi tai cậu đang đỏ bừng.

Draco ngồi đọc sách bên cạnh nhìn gói sô cô la trên tay Severus, bỏ một viên sô cô la bên cạnh mình vào miệng. – Xạo ghê, rõ ràng rành là sô cô la tình yêu mà. Còn dư mới cho mình và Alan.

Nhìn ý cười nơi khóe miệng Severus chưa tan, Draco nào đó nhỏ giọng – Hai tên ngốc.

32. Quyển 1 - Chương 32: Kết Thúc Năm Nhất

Sau sự kiện valentine mọi thứ lại như bình thường, năm học vẫn tiếp tục, mọi thứ diễn ra vô cùng suông sẻ, trận chung kết Quidditch không có gì quá bất ngờ khi nhà Slytherin đoạt cúp vô địch.

Kỳ thi cuối cấp cũng đến gần, Harry, Draco, Severus kéo theo Lily đến phòng cần thiết ôn thi, lần đầu Lily đến nơi này cô rất thích thú.

Harry vẫn thường xuyên đến rừng cấm trò chuyện cùng với loài vật huyền bí nơi đây nhưng người hay đi vào đó nhất lại là King và Hope, Hera thì lại hay hóa thành rồng bay lượn khắp nơi. Tất nhiên con xà quái hiểu động nào đó cũng muốn bay thế là hóa nhỏ leo lên lưng Hope hóa phi sư bay lượn trên trời.

..

Rừng Cấm.

{Thưa ngài, chúng tôi vẫn đang tìm kiếm những gì ngài cần.} – Nữ hoàng nhân ngư cúi đầu cung kính với cậu bé trước mặt mình, có vẻ đó là một cảnh lạ nhưng người được coi là con trai của thần còn được thánh thú và ma thú chúc phúc vốn không phải là người bình thường.

{Cảm ơn bà, Isabella. Đối với tôi không cần lễ nghi như thế, cứ gọi Harry là được.} – Harry mỉm cười nhìn nhân ngư. Nhân ngư vốn không đẹp như những câu chuyện thần tiên miêu tả, có thân mình dưới là cá Kình, thân trên có 2 tay và đầu tương tự con người, khuôn mặt tuy không giống nhưng tương tự như người, vũ khí là Kích ba chia (đỉnh ba); nhân ngư là sinh vật khá hung dữ nhưng rất trọng chữ tín.

{Chúng tôi xin gọi ngài là Harry nhưng lễ nghi là thứ tối thiểu chúng tôi phải làm.} – Nữ hoàng nhân ngư vẫn tôn trọng nói.

{Thôi được.} – Harry đành chấp nhận.

...

{Aragog, không cần sợ hãi như vậy? King sẽ không ăn nhện đâu.} – Harry nhìn con nhện to xác đang khúm núm một góc rồi nhìn con xà to lớn đang vui đùa với Hope bên cạnh mình. Thở dài.

{Thưa ngài, ngài cần gì ở chúng tôi.} – Aragog nghe Harry đảm bảo như vậy cũng thở phào, nhưng tám con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào King.

{Một ít nọc độc và... máu} – Khi Harry nói chữ cuối cậu trông thấy vài con nhện từ trên cao rớt xuống thẳng cẳng, Harry nhìn Aragog, cậu cũng không đáng sợ đến vậy chứ. – “Ý tôi là một ít máu thôi chứ không phải mạng của mấy con nhện.”

Con nhện đang thẳng cẳng nào đó lập tức lồm cồm bò dậy, dùng tốc độ ánh sáng sao xẹt mà bò lên hang đá.

Khi Harry cùng King và Hope bước ra, cậu còn nghe tiếng hoan hô trong Hang nhện, cậu dọa ‘nhện’ đến vậy sao.

...

{Cảm ơn bà, nữ hoàng Victora.} – Harry cúi đầu cảm ơn bạch kỳ mã màu trắng trước mặt. Bạch kỳ mã là một con vật đẹp và buồn: chân dài thon thả, bờm màu ngọc trai, di chuyển rất nhanh nhẹn.

{Không cần cảm ơn, Harry. Được giúp cậu là vinh hạnh của chúng tôi.} – Nữ hoàng bạch kỳ mã nói.

Cảm nhận dưới chân mình có gì đó đung vào, Harry nhìn xuống một con bạch kỳ mã con đang nhìn cậu bằng đôi mắt đen láy, Harry cười vuốt ve nó.

Bạch kỳ mã là sinh vật thuần khiết nhất, nó cảm nhận được sự trong sạch của mỗi người, dù Harry luyện pháp thuật hắc ám, nhưng bạch kỳ mã cũng không nhìn được muốn gần cậu vì nơi tâm hồn cậu vẫn thuần khiết hơn bất cứ ai.

...

Hogwarts.

Kỳ thi cuối kì đã kết thúc, Harry dễ dàng lấy hạng nhất, Draco lấy hạng nhì, Lily của Gryffindor vừa lòng hạng ba, mà Severus lại lấy hạng tư.

Bữa ăn cuối học kỳ, khắp nơi là màu xanh của Slytherin, không nói cũng biết Slytherin đạt cúp trong năm nay.

...

Trở về phòng, hành lý đã được chuẩn bị đầu vào đó, Severus lúc này hỏi Harry.

“Harry, hè này cậu tính đi đâu.”

“Ừ, chưa rõ nhưng sắp có giải Quidditch thế giới rồi, nên mình, Draco, và Alan dự định đến xem.” – Với lại mình cần đến Đức gặp một người.

“Vây à, mình cũng sẽ cùng gia đình đến đó, sau đó cậu có muốn đến nhà mình chơi không, Lucius cũng đến nữa.” – Severus vui vẻ nói, nghĩ hè cậu muốn gặp Harry.

“Ừ... được mà.” – Harry cười vui vẻ đồng ý.

...

Đoàn tàu đen đỏ rời khỏi Hogwarts, ống khói tỏa ra từng làn khói trắng, Harry đang ngồi cùng Draco và Alan nơi toa tàu của gia tộc Lucifer, nếu như trước đây toa tàu chỉ có ba người thì hôm nay lại náo nhiệt hơn, Severus, Lucius, Voldemort, Lily và bốn người bằng đạo tặc, mặc dù không vừa mắt nhau nhưng vì có Harry, cả hai nuốt xuống những khó chịu trong lòng.

Thật ra lúc đầu cũng không như vậy, nhưng khi Alan dẫn Voldemort ra nói rằng anh ta muốn đi cùng, Severus đen mặt dẫn Lucius và Lily ra nhưng theo sau Lily là bốn cái đuôi của Gryffindor, mặc dù không ưa gì nhau nhưng Remus lại rất thích Harry. James nói rằng là nể mặt Harry. Severus lại vì, ngồi cùng Harry mặc kệ tên tóc xù đó.

Thế nên có hiện trạng như vậy.

Tới lúc ăn trưa, Harry lấy ra thức ăn đã chuẩn bị sẵn, may mắn cậu chuẩn bị khá nhiều vì nghĩ rằng nhóm sủng vật cũng theo sau nhưng mà chúng lại quyết định từ cái tử biến mất ở phòng bốn nhà thành lập đi về lâu đài Hope Light trước rồi.

Nhìn đồ ăn đẹp mắt, cả bốn nhóc Gryffindor nuốt nước miếng, Lily kinh ngạc, khi Draco nói mấy món này do Harry làm còn kinh ngạc hơn, ba người Severus, Lucius, Voldemort thì bình tĩnh hơn.

Ăn vào, ai nấy đều khen luôn miệng. – Harry nhẹ nhàng cười, khiến họ tim đập hụt vài giây.

Ăn xong, Harry nhìn ra cửa sổ... Severus không biết từ lúc nào đã ngủ quên gục đầu trên vai cậu. Harry nhìn mặt không đổi sắc. nhưng vui vẻ trong lòng lại không dừng được.

Nhìn cảnh vật bên ngoài đang liên tục biến đổi, miệng thì thầm.

– Hẹn Gặp Lại, Hogwarts.

33. Quyển 1 - Chương 33: Phiên Ngoại Tuần Trăng Mật (1) : Làm Bánh

Đây là một loạt ngoại truyện rất lâu về sau nói về tuần trăng mật đầu tiên của Harry và Severus.

“Har, em đang làm gì vậy ?” – Buổi trưa, sau giấc ngủ trưa ngắn ngủi Severus bước xuống phòng khách, nhìn thấy Harry đang cặm cụi trong nhà bếp, anh ngồi xuống sô pha nhìn vào trong mà hỏi.

“Sev, anh dậy rồi sao ?” – Harry mỉm cười, pha một ly hồng trà thơm ngát, mang ra đặt lên bàn cho Severus. Hôn lên môi anh một cái thật nhẹ. – “Em đang làm bánh, anh đợi em một lát nhé.” – Nói rồi không kịp để Severus phản ứng gì đã bước vào trong nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Severus nhìn người bận rộn trong nhà bếp, Harry mặc một bộ quần áo khá thoải mái ở nhà, đeo một cái tạp dề màu lam, đôi mắt chăm chú làm nhìn rất đẹp, lúc này Harry đã lấy bánh ra khỏi lò và đang làm kem trang trí bánh, Severus dời mắt, mắt anh lúc này lại dán vào đôi mông căng đầy như ẩn như hiện dưới lớp quần bó sát. Severus bỗng dừng cảm thấy một trận khô nóng, anh nuốt nước bọt, bỏ tách trà trong tay xuống, bước vào trong.

Harry đang đánh kem, vừa đánh vừa thử độ ngọt của nó, hôm nay là một ngày đặc biệt. Cậu muốn tự làm một cái bánh cho Severus. Đang tập trung bỗng có một người từ phía sau ôm lấy cậu. Hơi thở quen thuộc của Severus phả vào cổ khiến Harry ngửa ngáy vô cùng.

“Sev, chuyện gì vậy... Em...”

Xoẹt...

Harry chưa kịp nói xong tròn câu đã nghe tiếng vải bị xé rách, một thanh chú diffindo không thanh chú không đưa phép đã cắt quần của Harry ra làm hai, không kịp để Harry phản ứng Severus đã với tay đưa vào trong, một ngón tay đã đâm vào hậu huyệt nhỏ bé của Harry.

“A.. Sev...Anh...” – Harry không kịp nói tròn câu thì ngón tay thon dài đã ma sát ra vào nơi đó.

“Ngoan tiếp tục làm kem đi...” – Severus cúi đầu vừa ngậm cắn vừa nói nhỏ vào tai của Harry, hơi nóng, giọng nói khàn khàn gợi tình của Severus làm Harry một trận run rẩy. Nhìn Harry dùng tay đánh kem cúi đầu thở hổn hển Severus mỉm cười.

Anh xoay mặt cậu về phía mình rồi đặt lên môi cậu một nụ hôn, lưỡi anh cạy mở khớp hàm của cậu, đưa lưỡi vào quần quít chiếc lưỡi nhỏ xinh mà ngọt lịm của cậu, cắn mút không ngừng khiến Harry không kịp làm gì nữa chỉ đành chống tay lên bàn miệng không ngừng mở lớn đón nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, đầu lưỡi tiến vào quét sạch mọi thứ. Anh bá đạo cuốn lấy chiếc lưỡi kia, cùng cậu tranh đoạt không khí. Nước bọt chưa kịp nuốt liền theo khóe miệng chảy xuống dưới, Severus tham lam vươn lưỡi ra liếm sạch rồi lại tiếp tục nụ hôn sâu kia. Đầu lưỡi khiêu khích với răng nanh của Harry, liếm lộng khoang miệng của cậu, đùa giỡn đôi môi đỏ mọng của cậu, rất nhanh, Harry liền bị kích thích.

Anh vẫn dùng ngón tay ra vào tràng bích nóng bỏng của Harry, ngón tay thô ráp ma sát mạnh mẽ khiến Harry thoải mái muốn rên rỉ nhưng nụ hôn ngọt ngào lại khiến những âm thanh ấy nghẹn lại ngay cổ họng, lại thêm một ngón tay đút vào trong làm Harry trợn mắt, nhưng rồi khó chịu qua đi thoải mái ập tới khiến Harry nhắm mắt tận hưởng. Huyệt khẩu vì được ra vào đến sung sướng mà chảy ra đầm dịch khiến ngón tay chọc vào phát ra âm thanh đầm mỹ.

Chưa hài lòng như thế khiến Severus dùng một tay còn lại với vào trong tạp dề Harry đang mang lại một diffindo không đưa phép khiến áo trên người của cậu bị cắt ra thành từng mảnh, thân thể bạch ngọc hiện lên một tầng hồng hồng của thiếu niên hiện ra, đưa tay vuốt ve khuôn ngực mịn màng của Harry, dùng ngón tay ve vuốt nhũ đầu của cậu, vừa xoa vừa bóp, tiểu nhũ đầu bị bàn tay kia vuốt ve liền lập tức trở nên yêu kiều dựng thẳng lên, giống như đang thỉnh cầu được yêu nhiều hơn nữa.

Buông đôi môi đỏ mọng của Harry ra, Severus hài lòng nhìn gương mặt đỏ hồng như người say của cậu, miệng lại tiếp tục tham lam hôn lên cổ, xương quai xanh, tiếng mút chùn chụt khiến cơ thể Harry từ từ xuất hiện bao nhiêu là ẩn kín đỏ hồng.

“Ân..Sev..a.. Em không...”

Khoái cảm mê người khiến Harry không còn sức chống đỡ khiến cậu phải dựa cả người lên Severus, âm thanh nức nở, như cầu như xin như móng vuốt của mèo con cào vào người Severus đến ngứa ngáy.

Cơn khát tình khiến Harry mù mị, hậu huyệt phía sau được hai ngón tay cắm vào ra sức giãy giụa nói rằng không đủ. Harry với tay ra sao, quần áo của Severus từ lúc nào đã được cởi bỏ, nam căn to lớn của nam nhân đã đứng thẳng lại không cho cậu, Harry cảm thấy ủy khuất, dùng tay chạm vào nó.

Cảm thấy hành động của Harry, Severus nguy hiểm nheo mắt lại. Dùng thanh âm trầm thấp gợi tình vừa nói vừa cắn vào vành tai của Harry – “Hử, em có biết hậu quả của việc làm như vậy không ?”

Harry ủy khuất nức nở, ánh nước trong suốt ẩn hiện ngay trong mắt, cậu gật gật đầu.

Severus mỉm cười thỏa mãn mà tà mị, rút ngón tay ở hậu huyệt nhỏ bé ra, trống rỗng nhất thời làm Harry phải vang lên vài thanh âm thốn thức. Severus đẩy hết đồ ở nhà bếp sang một bên, sau đó xoay người Harry lại đặt cậu nằm trên bàn bếp, sau đó không để Harry tỏ ra chuyện gì thì dùng sức đâm thẳng nam căn to lớn vào hậu huyệt đang đóng mở kia, huyệt khẩu trong phút chốc bị lấp đầy khiến Harry không kịp thích ứng làm cậu giữa đầu không ngừng hít thở, bờ ngực cũng vì thế mà dâng trước miệng của Severus, trong khi chờ đợi Harry thích ứng với nam căn, lại nhìn khuôn ngực trước mặt, vì bị miết mà trở nên ửng đỏ, Severus mỉm cười tà mị. Sau đó nhìn thấy phần kem được Harry đánh dở một bên, Severus nheo mắt dùng ngón tay quét nhẹ một ít kem rồi để lên đỉnh nhũ đầu đang đứng thẳng. Bị kem mát lạnh chạm vào, Harry lúc này mới giật mình nhìn toàn cảnh.

“Sev... A...”

Severus cúi đầu dùng lưỡi liếm nhẹ lên kem, rồi lại dùng sức hút lên, vừa liếm vừa mút nhũ đầu, lại dùng răng nanh dai dai nhũ đầu bé nhỏ đáng thương... Harry cảm giác khoái cảm không gì có được không thể nói gì chỉ còn biết ân ân a a không ngừng, vừa đau vừa thoải mái làm phong thái thường ngày đều bỏ trôi theo biển.

Sau khi hành hạ đủ đầy hai bên ngực Harry, Severus chỉ ngẩng đầu mỉm cười nhìn thân thể đầy vết hôn ngân của cậu, sau đó liếm liếm khóe môi. – “Kem ngon lắm...”

Về quyền rũ làm Harry mãi mê nhìn không chớp mắt.

“A...”

Severus lúc này bất ngờ lấy nam căn ra rồi mạnh mẽ sáp vào làm Harry giật thót, lại không ngăn được khoái cảm, Bị nam căn làm căng đầy trong nháy mắt, Harry cảm thấy linh hồn chính mình cũng đều tràn ngập, khoái cảm chu du toàn thân, tiểu huyệt nơi nào cũng giống như bị điện giật, bắt đầu một lần nữa hấp dẫn mỹ vị.

“Ân.. quá lớn rồi Sev...”

Bị Severus hung hăng ra vào không ngừng làm Harry tưởng như bị Severus làm đến hư, phía dưới tiểu huyệt còn giống như co dãn vừa hút vào vừa phun ra như mát xa nam căn. Tiểu huyệt nóng bỏng dây dưa anh, khiến anh mỗi một lần trừa sáp đều cảm thụ lực ma sát lớn nhất, lại tràn ngập co dãn. cái miệng nhỏ nhắn phía trên cùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đều mỹ vị giống nhau, một bên phun ra đầu lưỡi cùng hần cuốn vào cuốn ra, cắn cắn liếm liếm, một bên để sót ra một tiếng lại một tiếng hừ, ân ân a a do tình dục đều bộc phát đi ra.

Cơ thể Harry đều bị Severus nắm rõ như lòng bàn tay, mạnh mẽ động đập đâm vào điểm gồ gề đang nổi lên, làm cho Harry đang rên rỉ dưới thân lập tức giật nảy như bị điện giật, rên rỉ lại thêm điên cuồng, hài lòng nhìn Harry bị sung sướng đến phát khóc, miệng không ngừng rên rỉ cầu xin Severus cũng không có dấu hiệu ngừng mà càng thêm động mạnh mẽ hơn. Hai chân thon dài của Harry cũng bầu chặt lấy phần eo mạnh mẽ của Severus giống như muốn Severus đi vào sâu hơn sâu hơn nữa.

Đâm vào điểm sâu nhất, Harry miệng không ngừng kêu thật quyến rũ, đồng thời lại phân bố ra thật nhiều dịch làm trơn chỗ kết hợp của hai người, Severus cảm thấy nam căn của chính mình đều bị dịch thủy róc rách này cùng tiểu huyệt làm cho ướt đầm.

“Ba ba” âm thanh không dứt bên tai, cái miệng xinh đẹp trắng nõn không tì vết bóng loáng thời khắc bị nam căn của anh va chạm, chuyển thành màu hồng phấn mê người. Cái kia khai hỏa toàn bộ mã lực, đối với điểm mẫn cảm của cậu đâm vừa mạnh vừa sâu, không ngừng va chạm.

“Àn...a... không được Sev... em không thể nữa....a”

Vòng eo Harry nhỏ đến mảnh mai, Severus nắm chặt eo của cậu, không chút nghĩ ngợi, mặc cho tất cả dục vọng của chính mình trong một lúc đều bùng nổ, đối với lỗ nhỏ đáng thương không lưu tình chút nào hung hăng trêu sáo.

“Em thật sự rất quyến rũ biết không hở, Har !” – Severus nắm lấy eo của người yêu gia tăng lực, eo không ngừng giống lúc trước bị kích thích, phía dưới sắp đến điểm mẫn cảm của cậu.

“Sev, em muốn ra...em muốn ra... a...”

Harry cảm thấy cả người đã không chịu nổi nữa mà cả người lập tức run rẩy kịch liệt.

“Ngoan, cùng đến!” – Severus cứng rắn đối với tuyến tiền liệt hung hăng đâm vài cái, đã bị tràn đạo co rút vây quanh làm cho đứng lên, Anh không chịu nổi nữa tinh dịch liên tục không nghe sự sai khiến của hắn mà giống như tên rời khỏi cung từng tia một đều bắn ra ngoài.

“A ...”

Harry theo đó mà bắn ra toàn bộ lên phần bụng phẳng phiu của cậu. Sau đó cậu được Severus ôm lên, nam căn của anh vẫn chưa rút ra khỏi người cậu, thở hổn hển vì vừa xuất ra, Severus ôm lấy Harry đang dựa vào người mình mà mệt mỏi, di động như thế khiến nam căn trong tiểu huyết vì ma sát mà lần nữa đứng lên, Harry cũng đỏ mặt mà rên rỉ. Severus mỉm cười bước vào phòng tắm đóng cửa lại, trong phòng tắm lát sau lại phát ra âm thanh rên rỉ mê người, cả phòng khách lúc này mùi vị mồ hôi cùng tanh nồng của xạ hương vẫn còn thoang thoảng. Hương vị tình ái cứ thế một lúc dâng cao.

...

Buổi tối, ôm lấy Harry cả ngày đã bị làm đến không thể nhúc nhích, Severus hôn nhẹ lên trán cậu. – Vật nhỏ đáng yêu, em nghĩ rằng anh không biết hôm nay là kỉ niệm năm năm mình yêu nhau sao.

Harry, cả đời này Severus anh chỉ yêu mình em.

Hết ngoại truyện.

34. Quyển 2 - Chương 34: Người Ở Đức

Berlin.

Khi Harry, Draco và Alan đến Đức chỉ mới là ngày 01 – 07.

Những ngày nghỉ hè, Harry, Draco, Alan khá thanh thản, Harry đi gặp thánh thú và ma thú từng chúc phúc mình hồi vài chuyện. Trở về thì bắt đầu nghiên cứu, ngày 15 – 07 cúp Quidditch thế giới mới diễn ra, đến đây trước cũng là có nguyên do.

Khi ở Berlin thăm thú vài ngày, Harry cùng Draco và Alan đi đến một khu vực ngoại ô, vừa yên tĩnh vừa đẹp, King và Hope cũng chơi đến quên trời quên đất. Hôm nay thì Alan cũng đã trò chuyện được với King và Hope rồi, tốc độ học tập của người gia tộc Lucifer thật không nên xem thường. Alan mang sủng vật của mình ra giới thiệu với mọi người, thật ra không phải Alan không muốn giới thiệu với mọi người sớm mà là con sủng vật này có vài chuyện phải rời khỏi Alan. Khi Harry nhìn thấy sủng vật này cũng khá ngạc nhiên – Mộc Long. Mộc Long cùng Ngân Long là những loài rồng hiếm thấy nhất trên đời, cùng có thể sử dụng ma pháp nhưng mộc long còn có một loại đặc biệt hơn là nó có thể đổi màu, một là màu xanh lục bảo, còn màu còn lại là màu đen. Gọi là Mộc Long vì nó thường đổi màu xanh hơn. Nhìn con mèo xanh ngọc đang trò chuyện với Hera. Harry bỗng thấy có một loại xúc động – Gia tộc Lucifer thiết trâu bò. Mộc Long uy

nghe là thế, nhưng nó lại có một cái tên làm Harry cảm thấy ngọt đến ê răng – Candy. Harry bắt đầu cảm thấy mình nên soi lại cách đặt tên cho mấy sủng vật này rồi.

Draco thì vẫn thế, thú vui tao nhã của cậu vẫn là – Đọc sách. Nhìn quyển sách trên tay Draco «Trò Chuyện Cùng Nhân Ngư». Sao mà có cảm giác kì kì thế này, Harry bước lại nhìn tên tác giả – Edric Rosemany. Ai vậy nhỉ?

“Edric Rosemany, bộ có người này hả?” – Harry suy nghĩ về những tác giả sách nổi tiếng.

“Không biết, thấy mấy cô nàng ở Slytherin khen hay nên mua đọc thử.” – Nói rồi để sách xuống. – “Quá sức tưởng tượng, không thật tí nào.”

Harry nhướn mày, nhìn lại chồng sách bên cạnh Draco. «Bạch Ma Pháp Và Hắc Ma Pháp, Đường Ranh Cửa Thiện Và Ác.» – Ciel Fryhar.

Cầm sách lên – “Cậu mua sách mình viết làm gì. Hỏi thẳng mình không tốt à?”

“Tiện tay.” – Draco trả lời ngắn gọn.

Quyển sách này là trong lúc Harry và Draco đi tìm các nguyên tố ma pháp, mạo hiểm tìm hiểu mà viết ra, bên trong là lập luận giữa bạch ma pháp và hắc ma pháp, vào lúc quyển sách này xuất bản đã từng nổi sóng gió một thời gian, nhưng không ai có thể phản bác lại những điều trong sách, có thể sử dụng bạch ma pháp giết người cũng có thể sử dụng hắc ma pháp cứu người, quyển sách này vừa ra mắt đã phá vỡ rào chắn bấy lâu nay, không phải ai học tập hắc ma pháp đều là kẻ xấu.

Ciel Fryhar từ một quyển sách mà nổi danh, nhưng không ai biết rằng đó là cái tên giả của Harry. Nếu để họ biết quyển sách khiến họ nổi lên sóng gió trong lòng là của cậu bé mới mười một tuổi viết, Harry tự hỏi mấy vị nguyên lão trong giới phép thuật có thể học máu mà chết không.

«Bạch Ma Pháp Và Hắc Ma Pháp, Đường Ranh Cửa Thiện Và Ác.» sau đó trở nên được nhiều người tìm kiếm vô cùng, bởi vì nó còn chỉ dạy cách luyện vài thần chú của Hắc ma pháp được cho phép một cách tỉ mỉ và chi tiết.

Ciel Fryhar, trở thành bậc thầy sau một đêm, sau đó lại cho ra đời hai quyển sách khác nhau. «Sinh Vật Huyền Bí – Là Bạn.» – một quyển sách chỉ dạy cách đối mặt với các sinh vật huyền bí dù là hung tợn nhất vẫn có thể né tránh hoặc làm bạn với nó an toàn. «Những Độc Dược – Nơi Cội Nguồn.» – Là quyển sách nói về các loại độc dược đã được biết hoặc chưa biết đến cùng cách sử dụng chúng thế nào, bảo quản ra sao. – Hai quyển sách kia vừa ra lại làm giới pháp thuật nước Anh và thế giới nổi phong ba.

Đặt sách xuống, dùng hồi tưởng. Harry mang theo áo chùng, nói một tiếng với Draco, Alan cùng các sủng vật. Sau đó hướng một nơi đi thẳng.

...

Nhìn lâu đài uy nghi, cổ kính, lại như một pháo đài trước mặt – Nurmengard, nơi giam giữ Gellert Grindelwald, chúa tể hắc ám đầu tiên trong lịch sử.

Nhà tù được xây dựng theo lệnh của Gellert Grindelwald ở đỉnh cao của quyền lực của mình, để giữ đối thủ của ông. Khẩu hiệu của Grindelwald của “Vì lợi ích cao cả hơn” được chạm khắc trên lối vào của nhà tù.

Cái tên của Grindelwald cũng đã nổi tiếng: Trong danh sách Những Phù Thủy Hắc Ám Nguy Hiểm Nhất Mọi Thời Đại, ông bị mất ngôi đầu chỉ bởi Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy xuất hiện vào một thời gian sau đây và choán ngôi của ông. Tuy nhiên, vì Grindelwald chưa bao giờ mở rộng chiến dịch khủng bố tới nước Anh, những chi tiết về sự trỗi dậy quyền lực của ông không được biết rộng rãi ở đây.

Học tập tại Durmstrang, một trường học nổi tiếng, dù không may phải chịu đựng Nghệ Thuật Hắc Ám, Grindelwald cũng đã tỏ ra là một người tài giỏi không kém cạnh Dumbledore. Hơn là việc dùng tài năng của ông để đoạt được thành tích về các giải thưởng, danh hiệu, Gellert Grindelwald lại cố gắng tài năng vào những ham muốn khác. Vào năm mười tuổi, Durmstrang thấy rằng họ không thể tiếp tục làm ngơ trước những thí nghiệm sai lệch của Gellert Grindelwald, ông bị trục xuất khỏi trường.

Cho tới nay, được biết tới như là những hoạt động tiếp theo của Grindelwald là ông “du lịch nước ngoài trong vài tháng.” Giờ đây điều này được khám phá ra là việc Grindelwald chọn đi thăm bà cô quý hóa của ông tại thung lũng Godric, và ở đó, sẽ là một sự sững sốt dữ dội cho những ai nghe được điều này, ông bắt đầu một tình bạn gắn bó với không ai khác – chính là Albus Dumbledore.

Sau một thời gian họ trở thành bạn, chỉ vỏn vẹn hai tháng cho tình bạn mới tuyệt vời của họ.

Sau cùng là cái chết của em gái Dumbledore – Ariana cùng sự hối hận của ông.

Sau trận chiến với cụ Dumbledore thì Gellert bị giam trong này, dùng nhà tù của chính mình giam bản thân mình, Gellert đúng là kẻ khó hiểu, ở tiền kiếp Harry còn nhớ rõ ông ta đã bảo vệ mộ của cụ Dumbledore đến hơi thở cuối cùng, lúc đó có lẽ cậu không hiểu nhưng bây giờ, có lẽ tình cảm của hai người không đơn giản chỉ là bạn.

Khi Harry bước vào đây, nơi này là tầng tầng pháp thuật bảo vệ, canh giữ. Không giống Azkaban, nơi đây rầy rẩy ngục.

Gõ cửa...

“Mời vào.”

Bước vào bên trong, một người thanh niên với mái tóc vàng tay nâng tách trà đứng cạnh cửa sổ lớn, dùng đôi mắt xanh như ngọc nhìn cậu.

“Chào cậu, Harry Lucifer.”

35. Quyển 2 - Chương 35: Sóng Ngâm

“Dừng...”

Trong lâu đài tối đen, ẩm ướt, một người thiếu nữ với mái tóc vàng xinh đẹp như ánh sáng mặt trời, đang lê lét thân thể đầy máu, gương mặt vụn vỡ vì hoảng sợ ngập tràn nước mắt.

“Tại sao, nàng sẽ thích mà.”

Âm thanh khàn khàn trầm thấp bước ra, tây trang màu đen hòa vào màn đêm, đôi mắt đỏ như máu tươi trong bóng tối phả lệ đáng sợ.

Thiếu nữ kia nhìn thấy người bước ra càng thêm hoảng loạn, nàng cố ngồi dậy chạy đi nhưng.. như có sức hút vô hình nào đó kéo nàng trở lại.

Ôm lấy thiếu nữ trong tay, người kia cười lạnh lùng, đôi mắt ánh ra tia độc ác, từ miệng người đó răng nanh sắt nhọn từ từ mọc ra, hắn ta nhẹ răng cắn sâu vào da thịt thiếu nữ.

Không kịp hét, không kịp cầu xin, đôi mắt nàng trợn tròn, gương mặt sợ hãi càng thêm chân thực. da thịt từ từ khô héo, gương mặt bỗng chốc già đi, mái tóc vàng cũng trở nên bạc và xơ xác, thiếu nữ xinh đẹp phút chốc biến thành xác khô.

Quăng cái xác khô trên tay đi, liếm đi giọt máu tươi còn vương bên khóe miệng, hắn trông tà mị vô cùng.

Lát sau, hai bóng đen đi vào, một kẻ mang xác khô đi, một kẻ cung kính quỳ xuống trước nam nhân áo đen, kẻ đang dùng khăn lụa lau miệng, như một quý tộc sau bữa ăn ngon miệng.

“Chủ nhân, mọi chuyện đã diễn ra như kế hoạch.”

“Người làm tốt lắm.”

“Cảm ơn chủ nhân khen ngợi.”

“Nhưng kẻ bán đứng ta, đều phải chết.”

Không kịp để kẻ đang quỳ hoảng sợ, hắn đã lao tới, xé người kia thành hai nửa, máu tươi phút chốc nhuộm đỏ sàn nhà.

Một người bước vào mang theo khăn lụa màu trắng, hắn cung kính giao cho kẻ vừa giết người.

“Mang hắn đi...”

Nam nhân dùng khăn lau đi máu tươi chói mắt trên tay, đôi mắt lạnh lùng nhưng thích thú, đó là thích thú khi giết người. Xác người bị xé đôi phút chốc biến mất. Hắn tiến lên ngai vàng của mình ngồi xuống, đôi mắt màu đỏ nhìn đám người đang quỳ phía dưới dưới ánh trăng như nam tước bóng đêm tìm kiếm con mồi.

“Hãy để giới pháp thuật chiêm ngưỡng chúng ta.”

Kết thúc câu nói của hắn, là từng tiếng hú dài, tiếng cười man rợ, tiếng gầm gừ, gào thét. Lâu đài lúc này càng thêm rùng rợn.

...

“Chào ngài phù thủy hắc ám vĩ đại, Gellert Grindelwald.”

Harry cúi đầu chào hoàn mỹ như một quý tộc thực thụ.

Gellert quan sát cậu bé trước mặt, đó đúng là một cậu bé xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy, nhưng ma lực trong người lúc này không hề che giấu vô cùng cường đại, Gellert nhíu mày bước đến, cách đây vài ngày ông đã nhận được thư của Harry Lucifer muốn có ngày gặp mặt hôm nay, Nurmengard không phải nhà tù nhất ông mà là nơi ông dừng chân chờ đợi, đợi một ngày người kia tha thứ cho mình.

“Mời ngồi, cậu Lucifer.” – Gellert ngồi xuống ghế sô pha giữa phòng.

“Cảm ơn ngài.” – Harry nói lời cảm ơn, khi ngồi xuống trước mặt cậu đã có một ly trà thơm ngát.

“Cậu muốn tìm tôi có việc?” – Gellert nhìn Harry uống trà liền vào thẳng chủ đề.

“Hiện tại tôi đang học ở Hogwarts thưa ngài.” – Harry không trả lời ngay câu hỏi của Gellert mà nói chuyện cậu học ở Hogwarts, lời nói trên lập tức nhận được biểu hiện hơi kích động của Gellert nhưng cậu nói tiếp theo phá tan hy vọng của ông.

“Giáo sư Dumbledore không biết tôi gặp ông.” – Harry thỏa mãn nhìn mọi thay đổi cảm xúc của Gellert.

“Vậy cậu đến đây là có việc gì?” – Gellert không hổ là phù thủy hắc ám, bình ổn cảm xúc rất nhanh.

“Tôi chỉ muốn hỏi – ngài dự tính đợi đến bao giờ?” – Harry mỉm cười nói. – “Đợi đến khi, cái ngài nhận được không phải là người đó... mà là tin người đó mất đi sao..?”

Mất đi... – Gellert giật mình nhìn cậu bé trước mặt, cậu ta đã biết chuyện gì.

“Thế giới hòa bình rồi ngài Grindelwald.” – Như hiểu ý của Gellert, Harry nói. – “Cụ Dumbledore và ngài đã quá lâu rồi không phải sao.”

Gellert thở dài, ông cũng biết quá lâu cho cả hai, ông luôn muốn chờ đợi khi Dumbledore tha thứ và tìm ông nhưng có lẽ cậu bé trước mặt đúng. Ông phải chủ động.

Gellert và Harry nói chuyện khá lâu, đến lúc Gellert nói một chuyện làm Harry lưu tâm, có một lần sóng ngầm đang tiến đến giới pháp thuật.

Khi chuẩn bị rời đi.

“Cậu có biết con đờ đầu của Albus không?”

Con đờ đầu của giáo sư Dumbledore – có sao.

Harry lắc lắc đầu, rời đi. – Cậu phải cho người tìm hiểu – Sóng ngầm đang tới.

36. Quyển 2 - Chương 36: Quidditch Thế Giới

Khi Harry, Draco, và Alan đến nơi diễn ra trận Quidditch thế giới tại Đức, thì vô số lều của các quý tộc đã được dựng lên, đủ hình dạng, đủ màu sắc, đủ kiểu trang trí làm người ta chói mắt.

Dưới chân ba người là hai con mèo cộng với một con hồ ly đang hiếu kỳ nhìn trái nhìn phải. Gia tinh của gia tộc Lucifer sáng sớm đã đến và dựng lều ở vị trí khá đẹp, gần một hồ nước.

“Harry.”

Nhìn qua, Severus cùng Lucius đang đi đến, sau lưng hai người còn là gương mặt cười như không cười của Voldemort. Alan nhướn mày. Harry nói nhỏ – “Bộ giáo sư Voldemort đang theo đuổi anh hả Alan...ai nha~”

Alan cốc nhẹ đầu Harry.

Severus đến gần Harry – “Cậu vừa đến à, Harry.”

“Ừ, các cậu đến lâu chưa.” – Harry cười nói, liếc nhìn về phía Lucius, anh ta đang nhìn Draco, mà Draco thì đang ngồi chồm hổm vuốt ve Hera. Harry nhướn mày – A..cái này lạ nha.

“Mới đến thôi, có muốn đến lều của nhà mình chơi không?” – Severus lên tiếng mời.

“Ừ được thôi.” – Nghĩ nghĩ gì đó, hỏi hai người bên cạnh. – “Đi không Draco, Alan.”

“Ồ...” – Hai người trả lời.

Thế là nhóm sáu người hình thành.

...

Đi ngang những cái lều đầy màu sắc, nhiều người ồn ào la hét cùng dành lấy nước các loại. Rất đông người, lúc này cũng biết được Cúp Quidditch khiến người giới phù thủy yêu thích đến cỡ nào, cả sáu người đều tự yếm cho bản thân thần chú xem nhẹ, nếu không nhóm sáu người nổi bật thế này khó mà khiến người ta bỏ qua.

Lều gia tộc Prince lấy màu xanh làm chủ đạo, hoa văn đương nhiên là thảo dược mà bên cạnh là lều của gia tộc Malfoy, màu trắng tào nhả không chói mắt.

Trước hai lều là một bàn trà và điểm tâm, Abraxas, Kullever, Eileen, Tobias đang ngồi uống trà trưa.

“Cha mẹ, ông ngoại, ngài Malfoy.” – Severus nắm tay Harry bước đến lên tiếng.

“A, Sev.” – Eileen nhìn thấy con trai thì mỉm cười, lại nhìn con trai đang nắm tay một người, nhìn lại bà càng cười vui vẻ. – “Harry, cháu đây rồi.”

“Chào dì Eileen.” – Harry mỉm cười nói.

“Ngoan. Mau đến đây dùng trà chiều với cô nào.” – Eileen đứng dậy ‘cướp’ lấy Harry từ tay con trai mình kéo cậu ngồi gần mình. Eileen sau khi đọc bài báo, lại hỏi chuyện từ Severus, cô cảm thấy cực thích Harry. Muốn yêu thương cậu như là con mình vậy.

Sau khi gia tinh lấy thêm ghế ra thì bữa trà chiều hôm nay càng thêm đông vui.

...

Tiến Harry về lều, Severus không quên nhắc nhở, buổi tối cùng đi xem cúp Quidditch.

Lều gia tộc Lucifer lấy màu xanh ngọc làm màu chính, bên trong là ba màu lục bảo, lam thủy, và tử ngọc làm nền giữa mùa hè nóng bức khiến người ta dịu mắt. Bên trong lều rất rộng, một phòng khách và ba phòng ngủ, ba phòng ngủ cũng có nhà tắm riêng, đơn giản mà thoải mái.

Lều gia tộc Lucifer lúc nào cũng có bùa cách âm, bùa xem nhẹ bao phủ nên nếu bàn việc ở đây không sợ ai nghe lén.

“Harry, tối nay bọn chúng sẽ đến.” – Alan ngồi ở sofa phòng khách nhìn Harry hỏi.

“Ừ, đã xác định rồi.” – Harry trầm tư nói, chuyện của cậu Alan và Draco cũng đã biết dù không rõ ràng nhưng họ là Lucifer, họ tin nhau vô điều kiện. Có lẽ đây là may mắn của cậu, tiền kiếp bị bỏ rơi nên lúc này có thêm nhiều người tin tưởng.

“Thế cậu có kế hoạch chưa?” – Hiếm khi hôm nay Draco không đọc sách mà nghiêm túc.

“Rồi.”

Nói xong kế hoạch với Alan và Draco, Harry đưa hai người mỗi người một viên đá màu tím – “Đây là bản sao của Mirrorry đến giờ thì dẫm lên nó. Nhớ kỹ chỉ có hai giờ thôi.”

...

Buổi tối.

Sau khi tập hợp với gia đình Severus và Lucius, cả nhóm người đi vào cánh rừng, trên con đường mòn được chiếu sáng bằng những ngọn đèn lồng. Họ có thể nghe âm thanh của hàng ngàn người đang di chuyển chung quanh, nào tiếng cười nói, tiếng vỗ vai, bắt tay, và cả tiếng hát. Không khí náo nức như diên truyền lan khắp nơi. Họ đi xuyên qua cánh rừng khoảng hai mươi phút, người lớn hàn huyên với nhau vài câu, bốn đứa nhỏ thì trò chuyện về bài tập hè, nghiêm túc nhưng hòa hợp, cho đến khi đến được bên kia cánh rừng và nhận thấy mình đang đứng trong bóng phủ của một sân vận động siêu vĩ đại. Mặc dù Harry chỉ thấy được một phần của những bức tường vàng hùng vĩ vây quanh sân vận động, cậu cũng dám chắc bên trong sân vận động đủ rộng để cất cỡ mười cái quảng trường.

“Một trăm ngàn chỗ ngồi! Một lực lượng năm trăm phù thủy công tác ở Bộ Pháp Thuật mỗi nước đều đã làm rỗng rã cả năm trời để xây dựng cái sân vận động này. Mỗi tác ở đây đều được êm bùa đuổi Muggle. Nghe ông mình nói, nếu có Muggle nào đến đây cũng sẽ nhớ việc họ cần làm và trở về.” – Severus trầm tư nói.

“Phép thuật, thần kỳ quá phải không?” – Harry hớn hỏ cùng Severus nói.

Severus cũng mỉm cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Ba người nhà Prince thấy cảnh này thì cũng vui vẻ vô cùng, dù sao có người nguyện ý cùng Severus làm bạn và khiến cậu vui vẻ như vậy luôn là việc đáng mừng nhất.

Khi đến cổng, một người dùng tiếng Anh bước ra đón họ. Nhanh chóng dẫn họ bước đến chỗ ngồi danh dự. Khi biết Harry, Draco, Alan là người gia tộc Lucifer người đàn ông kia liền nghiêm túc cúi chào, ai nấy trừ ba người Lucifer ra đều ngạc nhiên, hỏi ra mới biết, các công trình của HL cũng được xây dựng và khiến giới phù thủy Đức vô cùng chào đón.

Cầu thang đi vào sân vận động được trải thảm màu tím sẫm. Nơi họ đi vào là khu dành cho các nhà quý tộc nên người không đông, không cần chen lấn, ghế sơn hoàng kim khá là chói mắt, mà ghế của ba gia tộc cũng là ở vị trí nhìn thấy sân vận động một cách rõ ràng nhất.

Một trăm ngàn phù thủy và pháp sư đang đi tới chỗ ngồi của họ, những chỗ ngồi này nhô lên cao chung quanh một sân đấu hình bầu dục. Mọi thứ tràn ngập trong một loại ánh sáng vàng óng huyền ảo, ánh sáng đỏ dường như tỏa ra từ chính cái sân vận động này. Từ vị trí trên cao, Harry thấy sân đấu thật phẳng phiu và mượt mà. Ở mỗi đầu sân đấu đều có ba cột gôn bằng vàng, cao mười sáu thước rưỡi.

“Harry.” – tiếng gọi kinh hỷ làm Harry quay đầu lại, nhìn thấy mái tóc màu nâu của người đang gọi cậu.

“Lupin.” – Trước mặt Harry là Remus Lupin cùng với đám nhóc Potter và người nhà của nó. – “Chào cậu, Lupin.” – Harry mỉm cười đáp lại tiếng gọi của Remus.

“Chào cậu.” – Remus ngồi xuống bên cạnh Sirius và James, gương mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ bừng.

Severus hừ lạnh một tiếng kéo tay áo Harry.

Harry bắt đầu đi gặt đầu xem như chào hỏi với nhóm người phía sau, rồi xoay đầu về phía trước.

Quidditch thế giới bắt đầu.

....

“Sonorus!” (Âm vang!)

Bagman bước lên bục cao, lấy đũa phép ếm thần chú vào mình. Và rồi ông bắt đầu nói, át cả tiếng gầm vang rung trời chuyển đất phát ra từ cái sân vận động chật kín phù thủy và pháp sư. Giọng của Bagman vang vọng bên trên tiếng hò reo của đám đông, dội lên từ mọi góc của các khán đài.

“Thưa các quý bà và quý ông... Xin được chào mừng! Chào mừng trận chung kết Cúp Quidditch Thế Giới !”

Khán giả hò reo và vỗ tay. Hàng ngàn cây cờ vẫy phất. Sự huyền ảo lại càng huyền ảo hơn khi hàng loạt khúc quốc thiều cùng vang lên, âm thanh xuôi ngược đối nhau.

“Và bây giờ, không cần vòng vo tam quốc nữa, cho phép tôi giới thiệu Các phước thần linh vật của đội tuyển quốc gia Bungari!”

Từ bên phải của khán đài, nơi đã được ngồi kín bởi những cổ động viên khoác áo đỏ tươi, vang lên tiếng hò reo cổ vũ như sấm rền.

Hàng trăm Veela bước ra, Veela giống người nhưng không phải là người, xinh đẹp gấp vạn lần những gì người ta được biết. làn da trông như ánh trăng chiếu sáng mượt mà, hay mái tóc bạch kim bay phất phơ đằng sau họ khi không có chút gió nào... Khi âm nhạc trỗi lên, vũ đạo của Veela cũng bắt đầu, là kỳ diệu quyến rũ đến gần như tất cả chúng sinh nam, nguyên nhân khiến chúng thực hiện hành động kỳ lạ để đến gần họ.

Nhìn đám đàn ông đang được người nhà kéo lại, cũng như đằng sau cậu có bốn tên đang được ông Charlus kéo lại. Harry nhìn qua Severus vẫn bình tĩnh ngồi bên, xem ra bên cạnh cậu không ai bị quyến rũ nhỉ.

Severus nhìn về mặt bắt dắc dĩ của Harry, phân vân không biết có nên nói – So với Veela cậu còn đẹp hơn. Suy nghĩ một lát vẫn quyết định im lặng.

Âm nhạc ngừng. Vô số đàn ông thiếu niên đã đứng bên thành chắn, vài người còn muốn lao về trước.

Tiếng kêu la tức giận, tiếng ai oán vang lên khắp sân vận động. Đám đông chẳng muốn các Veela bỏ đi chút nào hết.

“Và bây giờ, xin quý vị vui lòng giơ đũa phép của quý vị lên không trung. Mời các linh vật của đội tuyển quốc gia Iceland trình diễn!”

Tiếp liền theo đó, dường như có một sao chổi vĩ đại màu vàng kim và xanh lá quét qua sân vận động. Nó bay một vòng quanh sân vận động rồi chẻ ra thành hai sao chổi nhỏ hơn, mỗi cái quét mạnh về phía các cột gôn ở hai đầu sân đấu. Một cầu vòng thỉnh linh bắc ngang qua sân, nối hai quả cầu ánh sáng với nhau. Đám đông xuyết xoa hết Ô đến A như thể đang chiêm ngưỡng lễ đốt pháo hoa vậy. Bây giờ cầu vòng đã mở đi, hai trái cầu sáng của hai sao chổi hợp lại thành một, lớn dần; chúng hình thành một cái vòm ba lá lung linh, và cái vòm này dâng cao lên trên bầu trời xong bay vút qua các khán đài. Từ cái vòm xanh biếc ấy dường như đang rơi xuống một cái gì đó giống như một cơn mưa vàng óng ánh...

Khi cái vòm ba lá bay qua khán đài danh dự, những đồng vàng trút xuống như mưa rào, dội vào đầu khán giả và ghế ngồi của họ.

Liếc nhìn lên cái vòm ba lá, Harry nhận ra cái đó thực ra được hình thành bởi hàng ngàn con người râu rậm tí hon, mặc áo vét đỏ và mỗi người cầm một ngọn đèn cũng tí hon màu vàng kim hoặc xanh lá.

“Và bây giờ, thưa quý bà và thưa quý ông, xin nồng nhiệt chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Bungari! Và đây! Dimitrov!”

Một người mặc áo đỏ tươi, cười chổi thần, di chuyển nhanh đến nỗi chỉ thấy xẹt một cái đã từ cổng ra vào xa tuốt bên dưới phóng vút vào sân đấu. Cổ động viên của đội Bungari bùng lên tràng vỗ tay điên cuồng.

“Và bây giờ, xin chào mừng đội tuyển Quidditch Quốc gia Iceland!” – Ông Bagman tiếp tục gào.

Bảy cái bóng mờ xanh lá xẹt vào sân vận động. Cậu thấy chữ “HL” “trên mỗi cây chổi thần mà các cầu thủ cỡi, và nhìn thấy tên của họ, thêu bằng chỉ bạc trên lưng áo.

Khi trọng tài mang cái hòm gỗ bên trên là chữ HL to lớn, thì không hiểu sao người nhà Potter, Prince, Malfoy đều không tiếng động nhìn về phía Harry, bị nhìn như vậy Harry chỉ còn biết cười gượng, gãi mũi.

Trận đấu bắt đầu.

Tốc độ của các cầu thủ thiết tình không thể tin nổi. Các truy thủ quăng trái Quaffle vào nhau nhanh đến nỗi ông Bagman chỉ có đủ thời gian để hét lên tên của họ mà thôi.

Khi trận đấu đang diễn ra kịch liệt, Harry cảm nhận cái gì đó. Cậu nói với Severus rằng mình đi vệ sinh, Severus gật gật đầu, hỏi là có cần mình đi theo không, Harry mỉm cười nói rất nhanh sẽ trở lại.

...

Khi ‘Harry’ trở lại, thì đến phiên Draco và Alan rời đi. Chừng mười lăm phút sau cả hai người đều trở lại. Nhưng không ai biết, người trở lại không phải là họ.

...

“Thế nào rồi, Harry.” – Draco cùng Alan độn thổ về đến Lều Lucifer đã thấy Harry đang cầm hai lọ độc được.

“Bọn chúng đến rồi, khá đông, còn đang mở vòng phong ấn nữa. Nhưng có lẽ chúng muốn tấn công từ sân đấu.” – Harry thay quần áo, cầm lọ độc được đưa cho Draco và Alan.

Khi Alan uống xong thì cơ thể anh thay đổi thành người khác. Còn Draco thì lớn hơn, Harry cũng vậy. Thuốc đa dịch và Dược tăng tuổi.

Nhìn Hope và King dưới chân, Harry mỉm cười.

“Sắp có việc cần bọn mi giúp rồi.”

37. Quyển 2 - Chương 37: Tấn Công Quidditch Thế Giới

«Rầm rầm»

Âm thanh lớn làm sân đấu Quidditch vốn ồn ào lúc này lại lập tức tĩnh lặng lại, giữa sân Quidditch thế giới, mặt đất bắt đầu sụp xuống. Khoảnh khắc yên tĩnh nháy mắt lại ồn ào, nhưng không phải phấn khích... mà là lo lắng.

Sân vận động rung chuyển, mặt đất tách ra làm hai, từ từ lan rộng, biến thành một hố đen sâu hun hút. Mọi người bắt đầu hoảng loạn, vài người muốn độn thổ nhưng kết giới chống độn thổ đã tỏ ra hữu hiệu vô cùng.

Tiếng la hét, tiếng hoảng loạn, tiếng khóc than lan tràn....

...

“Đó là gì Harry..?”

Ngồi trên Hera, Draco quan sát bên dưới sân đấu, nhíu mày với tốc độ phá hoại của những thứ trong lòng đất.

“Địa Quỷ Thú.” – Mày Harry nhíu chặt, suy tư mở miệng.

“Là chúng...” – Draco giật mình nhìn Harry, chỉ nhìn thấy gương mặt trầm trọng của cậu, lòng cũng chùng xuống.

“Chúng rất mạnh?” – Alan vốn im lặng quan sát đột nhiên hỏi.

“Trên đời này có hai loại sinh vật: Sinh vật ánh sáng và sinh vật Hắc ám, nhưng chúng tuyệt đối không chống lại Thánh Thú và Ma Thần Thú. Nhưng Địa Quỷ thú lại khác, chúng là ma thú bị nguyên rửa, chúng phản bội Ma thần thú. Chúng bị thần linh vứt bỏ, chúng là giống loài tàn sát ghê tởm nhất, ma lực rất mạnh. Kẻ thù này của chúng ta khó xơi rồi.” – Harry suy nghĩ một lát rồi nói. – “Draco dùng Shieldy thôi.

Tôi trái cậu phải, muốn nói gì thì dùng tâm trí truyền tin. Alan, anh lo cánh giữa, trong lúc em và Draco cứu người thì anh, Candy và King lo bọn Địa Quỷ, điểm yếu của chúng là phần tim ở bên phải và đầu.”

Phân chia xong, cả ba đều đeo lên mặt nạ, vì tóc của cậu và Draco quá nổi bật nên Harry đã sử dụng vài phương pháp biến nó thành màu nâu thường thấy.

Lúc cả ba chuẩn bị lao xuống thì sự cố tiếp tục xảy ra, mặt đất xuất hiện vết nứt, nó lan rộng tới khán đài, rung chuyển khiến khán đài chia làm hai nửa, vài người chuẩn bị rơi xuống.

“Dra...”

Draco gật đầu hiểu ý cùng Hera lao xuống.

...

Lúc này, ở sân thi đấu, mọi thứ đã cực kỳ hỗn loạn, khán đài rung chuyển kịch liệt. Nơi mặt đất nứt ra, như là đường chia cắt giữa sự sống và cái chết.

Chỗ ngồi của quý tộc cũng ồn ào, Voldemort phải đứng lên, lên tiếng trấn áp, mọi người mới bình tĩnh lại, nhưng giới bình dân thì không tốt được như vậy, la hét, hoảng loạn khắp nơi, vài người muốn chạy trốn cũng không thể.

Lại lần nữa chấn động, sắp có vài người nghiêng ngã muốn rơi xuống khe nứt.

Grào...

Từ trời xanh một tiếng gầm vang lên, mọi người còn chưa hoàn hồn đã nhìn thấy một con ngân long và một con hắc long lao xuống khe nứt, loáng thoáng còn nhìn thấy trên lưng chúng có người. Bên lưng hắc long còn thấy một con xà lớn.

Khi chúng lần nữa bay lên, trong tay chúng là những người không may bị rơi xuống, xà lớn kia cũng cuốn được vài người.

Đặt người không bị thương an toàn trở về khán đài. Harry trên lưng Hope nhìn thoáng qua chỗ ngồi quý tộc, thấy đám người Severus không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Đám đông phù thủy còn chưa kịp vui mừng, từ cái hố lớn giữa sân đấu, vài bóng đen với con mắt màu vàng phát sáng lao tới khán đài. Không ai kịp phản ứng chỉ đành nhắm mắt chờ đau đớn tấp kích.

“Shieldy...” – Người trên hắc long và ngân long cùng gọi lớn một cái tên lạ lẫm, lúc vài người nhắm mắt chờ đợi cái chết nhưng không thấy gì xảy ra mới mở mắt. Trước mặt họ là cảnh tượng ghê tởm kinh hoàng.

Họ thấy những con quái thú kì lạ, chúng màu đen bóng loáng, đầu giống như sư tử, thân lại như lang, trên lưng còn có vảy cứng sắc bén của rồng, răng hàm sắc nhọn được nhuộm màu máu tươi, răng nanh dài cắm sâu xuống hàm dưới, tứ chi mạnh mẽ hữu lực, các móng chân còn được bao quanh bởi móng sắt nhọn và dài, móng vuốt có thể dễ dàng cắm sâu và xé xác da thịt con người. Chúng là những con quái vật đáng sợ nhất mà những phù thủy từng gặp, và lúc này chúng đang bị chặn bởi một màn chắn vô hình, chúng cào xé, la hét trước màn chắn như muốn xông vào xé xác tất cả mọi người, mùi vị máu tanh tươi trước hàm răng của chúng khiến người ta xanh mặt muốn nôn mửa.

“Là Địa Quỷ Thú...” – Một phù thủy học thức cao lên tiếng.

Địa quỷ thú – con vật bị nguyên rủa vì chống lại thánh thần, chúng mạnh như người khổng lồ, thông minh hơn cả nhân ngư, chúng thèm khát máu tươi, chúng thích tàn sát, thích sự hãi của con người, chúng tàn nhẫn và độc ác hơn bất cứ thứ gì, chúng có thể vì sống sót mà ăn cả thịt đồng loại.... – Trích «Sinh Vật Huyền Bí – Là Bạn»

Khi mọi người hoang mang nhìn hàng trăm, hàng ngàn địa quỷ thú đang cào cào màn chắn bên ngoài, họ lo lắng rằng nếu như màn chắn mạnh mẽ này bị phá vỡ thì sao.

“Thundery...” – Lúc mọi người còn chìm trong hoảng sợ, một đạo sấm sét cực lớn giáng xuống một con Địa quỷ thú, sấm sét mạnh đến nỗi khiến người khác phải nhắm mắt lại vì nó phát ra ánh sáng đến chói mắt.

Khi sấm sét tan đi, người ta nhìn thấy, địa quỷ thú bị sấm đánh vào đã bị tan thành bụi phấn. Lớp da địa quỷ thú được xem như là tấm khiên chắn mạnh mẽ đến nỗi không phải ai cũng có thể cắt vào được, nhưng sấm sét kia lại đánh nó thành tro.

Sau đạo sấm sét vừa rồi, mọi người lâm vào hoảng loạn lập tức yên tĩnh, họ đang quan sát, quan sát ba người cười rồ ở vị trí cao cao tại thượng kia. Cả địa quỷ thú đang gào thét cũng nháy mắt yên tĩnh, chúng gầm gừ hướng về ba người cười rồ kia, giống như tùy thời sẽ nhào vào xé xác họ.

“Thundery...” – Harry nhẹ giọng gọi một tiếng. Âm thanh rất nhẹ, nhưng giữa sự yên lặng lại phá lệ rõ ràng.

Việc ngay sau đó khiến nhiều người không tin vào mắt mình, sau khi người cười hắc long lên tiếng gọi, thì ánh sấm sét lúc này biến địa quỷ thú thành tro lập tức tụ hợp lại sau đó dần dần thành hình. Đầu tiên là hai chân, sau đó là hai tay, cuối cùng là xuất hiện toàn bộ, một nam nhân anh tuấn, với mái tóc dài, và đôi tai nhọn, miệng có răng nanh và đôi mắt màu vàng. Anh ta mặc trang phục như một vị thần hi lạp, tay cầm thanh gươm hình tia sét, cả người phát ra ánh sáng vàng chói lóa, nói đúng hơn chính là cả người lẫn cơ thể anh ta đều cùng là một màu hoàng kim.

Anh ta đứng ở khoảng không như đứng ở mặt đất, cung kính để một tay lên ngực trái quỳ xuống chờ đợi mệnh lệnh từ người cười hắc long.

“Thundery...” – Lần này người lên tiếng không phải người cười hắc long mà là thanh niên cười ngân long, và sau tiếng gọi của anh ta một nam nhân y hệt người đang quỳ kia xuất hiện.

“Lên...” – Harry và Draco cùng lên tiếng. Lạnh lùng như một tảng băng.

Ngay lập tức hai nam nhân gọi là Thundery kia phóng ra hai hướng khác nhau bắt đầu tàn sát đám địa quỷ thú, thanh gươm sấm sét của Thundery chém đến đâu, địa quỷ thú hóa thành bụi đến đó.

Trước mặt hơn trăm ngàn khán giả, chúng như một buổi trình diễn đầy máu và giết chóc.

38. Quyển 2 - Chương 38: Nagini – Ma Cà Rồng

“Coi kìa...”

Một phù thủy trưởng thành hét lên, từ lòng đất vô số, địa quỷ thú xuất hiện, chúng gầm gừ cổ bao vây ba con phi long trên cao, miệng nhe răng, nước dãi chảy rồ rồ, đôi mắt nhìn chòng chọc về phía những người đang cười trên rồ.

Thundery mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ có hai, chúng chỉ có thể lo một phía.

Địa quỷ thú lúc này gầm lên, một con phóng lên dùng móng vuốt đánh về phía người cười trên hắc long (vì ba con rồ theo lệnh của Harry hơi hạ thấp xuống dưới cách mặt đất khoảng ba mét.).

Harry cúi xuống tránh né móng vuốt của địa quỷ thú, khuyến tai nhỏ trên tai tỏa sáng, một thanh kiếm màu đen tuyền hiện ra, phía trên kiếm khảm viên ngọc cầu vồng, thân kiếm tỏa ra hắc sắc kì ảo nhưng tà khí, cầm kiếm trong tay, Harry xoay người, kiếm bén nhọn cắt địa quỷ thú kia làm hai nửa, rơi xuống. Máu theo đó bắn tung tóe như những hạt huyết tuyết.

Vì mang mặt nạ che nửa trên gương mặt, nên một giọt máu từ trên mặt nạ chảy từ từ xuống má của Harry, máu đỏ chói mắt trái ngược với làn da trắng nõn không tỳ vết, gây nên hiệu ứng tương phản rõ ràng.

Draco cũng lấy kiếm của bản thân ra, là một thanh ngân kiếm, toàn thân phát sáng, kiếm khảm viên ngọc màu thủy lam. Còn kiếm của Alan lại là một thanh lục sắc, thân kiếm phát ra ánh sáng mờ ảo vô cùng.

“Giết...” – Harry nói gọn một từ, sau đó cả ba phóng người khỏi sừng vật của mình, lao xuống tàn sát địa quỷ thú, ba người kết hợp ăn ý, kiếm pháp (ừ biết từ này phương tây nói thế nào thôi thì ghi đỡ trung hóa vậy) tuyệt hảo, nhanh, gọn, độc (nhanh lẹ, gọn gàng, độc ác.). Trải qua quá nhiều cuộc chiến, Harry biết

được nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân, nếu ai đó nhìn thấy cậu lúc này có thể khiếp sợ, nhưng vậy thì sao, họ có trải qua những gì cậu trải qua? vậy nên... không ai có thể phán xét được cậu.

—Nếu như để Severus thấy cậu thế này, có phải anh sẽ sợ hãi cậu không? – Harry cười khổ nghĩ ngợi.

Khi Harry chém bay đầu một con địa quỷ thú, thì phía sau lại một con xông tới, vừa cúi đầu né, Draco đã xông qua, tay đặt trên lưng Harry làm điểm tựa phóng mình một cái, lưỡi kiếm ngân sắc xoẹt qua đầu Harry, sau đó chém địa quỷ thú kia làm hai.

“Cảm ơn nhé.” – Harry cười cười nhìn Draco, cậu ta nhún vai tỏ vẻ chẳng hề gì.

Trong lúc cả hai nói chuyện thì hai con địa quỷ thú tung chân xông về phía hai người, không biết Alan từ đâu xuất hiện chắn trước mặt họ, kiếm lục sắc trong tay y theo chuyển động của Alan, chém một vòng một trăm tám mươi độ, đưa hai địa quỷ thú về với merlin.

“Muốn nói gì thì đợi đánh xong, về rồi nói.” – Alan vừa chém một con địa quỷ thú tới gần vừa nói.

“Đã biết.” – Harry và Draco đồng loạt trả lời, tay kiếm xoay về sau giết thêm hai địa quỷ thú.

Bên này chém giết liên hồi, bên kia đám sủng vật cũng chơi đến vui sướng. Khi Candy lấy thịt dè ‘thú’ dùng thân ‘rồng’ màu xanh hết lần rồi dè lên mấy con địa quỷ thú khiến chúng bẹp dí xuống đất cả người dơ ra không thể nhúc nhích, thì Hera tàn độc hơn nhiều, nó dùng móng vuốt sắc nhọn cào cấu, cắn xé địa quỷ thú nào dám tới gần thân thể vàng ngọc của nó. Sau đó, thân hình tuyết trắng ngân sắc đó bị máu địa quỷ thú bắn vào, nó gầm lên chói tai. Khán giả trên khán đài nghĩ nó tức giận vì chủ nhân bị địa quỷ thú bao vây, nhưng xin lỗi sự thật mất lòng.

{Ức huhuhu, chủ nhân nó làm bản Hera, hết đẹp rồi, có khi nào bị lây xấu không, oaoaoa...} – Hera vừa lau máu trên người vừa mếu máo.

Draco đỡ trán, Harry bó tay, Alan bắt đắc dĩ, Hope khinh bỉ, King ngạc nhiên, Candy thì bơ luôn cho khỏe thân.

{Được rồi về tắm cho người không có bị gì đâu.} – Hope biết Draco, Harry, Alan không thể nói chuyện với chúng lúc này nên lên tiếng trấn an, vừa nói vừa đập lên đầu một con địa quỷ thú.

{Pepe tắm cho Hera hả?} – sau một thời gian chỉ dạy, King đáng yêu cũng đã nói được Vạn Linh Ngữ, nó vừa quần chết một con địa quỷ thú vừa tròn mắt nhìn Hope.

{Không phải ta, mà là Draco.} – Hope liếc King trắng mắt.

{Ồ. Ra vậy.} – King gật gật đầu, tiếp tục vồ về phía địa quỷ thú.

...

Harry vẫn tiếp tục giết địa quỷ thú, sau lưng cậu hơn mười con địa quỷ thú tấn công, Harry híp mắt dự định xoay người lại thì một sắc đỏ rực từ trên bay xuống, nó đâm đập hết lũ địa quỷ thú dưới chân. Khi Harry trấn định lại, nhìn kỹ mới thấy đó là một con hỏa long, mà trên người hỏa long này còn có một người đang ngồi, người đó phóng ác chú về phía một con địa quỷ thú, rồi bước xuống đứng trước mặt Harry. Harry nhìn lập tức biết là ai, Voldemort.

“Ngài là...” – Harry lên tiếng hỏi, đã giả dạng phải giả tới cùng. Cậu dùng tiếng đức hỏi.

“Tôi là Voldemort, đến giúp các cậu.” – Voldemort vừa thả phóng thần chú vừa trả lời. – “Chúng tôi cũng là phù thủy đầu thế để ba người các cậu một mình giúp chứ.” – nói xong câu này Voldemort nhìn qua hỏa long bên cạnh. – [Nagini, đi qua kia bảo vệ màn chắn.]

Hỏa long vâng lời đập cánh bay về phía khán đài. Harry nghe Voldemort dùng xà ngữ tê tê nói chuyện với Nagini, trong lòng ngạc nhiên, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường, con hỏa long đó là Nagini, không lẽ hiệu ứng cánh bướm chơi tới vậy hả, từ một con xà trở thành con rồng, cái này không phải thay đổi nhỏ bình thường rồi, vậy mà Voldemort thời đại này còn bình tĩnh đi bảo vệ người khác, thật đáng quý ha.

Harry nhớ lại lời Voldemort nói lúc nãy, suy nghĩ một chút dùng thần chú phóng to thanh âm của mình – “Các vị, ở đây nếu ai biết thần chú hắc ám nào, cứ việc phóng về phía các địa quỷ thú gần đó, màn chắn

giúp người ở trong màn có thể phóng thần chú ra ngoài, mà ngăn chặn mọi đòn đánh từ ngoài vào trong. Điểm yếu của Địa quỷ thú là ở trái tim bên phải và đầu của chúng. Nếu ai có thể giúp đỡ, tôi xin vô cùng cảm kích.”

Âm thanh của Harry lúc này rất nhu hòa, cương quyết lại đáng tin cậy, làm người khác tự dưng muốn tin tưởng, một số phù thủy trưởng thành lập tức phóng thần chú có sức sát thương về phía địa quỷ thú bên ngoài, từ Diffindo đến Crucio.

Trong hắc ám, có một người hé lộ đôi răng nanh đỏ tươi quan sát toàn cảnh sân vận động qua một tấm gương, hắc mỉm cười tà mị, thủ thủ đủ nghe. – “Chuẩn bị hành động.”

...

Trong phút chốc như cảm nhận gì đó, Harry dừng tay, buông lỏng kiếm quan sát xung quanh, Draco bên cạnh thấy vậy liền hỏi. – “Có chuyện gì à.”

“Ừ.. có gì đó rất lạ...” – Harry nhắm mắt lại cảm nhận, trong không khí, một mùi hương tanh nồng, cùng hắc ám như đang bao quanh cả sân vận động. – “Có chuyện rồi. Yểm trợ mình.”

Nghe Harry nói, Draco gật đầu hiểu ý. Alan cũng nhận thấy sự khác lạ của Harry, lập tức đi qua hỗ trợ, Voldemort ở một phía cũng lùi về bên cạnh Harry. Đám sủng vật cũng lập tức theo tới hỗ trợ.

“Tôi cần thời gian tìm ra cái gì đang diễn ra, ba người hãy yểm trợ cho tôi.” – Harry nói nhận được cái gật đầu từ ba người, cậu nhắm mắt dùng tâm quan sát xung quanh, sức mạnh của cậu phân ra bốn phương tám hướng len lỏi từng ngóc ngách mà xem xét, đây là một sức mạnh kín không ai biết được cả. Cảm nhận được trên khán đài, ngoài phù thủy, còn có sức mạnh hắc ám khác, nhưng lại không rõ thế nào. Chết tiệt. Harry khẽ mắng.

Dư quang chột lóe, trong đầu Harry hiện cái gì đó, cậu cười lạnh, lấy từ trong túi không gian ra một hạt giống. Đây vốn là hạt giống của Thánh thú cho cậu, sinh vật hắc ám dù ở đâu cũng có thể tìm ra.

“Woody...” – Harry gọi khẽ, sợi dây chuyền trên cổ phát ra ánh sáng màu lục bảo xinh đẹp, từ trong mặt dây chuyền, dường như có một luồng khí phát ra, nó dần dần thành hình, biến thành một tiên nữ, cả cơ thể, tóc là hai màu trắng và lục, cô như nữ thần hi lạp cổ đại xinh đẹp, trên đầu là một vòng nguyệt quế, tóc cô nếu nhìn rõ sẽ thấy đó là lá mây rũ xuống, thấy rất rõ dây leo và lá cây trên đó, nhưng cô rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt như sao trời. Cô vòng tay ôm cổ Harry mỉm cười hiền từ như một người mẹ, Woody là có một phần linh hồn của nữ hoàng rừng xanh, nàng ta yêu quý mọi thứ như con mình, nên Woody cũng có tình cảm mẫu tử rất rõ ràng, Woody dịu dàng vô cùng, chỉ tiếc là hơi khiết phách, dùng sức mạnh lau đi vết máu trên mặt ‘con trai’ yêu quý của mình, hiền hậu nhìn Harry, ý hỏi Harry có việc gì. Harry đưa hạt giống trên tay ra mỉm cười. – “Giúp con tìm chúng nhé, Woody.”

Woody cười, yêu thương gật đầu, sau đó nhập vào hạt giống trên tay cậu, ai nấy nhìn mà không chớp mắt, Harry đặt hạt giống xuống đất. Hạt giống lấy tốc độ mắt thường không nhìn thấy mà tăng trưởng, nó phân ra hàng trăm nhánh, dây leo theo hướng nhất định mà xông thẳng về phía khán đài, sau khi không kịp để ai phản ứng, nó đã len lỏi từng người, rồi bắt trói một người im lặng ngồi đó. Rồi lập tức kéo người đó ra ngoài. Khi vừa ra ngoài màn chắn, dây leo kia không hề ngại ngần mà quăng người kia xuống như quăng một vật ghê tởm, tiếp theo là thêm vài trăm người nữa.

Khán đài kích động, vài người không biết chuyện gì xảy ra, bắt đầu chất vấn. Sau đó lại có người bị kéo ra, la hét nói rằng Harry chính là ác ma muốn dùng họ làm đồ tế. đủ loại la hét, khiến người trên khán đài cũng giật dử. Vài người còn cố kéo người lại khi dây leo trói họ. Nhưng hiển nhiên không thành công. vài người còn định phóng ác chú về phía họ, nhưng nhìn thấy đôi mắt sắt lạnh của Voldemort cùng các sủng vật bắn qua, ai nấy đều vô thức lùi lại.

Đến khi người cuối cùng được đưa ra. Harry lúc này nhìn bọn chúng, như chúa tể trên cao nhìn những kẻ phạm tội.

“Đừng giả vờ nữa, tất cả không phải đã bị quăng ra đây hết rồi sao, mà khi đã ra đây thì không hại người được nữa đâu.” – Harry cười lạnh nói, âm thanh được phóng đại nhiều lần, làm tất cả lúc này giật mình

nhìn đám người dưới sàn đấu, địa quỷ thú xung quanh nhìn chúng không biết vì sao tất cả đều lùi ra sau. Chúng tỏ... Địa quỷ thú cũng sợ những kẻ đó.

“Người giỏi lắm, thằng nhóc chết tiệt.” – Một người cười khằng khặc cất tiếng. Hắn đứng lên, lộ mặt nạ trên mặt ra. Lộ ra gương mặt trắng như tượng thạch cao, ngũ quan hoàn mỹ, mắt đỏ như máu, quầng thâm dưới mắt rất rõ, răng nanh ẩn hiện như có như không.

Có người dẫn đầu, mấy trăm kẻ khác cũng đứng dậy làm theo, mặt nạ vừa mất tất cả đều là mỹ nam mỹ nữ, nhưng tất cả đều là những thứ nguy hiểm không thể lường.

Chúng nhe răng nanh sắc nhọn, miệng đỏ như máu, gân xanh hiện lên một lúc thêm rõ ràng. Khán giả trên khán đài vô thức nuốt nước bọt, đây là loại quái vật gì.

“Ma cà rồng...” – Harry nhẹ giọng nói, trong gió âm thanh càng thêm lạnh lùng xa cách.

39. Quyển 2 - Chương 39: Kẻ Thù

Theo Muggle, Ma cà rồng là một loại sinh vật huyền thoại hoặc dân gian, tồn tại bằng cách ăn những gì tinh túy nhất trong cuộc sống (thường là máu) của sinh vật sống, bất kể người hay động vật.

Vào những thế kỷ trước đã có một hiện tượng huyền Bí và đáng sợ khiến người dân hoang mang, Một dịch bệnh đã tràn lan và giết chết nhiều người. Người ta cho rằng là do tà thuật phù thủy gây ra, ma cà rồng đội mộ sống lại và lấy đi sự sống của người sống. Những cái xác chết kỳ lạ không phân hủy hay thối rữa, móng tay, tóc, răng mọc dài ra như còn sống, có máu chảy ra từ mắt, mũi, miệng và đôi khi cả tai, nhìn như một người đang ngủ hay vừa mới chết cho dù đã bị chôn trong nhiều ngày nhiều tháng nhiều năm mà vẫn không có dấu hiệu phân hủy hay thối rữa mà Hồng hào, đỏ tươi và bụng to như vừa mới ăn uống no nê được cho là đã biến thành ma cà rồng. Mắt trái mở và có vẻ cơ thể đã di chuyển.

Những người chết từ lâu bỗng đội mồ trở về, cắn xé, hút máu người thân của chúng. Bọn ma quỷ ghê tởm này đi lại, nói chuyện như người thường, xác của chúng chôn dưới đất nhiều năm vẫn nguyên vẹn không bị thối rữa, đỏ tươi và máu chảy ra từ miệng. Tất cả những người bị chúng hút máu đều chết. Một đặc điểm nổi bật của ma cà rồng là rất thích máu, vào ban đêm thường xuất hiện dưới hình dạng của một con dơi hoặc một con sói hoặc là một đám mây màu đen bay đến cửa sổ gỗ cửa và xin vào. Nếu nạn nhân trong cơn mơ không làm chủ được mình thì sẽ mở cửa và rồi cũng sẽ trở thành một ma cà rồng, đặc biệt những nạn nhân này luôn có mối liên quan mật thiết với ma cà rồng gốc, có nghĩa là có thể cảm nhận và xác định được ma cà rồng gốc ở đâu. Theo truyền thuyết, mỗi ma cà rồng đều đã từng là một con người; sau khi bị con ma khác tấn công, chết đi rồi trỗi dậy từ nấm mồ để hóa thân thành con quỷ hút máu khủng khiếp.

Từ khi thể xác được phục sinh – di hài sống của một người chết – ma cà rồng thường được xem như là bất tử. Chúng cũng có thể biến thành một người bình thường khỏe mạnh và khó mà bị phát hiện giữa những người sống. Ngoài ra sinh vật khủng khiếp này cũng có thể mang hình thù một con thú, thường là dơi hay chó sói hoặc thậm chí sương mù, nhằm lảng lẽ tiếp cận nạn nhân. Chúng có thể chạy trên mặt nước.

Nhưng ở giới phù thủy lại khác, ma cà rồng là một sinh vật huyền bí bí ẩn nhất, chúng giống như con người nhưng lại có vẻ đẹp rất hoàn hảo, chúng có thể di chuyển tự do ngoài ánh sáng, không thể sử dụng độc được nhưng lại sử dụng được pháp thuật như những phù thủy bình thường, nếu nói cái khác bề ngoài giữa ma cà rồng và phù thủy, thì ma cà rồng hoàn hảo với làn da trắng xanh như người chết, dưới mí mắt có quầng quầng rất rõ, di chuyển rất nhanh, và không ăn được thức ăn gì ngoài máu.

Nếu như Muggle nói kẻ thù của ma cà rồng được biết là người sói, thì không hề như thế, kẻ thù của chúng và người sói như nhau, là phù thủy. Nhưng người sói không phải bị tận diệt như ma cà rồng

Vì máu của phù thủy đối với ma cà rồng càng có lợi hơn gấp ngàn lần máu Muggle bình thường, vừa giúp chúng no bụng, vừa gia tăng ma thuật của chúng, cách đây mấy trăm năm vì bảo vệ bản thân, các phù thủy

đã liên kết lại với nhau, tiêu diệt ma cà rồng đến tận gốc rễ, khi người ta nghĩ rằng chúng đã tuyệt diệt thì không ngờ bây giờ chúng lại vùng lên, mạnh mẽ như vậy.

Ma cà rồng có thứ mà phù thủy không có chính là sự bất tử, chúng có thể sống cả ngàn năm, khi chết đi có thể sống lại, nếu đầu chúng và thân thể chúng còn, kể cả đầu và thân thể bị cắt ra. Cách giết chúng duy nhất chính là cắt đầu chúng ra khỏi thân thể rồi thiêu chết chúng. Bạc không giết được ma cà rồng chỉ làm chúng yếu đi mà thôi.

Phổ cập xong kiến thức trong đầu rồi, Harry lạnh mặt nhìn mấy trăm con ma cà rồng đang nhe răng nhìn về phía mình.

“Ừm, không nghĩ ma cà rồng còn tồn tại.” – Voldemort đứng quan sát này giờ lên tiếng phá vỡ im lặng.

“Còn tồn tại rất mạnh mẽ nữa.” – Harry nhún nhún vai.

“Thế giờ làm gì đây.” – Draco khoanh tay quan sát.

“Đánh chứ sao.” – Alan nhẹ giọng nói.

“Dùng Firey thôi.” – Harry nhàn nhạt nói.

“Ồ.” – Draco gật gật đầu.

Harry thu Thundery và Woody trở lại, cùng Draco tay chạm nhẹ vào dây chuyền trước ngực. Một màu đỏ phát ra ánh sáng chiếu rọi cả sân vận động rộng lớn.

“Đùa tí nào, Firey.” – Harry mỉm cười nói.

Từ trong mặt dây chuyền, một ngọn lửa cuộn cuộn trào ra bốc lên cao dần dần hình thành một cơn lốc xoáy màu đỏ bao bọc lấy Harry và Draco, nhưng người ta không cảm nhận được khí nóng nào.

Một vầng sáng tỏa ra cả khu vực, từ trên cao lao xuống là hai cậu bé nhỏ cỡ mười tuổi mặc trang phục kì lạ đáng yêu, tóc và cơ thể là màu đỏ cùng màu vàng đẹp mắt. Dưới chân chúng là một con phượng hoàng bằng lửa đang vỗ cánh mạnh mẽ.

“Chủ nhân.” – Chúng cùng mở miệng, thanh âm đáng yêu của một tiểu shota.

“Chơi đùa nào.” – Harry vùng vẫy kiếm tấn công.

Rồi cùng với Draco lao qua, Alan buông kiếm đứng qua một bên quan sát, như là xem trò vui. Voldemort thấy vậy cũng đứng khoanh tay tựa vào Nagini. Quan sát cuộc chiến của hai thiếu niên.

Ma cà rồng khi thấy Harry và Draco xông lên thì cười khẩy khinh thường, tốc độ của loài người, dù là phù thủy có thể sánh được với ma cà rồng bọn chúng sao.

Khi lưỡi kiếm chuẩn bị chém tới, chúng bắt đầu dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy né tránh qua hai phía, Harry và Draco cười khẩy khinh thường, hai người cũng lập tức đuổi theo sát tốc độ đó,

Khi một tên ma cà rồng dừng lại, thì Harry đã đứng trước mặt hắn, hắn kinh ngạc nhìn Harry, cậu mỉm cười cho hắn một kiếm, bay đầu. Firey theo sát đó cho một quả cầu lửa đốt cháy thân thể ma cà rồng kia. Cùng đầu hắn, tiếng la hét như heo bị chọc tiết vang lên, làm bọn ma cà rồng như trời trồng, lát sau thêm một tiếng hét lên, Draco cũng đã diệt được một tên.

Harry lười biếng đưa kiếm nâng lên, hạ xuống trên vai, lưỡi kiếm đen bóng không nhiễm tí máu.

Harry cười nhạt, dùng tốc độ như sao xẹt đứng trước mặt một tên ma cà rồng khác, lạnh lùng hạ kiếm, lại một tên đi gặp Merlin.

Harry đưa mắt nhìn đám ma cà rồng trước mặt, cậu biết đám này chỉ là hạng tiểu tốt, những kẻ mạnh không hề có mặt, dùng một tay vượt kiếm. – “Đừng khinh thường phù thủy bọn ta, nhớ cho kĩ.”

Nói rồi cùng Draco xông lên, không hề nương tay, lạnh lùng, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, độc ác, như thần chết tiến bước con mồi về với địa ngục, mấy trăm tên ma cà rồng theo đó mà ngã xuống, cuộc chiến này, phù thủy thắng chúng một cách triệt để nhất.

...

“Chuyện này hình như chỉ mới bắt đầu.” – Cười trên Hera, Draco lạnh giọng nói.

“Ừ.” – Harry trầm tư trả lời.

Dưới ánh sáng nhu hòa của mặt trăng, ba mái tóc bắt đầu thay đổi, một vàng, một trắng, một đen lay động. Bỏ mặt nạ xuống, gương mặt tựa thiên thần hiện ra.

Bất ngờ Harry quay phắt về phía sau, thanh kiếm trên tay cũng biến đổi trở thành một cây cung đen tuyền mạnh mẽ, ma pháp truyền vào biến thành một mũi tên, tên vàng xé gió lao đi, xuyên tâm một con dơi cách họ gần một trăm mét.

“Harry.” – Alan nhìn thấy thì gọi tên cậu.

“Không sao, trở về thôi, nếu không sẽ bị nghi ngờ.” – Harry hạ cung xuống, cung lại biến thành khuyên tai vàng vàng trên tai của cậu.

...

Trước tấm gương lớn bị vỡ thành mảnh vụn, một nam nhân tuấn mỹ với mái tóc vàng kim ngời đỏ, tay hắn ta nâng ly rượu vang đỏ như máu, nhấp nháp một ngụm rượu ngọt ngào, hắn ta lười biếng tựa trên ghế, trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

“Hay lắm cậu bé, ta nhất định bắt cậu... thuộc về ta...”

40. Quyển 2 - Chương 40: Sau Trận Chiến

“Harry...”

Thấy Harry đứng trước lều gia tộc Lucifer, trái tim treo trên cổ họng của Severus rớt cuộc hạ xuống, anh thở phào nhẹ nhõm.

Còn nhớ sau khi đợt tấn công kia vừa trôi qua, màn chắn biến mất, tất cả mọi người đều muốn tránh đi nơi đó nhanh nhất có thể, có người còn dùng cả đòn thổ, nhưng não động vẫn là không thể tránh khỏi, đặc biệt là khi một số người vừa bước ra ngoài đã hét thất thanh, vì bên ngoài vô số xác khô của những phù thủy canh giữ, thể là không còn biết quý tộc hay không quý tộc đều chia năm chia ra khỏi nơi đó càng sớm càng tốt, do chen lấn mà khi Severus, Lucius, Voldemort và Abraxas cùng với ba người nhà Prince tập hợp lại đã thấy nhóm ba người Harry đã biến mất. Nỗi bất an cứ chực trào trong lòng Severus. May mắn Voldemort đã trấn an cậu, Lucius cũng nói rằng có thể Harry đã trở về lều.

“Sev...” – Harry mỉm cười nhìn Severus đang chạy tới gần, gương mặt anh lo lắng vô cùng, Harry cảm thấy vô cùng cao hứng, anh lo lắng cho cậu phải không. Cũng cảm thấy có lỗi khi khiến Sev phải lo lắng như vậy. – “Cậu không sao chứ.”

“Ừ, còn cậu. Lúc này không thấy cậu, mình sợ cậu có việc gì.” – Severus vừa nói vừa đặt tay lên má Harry, hơi ấm của Harry làm anh yên tâm. Nhưng người ngoài xem tình huống này có hơi ái muội. Mà Harry dù không biểu hiện gì nhưng lỗ tai đỏ như cà chua đã bán đứng cậu. Draco và Alan nhướn mày – Nhìn xem kìa, có ai tin được cái người giết ‘thú’ không ngừng tay lúc này là cậu ta không ?

“Mình không sao mà, tại lúc này người chen lấn đông quá,nên...” – Harry cười nói, nhưng trong lòng thì... – còn lâu mới dám nói là do cậu sợ bị phát hiện mà phải bảo Mirrorry né chỗ khác.

“Mọi người cũng mệt rồi, hay là vào lều nghỉ ngơi tý đi, bây giờ mà về lều của mọi người thì cũng khó khăn lắm.” – Alan ho khan vài tiếng phá vỡ cái cảnh ái muội của hai đứa nhỏ.

“Ừ...” – Voldemort gật đầu tán thành. (Dạ: Bản tính thê nô lòi ra rồi.)

Bên trong lều gia tộc Lucifer rất lớn, mười người vào cũng thấy rộng rãi, trang trí lại trang nhã cao quý làm người ta không thể không khen ngợi, nhóm người lớn cũng không tiếc vài lời khen.

Nhờ gia tinh pha trà, mang điểm tâm được chuẩn bị sẵn ra. Abraxas nhấp một ngụm trà, trà vừa thơm vừa ngọt có vị hồng trà nhưng còn có mùi vị gì đó thơm, ngọt.

“Trà này là trà gì? Mùi vị rất tuyệt.” – Kullever cũng rất thưởng thức trà nên muốn biết.

“À là hồng trà, nhưng trong đó có thêm hoa cúc và hoa hồng. Cùng ít thảo dược..” – Alan đặt tách trà xuống nói.

“Trà này là anh Alan làm ra,” – Harry bên cạnh nói vào. – “Mà thảo dược lại là Draco trồng.”

Eileen nhìn cả nhóm đàn ông bàn chuyện vui vẻ, lúc này bà nhìn xuống những món tráng miệng tinh tế đẹp mắt được xếp lên đĩa, nhiều món rất lạ mắt hình như không phải tráng miệng Pháp hay Anh.

“Những món này là...” – Eileen nhìn Harry nghĩ rằng cậu sẽ biết, bà dù sao cũng rất tò mò với những món này.

“Di Eileen, đây là tráng miệng của phương Đông, nó ít ngọt ít béo hơn món phương Tây.” – Harry tận tình chỉ và giới thiệu từng món. – “Đây là bánh tiramisu trà xanh, bánh đậu đỏ, bánh kem mochi.”

“À đúng rồi...” – Harry nghĩ gì đó rồi gọi gia tinh ra dọn vài câu, lát sau gia tinh mang ra một cái đĩa bằng gỗ, bên trên là vài con cá vàng như đang bơi lội trong nước, bên cạnh là ít viên nhỏ trong suốt như thủy tinh, vài viên bên trong là ít cánh hoa, xinh đẹp, vô cùng tinh xảo.

“Đây là...” – Eileen là một phụ nữ cũng khá thích cái đẹp, bà nhìn đĩa gỗ trước mặt không chớp mắt.

“Di Eileen, đây là bánh giọt nước, thạch hoa, và thạch cá vàng.” – Harry đơn giản giải đáp.

“Là thức ăn sao.” – Eileen ngạc nhiên hỏi.

“Dạ vâng.” – Harry gật đầu. – “Cô ăn thử đi.”

“Àn...” – Eileen dùng muỗng nhỏ lấy bánh ăn thử, mùi vị thanh ngọt, không ngán, lại thơm hương hoa vô cùng. Rất ngon miệng. – “Rất ngon, Đến. Sev, mau ăn thử. Sẽ hợp khẩu vị của con đó.” – Eileen không nói nhiều đẩy đĩa tráng miệng đến trước mặt Severus.

“Dạ” – Không dám từ chối, Severus mới dùng muỗng ăn thử một ít, kết quả khá bất ngờ là chính anh cũng thích, đây khác biệt hoàn toàn với những món mà cha Dumbledore của anh thích. – “Rất ngon....” – Severus không tiếc lời khen ngợi.

“Harry, món này là ai làm vậy, có thể bảo người ta chỉ đi không.” – Eileen thấy con trai cưng của mình thích thì vui mừng, do lẽ là vì Severus từ trước đến nay không hề thích đồ ngọt nhưng lại thích mấy món này, phải học để làm cho con trai cưng ăn chứ.

“Dạ...cái này...” – Harry gãi đầu cúi mặt không dám nói ra, khiến cho mọi người khó hiểu.

“Bánh này là cậu ấy tự làm đó đi Eileen.” – Draco không ngại ngần nói thay Harry.

“Thật sao...” – Eileen tròn mắt ngạc nhiên. – “Thế cháu nhất định phải đến trang viên của dì làm khách một lần nha. Dì rất muốn học món này đó.” – Sau đó mỉm cười nói.

“Vâng thưa dì.”

Buổi nói chuyện vui vẻ diễn ra, vui vẻ kết thúc, giống như sự kiện ở sân vận động là không có thật, bây giờ nơi này, ngoài vui vẻ ra chỉ còn hạnh phúc và ấm áp.

...

Đạo gần đây, báo chí ngày nào cũng đưa tin về vụ diễn ra ngày cúp Quidditch thế giới, chuyện ma cà rồng xuất hiện cũng làm chấn động mọi người, ai ai cũng lo lắng, sau đó là cố gắng truy quét, lão Fudge vẫn lên tiếng trấn an mọi người, Harry nhiều lúc vẫn không hiểu tại sao thời gian này vẫn là lão Fudge làm bộ trưởng, hình như hiệu ứng bướm bướm xảy ra diện rộng, những người đời trước thế nào, đời này vẫn như thế ấy.

Mọi thứ không còn trong tầm kiểm soát. Sự xuất hiện của ma cà rồng chính là khởi đầu cho nó.

Báo chí vẫn truy tìm ba người anh hùng đã bảo vệ mọi người ở Cúp Quidditch, trên báo chính là hình ảnh, ba người đàn ông cười rùng rợn uy phong bảo vệ và chém giết các quái vật.

Phiên Ngoại ngắn.

Gia chủ Malfoy đứng trước cánh cổng đóng chặt, người run run nhìn vào bên trong, bắt gặp 2 đôi mắt lam xám của hai đứa trẻ nhỏ ngây thơ nhìn hẩn.

– Scorpio, mở cửa cho cha được không? – Lucius thăm thương nhìn con trai.

– Để con đi hỏi ba...? – Scorpio lạnh lẽo trả lời, lạnh lẽo chạy vào biệt thự, không kịp để Lucius lên tiếng ngăn cản. Lát sau nó chạy ra dắt tay em trai Aries của mình vào nhà sau đó bắn qua cho cha của mình một cái biểu tình – Cha, người tự cầu nhiều phúc.

Lucius nhìn hai con trai vào nhà, đưa tay vuốt mặt, anh cũng không muốn vậy mà, anh chỉ đi xả giao với đám quan chức cấp cao của bộ pháp thuật thôi mà. Dù sao bộ trưởng như anh... haiz... Lucius thở dài không dám nói gì nữa, nhìn áo khoác trên tay trên đó còn là dấu son môi đỏ của một cô gái, Lucius khi nhìn thấy nó, cũng biết. Mình chết chắc rồi.

Lát sau cổng lớn mở ra, biết ai nhân đã tha thứ, Lucius vội vã bước vào, bên trong không có ai, chỉ có một phần thứ ăn còn nóng, có canh ngon ngọt để ở trên bàn cho anh. Anh biết Draco của anh đã tha thứ cho anh rồi. Draco luôn như thế, lạnh lùng nhưng luôn nhẹ nhàng với anh, bình tĩnh nhưng luôn đầy yêu thương, cậu không nồng nhiệt nhưng luôn khiến cho tim anh ấm áp, ăn xong bữa tối, Lucius quyết định lên phòng xin lỗi ‘vợ yêu’ người dành cho anh tình cảm chân thật nhất chỉ có cậu mà thôi.

Hết Phiên Ngoại nhỏ

41. Quyển 2 - Chương 41: Làm Khách – Nhận Ra

“Harry, cậu đến rồi.”

Severus cười chạy đến nắm lấy tay Harry, còn nhớ sau khi trở về Anh quốc, Harry đã nhận được lời mời của phu nhân Eileen ngay sau đó, nên cậu cùng Draco và Alan liền đến thăm biệt thự Prince một lần, theo chân Severus đi tới đại sảnh, dọc đường đi, Harry lúc này mới quan sát biệt thự thật kỹ, lần trước quá gấp gáp khiến cậu không thể quan sát.

Lướt qua tường rào bọn họ có thể thấy rõ tòa thành phong cách cổ xưa tràn ngập dấu ấn thời gian. Nghe nói biệt thự Prince hình thành chỉ muộn hơn Hogwarts một chút, địa điểm ngay phía trên mảnh đất cũ của gia tộc thời sơ khai, nơi từng bị Muggle phá hủy.

Nhìn từ ngoài vào biệt thự Prince mang phong cách kiến trúc của thế kỷ 17, khuôn viên ngôi nhà rất rộng, bên cạnh biệt thự là một hồ lớn với đầy đủ các sinh vật huyền bí, kể đó là hai khu nhà kính dùng để nuôi trồng các loại thảo dược.

Trên cửa không có tay cầm, không có lỗ khóa, chỉ có gia huy gia tộc Prince trải rộng.

Cũng như Hogwarts, bên trong trang viên Prince trang trí rất nhiều áo giáp hạng nặng. Nơi này dường như không phải gia tộc độc được nổi tiếng, ngược lại giống gia tộc kỳ sĩ ở Muggle.

Bên trong ngôi nhà, hành lang được chạm trổ với nhiều hình ảnh thảo dược xinh đẹp, họa tiết dây trường xuân màu xanh kết hợp với màu xanh ngọc của biệt thự khiến nó thêm đẹp mắt.

Dưới sự hướng dẫn của Severus, bốn người đi vào một hành lang dài, trên tường hai bên treo rất nhiều bức tranh, bức tranh có nữ có nam, bọn họ đa số đều rất tò mò nhìn nhóm người Harry. Cũng có một số người không có hứng thú đối với họ, vẫn tự bận rộn chuyện của mình như cũ. Bằng ánh mắt rất tốt của mình

Harry thấy được những bức tranh không quan tâm đến đang điều chế được hoặc chuẩn bị được liệu. Cho dù là đã chết cũng muốn tiếp tục nghiên cứu độc được, thật đúng là gia tộc độc được ngàn năm nổi tiếng.

Severus đã dẫn bọn họ đi tới cuối hành lang. Có một cánh cửa, trên cửa cũng có bức tranh gia huy Prince thật lớn.

Cửa mở ra, bên trong không còn là khung cảnh bữa tiệc xa hoa Harry từng thấy nữa mà chỉ còn lại khung cảnh ấm áp của gia đình, gia đình Prince vẫn đang tràn ngập trong vui vẻ, bữa ăn trưa vẫn chưa được động vào, có lẽ ba người trong sảnh vẫn đang đợi họ.

“Harry, chào mừng cháu đến thăm biệt thự Prince.” – Eileen vui vẻ bước đến, trên gương mặt là tươi cười dễ nhận biết, hòa nhã, gần gũi, tất nhiên là tràn đầy mẫu tính.

“Cảm ơn lời mời của dì, Dì Eileen.” – Harry mỉm cười thân thiết nói.

“Nào, các cậu bé mau ngồi xuống dùng bữa trưa nào.” – gia chủ Prince, Kullever vui vẻ nói.

Tất cả nghe thấy ngoan ngoãn ngồi xuống dùng bữa.

...

Làm khách ở trang viên Prince rất vui vẻ, Harry khi thì cùng Severus chơi cờ phù thủy, khi thì cùng dì Eileen làm trắng miệng, Alan thì cùng chú Tobias đánh cờ vua, Draco có khi lại nói chuyện với ông Kullever về các sự kiện trong sách hay thần chú này nọ, hay sau đó Harry cùng theo Severus tham gia điều chế độc được, cải biến gì đó.

Harry rất vui vẻ, có lẽ là vì được ở cạnh Sev, được hưởng sự ấm áp Sev ban tặng, được Sev yêu thương chiều chuộng, được lấp đầy trái tim lạnh lẽo. – Sev ước gì em có thể mãi mãi bên anh.

...

Nhìn ý cười trong mắt Harry, Severus có một loại cứng chiều khó nhận được, anh muốn chạm vào gương mặt cậu, chạm vào cánh môi phần nộn kia, muốn ôm chặt cậu giữ cậu cho riêng mình, Severus biết suy nghĩ của mình kì quái nhưng anh không nghĩ gì khác hơn cả. Vì anh vẫn cứ nghĩ đối với Harry đó là tình bạn thân thiết như người nhà, như em trai của mình.

Thỉnh thoảng Severus vẫn nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong năm nhất, nhớ bàn tay Harry vươn ra với anh, nhớ những lúc bị nhóm đạo tặc làm khó chính Harry giải vây cho anh, nhớ lúc Harry bay lượn trên bầu trời nụ cười trên môi luôn chân thật, nhớ đến đôi mắt ý cười luôn dành cho riêng anh, còn nhớ vòng tay ấm áp của cậu khi bảo vệ anh khỏi móng vuốt của người sói, anh nhớ rõ, khắc sâu mọi thứ trong tâm khảm.

Severus cũng nhận ra bản thân đang có tính chiếm hữu như thế nào, Severus không thích đám con gái cứ lén lút nhìn Harry, không thích Harry cười với ai khác, không thích Harry ôn nhu với ai ngoài anh, muốn Harry luôn trong tầm mắt anh, không muốn Harry được ai khác chạm vào... Severus vẫn đinh ninh đây là tình cảm anh em sâu sắc nhất. Anh muốn mạnh hơn để bảo vệ đứa em trai Harry của mình. Severus nghĩ như thế lại không biết rằng tình cảm của anh đã vượt qua phạm vi đó từ lâu rồi... chỉ là lúc này anh không nhận ra mà thôi.

...

Hôm nay, có một sự việc mà có lẽ cả đời này cả Severus và Harry đều không thể quên.

Ở hầm chế thuốc, Harry và Severus đang điều chế một loại được khá khó khăn, khi đang tới bước cuối, Severus lại bốc nhầm số lượng gai nhím bỏ vào nồi, thật ra thì sai lầm này cũng không khiến nổ vạc chỉ là độc được dâng lên bắn tung tóe ra ngoài, Harry lại gần vạc độc được, thấy Harry sắp bị độc được bắn trúng, Severus liền kéo tay Harry ra, loạn choạng thế nào Harry ngã về phía bàn ghi chép, Harry ngã xuống, Severus thấy vậy muốn kéo lại, nhưng sự thật là lực hút trái đất quá mạnh mẽ, cả hai cùng ngã xuống.

Harry cảm thấy môi mình bị đập mạnh, có gì đó lạnh lạnh ở trên đó, mở đôi mắt vì té mà nhắm nghiền lại, nhìn thấy người trước mặt là ai, Harry chấn kinh đôi mắt mở to, cảm xúc lạnh lạnh ở môi vẫn vậy, mũi ngửi được mùi hương thảo được khiến mặt Harry thoáng chốc đỏ bừng. Mà người luống cuống như vậy không chỉ có Harry.

Severus ê ẩm người cảm nhận mình đè lên cái gì đó thật mềm mại, môi chạm vào thứ gì đó ẩm ẩm ngọt ngọt, nhìn lại thì thấy cả người mình đang đè lên Harry, môi đang chạm môi Harry, đôi mắt Harry đang mở to ngạc nhiên, nhưng Severus không thể không nói, xúc cảm rất không tệ. Ân, Harry rất thơm nữa. Nếu... tiến xa hơn thì thế nào...

Biết bản thân đang nghĩ gì Severus lập tức đứng bật dậy... Bối rối đỡ Harry đang ngơ ngác.

Merlin chết tiệt, mình đang nghĩ cái quái gì thế này. – Severus rửa xả bản thân. Sau khi hỏi Harry có bị sao không, nhận được cái lắc đầu không sao, Severus mới tung cửa khỏi hầm chạy trời chết.

Đưa tay chạm nhẹ vào môi, nhìn nơi Severus chạy đi, Harry cười nhưng đôi mắt ánh lên đau khổ, tim cậu thất lại, quả nhiên... Severus rất ghét.

Harry mà là đang đợi cái gì.... đợi cái gì... đợi chờ anh ấy cho mà tình yêu sao... mà thật ngu ngốc, thật ngu ngốc...

...

Trong lúc Harry đau khổ, Severus đang tắm dưới làn nước lạnh, nhìn thứ phía dưới, Severus lắc đầu đôi mắt là sự hiểu rõ... cảm giác trái tim loạn nhịp, cảm giác cả người nóng như lửa, cảm giác từ lúc nào Harry đã đi vào tim anh, đi rất sâu... cảm giác vì sao không muốn ai chạm vào cậu ấy... anh bây giờ mới hiểu rõ...

Bất tri bất giác từ lúc nào... Anh đã yêu cậu, anh yêu Harry, yêu một cách sâu sắc.

Nhưng Harry là một người bình thường, cậu coi anh như bạn thân, còn anh lại có xúc cảm tệ hại này, anh lấy quyền gì, lấy quyền gì mà yêu cậu... yêu một người hoàn hảo như cậu chứ.

Dưới làn nước lạnh, nơi khóe mi Severus, một giọt lệ chảy xuống.

42. Quyển 2 - Chương 42: Quà Sinh Nhật

Nhìn ngày tháng trong không trung, Severus lập tức ngồi bật dậy, hàng số màu vàng rõ ràng hiện rõ 08 – 08.

Anh biết rõ ngày này là gì, là sinh nhật của Harry, anh cứ nhiên không nhớ sinh nhật của Harry. Severus ngồi phịch xuống giường, mắt anh lúc này hiện rõ sự ưu buồn khó nói hết, đưa một tay ôm mặt, anh nhớ rõ từ ngày hôm đó, từ ngày mà anh nhận rõ tình cảm của mình, anh lại vô thức trốn tránh Harry, anh đang làm gì, chính bản thân anh cũng không biết, anh sợ hãi mình sẽ vấy bẩn Harry. Severus tự ghê tởm bản thân mình.

Nhưng bây giờ thì thế nào đây, hôm nay là sinh nhật Harry, bao nhiêu ngày qua anh tự chìm đắm trong độc được đến cả sinh nhật của cậu ấy anh cũng không nhớ, vậy mà anh lại tự nhận mình yêu cậu, anh tự nhận mình yêu Harry, nhưng kể cả sinh nhật của cậu, anh lại không hề nhớ đến, trên môi ả hiện nụ cười tự giễu, anh ngã xuống giường, tay đặt lên mắt như che đi nội tâm xấu hổ của bản thân. – Severus, mà thật tệ hại, mà đã làm gì, quên đi sinh nhật của người ấy, người xem mà là bạn, người mà tự nhận là yêu sâu sắc, mà vô dụng thật.

Tự mắng chửi, sỉ vả bản thân đủ rồi, Severus ngồi dậy, anh nhanh chóng lao vào nhà tắm, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, bước đến lò sưởi, tay cầm một ít bột màu trắng, quăng toàn bộ vào lò sưởi, một ngọn lửa màu xanh bốc lên nhưng hiển nhiên nó không hề nóng, anh bước vào trong miệng thì thào hai tiếng – “Hẻm Xéo.”

Ngọn lửa màu xanh bao trùm lấy thân hình anh, sau đó Severus biến mất.

...

Severus dạo khắp nơi trong Hẻm Xéo nhưng có lẽ vận số anh không may mắn cho lắm, hiển nhiên anh không tìm được thứ gì tốt, hay xứng với Harry cả, Severus chau mày thật sâu, trên mi tâm ẩn hiện ba đường rãnh thật sâu biểu hiện rõ chủ nhân của nó đang rất khó chịu.

Hẻm Xéo lớn vậy làm sao mà không có thứ gì được chứ, nhưng mà... do Severus quá khó chọn thôi, theo như Severus là thế này, Harry là người tốt nhất, hoàn hảo nhất, tuyệt vời nhất nên cần phải tặng thứ xứng với cậu ta, nhưng mà không có thứ nào hoàn hảo xứng với Harry cả, nên đi cả buổi Severus vẫn không tìm được thứ gì mà cửa hàng ở Hẻm Xéo Severus đã đi gần hết, chỉ còn những cửa hàng HL thôi, nhưng mà kính nhờ có ai mua hàng của người đó đi tặng người đó không. Vậy nên Severus lập tức phủ định.

Khi Severus còn đang đảo tới đảo lui ở hẻm xéo tới vòng thứ ba thì Severus nhận ra một cửa hàng rất nhỏ ở một góc không thu hút người, tại sao anh đi tới đi lui này giờ mà không chú ý tới cửa hàng này... Severus chỉ nói ba chữ – Không quan tâm.

Suy nghĩ trong chốc lát Severus bước vào trong cửa hàng, đây là một cửa hàng trang sức nhỏ nhưng lại rất sạch sẽ, không quá lớn, toàn cửa hàng chỉ có vài kệ tủ trang sức mà thôi. Chủ cửa hàng là một nam nhân trung niên tóc vàng khá tuấn mỹ, ngũ quan hoàn hảo đoan chính. Nhìn thấy Severus bước vào, ông ta cười lên tiếng chào đón, Severus nhìn ông chủ gật đầu một cái xem như chào hỏi rồi xem sản phẩm trong cửa hàng.

Trang sức có đủ kiểu loại, từ dây chuyền đến nhẫn, kim cài áo, kẹp tóc, nhưng không có quá nhiều hàng mà sản phẩm được đặt ngay ngắn ở tủ trưng bày, không nhiều nhưng Severus có thể thấy thủ công những món trang sức này rất tinh tế, đơn giản nhưng đủ trang nhã, Severus từng nhìn thấy rất nhiều trang sức nhưng những thứ này có thể nói là rất đẹp.

Khi đi đến một kệ tủ riêng lẻ, Severus bị thu hút ngay bởi thứ trưng bày trong đó, trong kệ tủ là một cặp vòng màu bạch kim, có hoa văn hình một con xà quái uốn lượn cùng dây trường xuân, nhưng xà quái này không như những con xà quái khác giương nanh múa vuốt mà nhu thuận nằm bên trường xuân, đôi mắt xà quái được khảm ngọc màu đen thâm thúy, chiếc còn lại cũng gần giống như vậy nhưng xà quái lại quấn quanh với loại cây khác như là nguyệt quế mà mắt nó lại là tử ngọc. Vòng tay làm như thật khiến người ta nhìn không dời mắt.

“Xin hỏi vòng tay này là bao nhiêu?” – Severus quay đầu lại hỏi ông chủ.

“À vòng này tôi chỉ có một cặp duy nhất trên đời này.” – Ông chủ bước đến nhìn vòng tay tươi cười giải thích.

“Đây là do ông tự làm.” – Severus ngạc nhiên nhìn ông chủ.

“Phải a. Vòng này là một cặp, bạn bè mỗi người một chiếc...” – Ông chủ nói.

“Vậy tôi lấy cặp này, giúp tôi gói lại một chiếc.” – Severus ngẫm nghĩ nhìn cặp vòng tay rồi nói.

“Được, xin hỏi ngài muốn gói lại chiếc nào.” – Ông chủ lấy vòng ra quay sang hỏi Severus.

“Chiếc này.” – Severus cầm vòng tay có ngọc màu tử sắc lấy ra.

“Được..”

...

Sau khi tiễn Severus ra khỏi cửa hàng, người bán hàng lập tức sờ sờ cằm, nhìn theo bóng dáng Severus ý vị thâm trường mỉm cười.

“Nga~, lúc này tôi còn chưa nói hết a. Nếu người mang vòng này có tình cảm với nhau thì sẽ là một đôi vòng có sức mạnh cộng hưởng, cũng không bao giờ tháo ra được, cùng chết cùng sống với nhau cả đời này.” – Sau đó ông lấy ra một tấm ảnh, tay ve vuốt như báu vật của bản thân. – “Con đỡ đầu của em rất đáng yêu, Al.”

Lúc này, gương mặt của ông chủ cũng đã thay đổi hoàn toàn trong trẻ hơn lại rất nhiều, nếu Harry có mặt ở đây sẽ dễ dàng nhận ra người đó là ai. Người đó không phải ai khác chính là chúa tể hắc ám thứ nhất, Gellert Grindelwald.

Nói về vị chúa tể hắc ám này sau khi nói chuyện với Harry ngày đó, ông đã suy nghĩ rất chuyên tâm, sau đó khi hay tin cuộc tấn công của Quidditch thế giới thì đã không ngồi yên được, sau khi sai bảo thánh đồ điều tra và tìm hiểu xem con trai đỡ đầu của Dumbledore là ai thì phải tay phải chân mà chạy đến Anh quốc, khi thuộc hạ báo cáo về tình bạn của Harry và Severus ông cảm thấy hơi kì lạ, lại hay tin Severus muốn mua quà sinh nhật cho cậu bé tên là Harry kia thì ông bày ra cửa hàng này, mọi thứ chỉ hoàn tất trong bốn giờ đồng hồ chỉ để ông tiếp xúc với Severus hai mươi phút, ông cảm nhận được đôi mắt của Severus rất dịu dàng khi nói về người bạn của mình. Cái gì mà trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường chính là như vậy, vì sao ông biết hai người kia có tình cảm với nhau, vì khi ông tới đây từng gặp Harry một lần, ông có hỏi về Severus, vậy nên chỉ cần quan sát là biết ngay. Giờ thì cam đoan một trăm phần trăm rồi. – “Chắc chắn, chắc phải phụ đạo cho nhóc Severus này rồi.” – Cứ như thế số phận phụ đạo của Severus cứ thế mà thành lập.

...

Lâu Đài Hope Light.

Harry đang thần thờ ngồi ở một góc hoa viên uống trà chiều, Draco đang bên cạnh đọc sách, còn Alan thì đi chăm vườn thảo được mất rồi.

Mấy ngày trước Harry và Draco đã nhận thư nhập học năm thứ hai, sau đó Harry tiếp một cuộc viếng thăm nho nhỏ của vị chúa tể hắc ám đời thứ nhất, sau khi bàn về cuộc tấn công Quidditch thế giới thì tới chuyện Severus là con đỡ đầu của Dumbledore, lúc đó thật sự thì Harry khó có thể tin được. Khi nghĩ đến Dumbledore và Severus là cha con đỡ đầu tự dưng Harry cảm thấy ê răng.

Đang vui đầu suy nghĩ thì một gia tinh tên Lizzy xuất hiện trước mặt cậu, cung kính cúi đầu.

“Thưa chủ nhân, bên ngoài lâu đài có một người đang đứng là phù thủy, người đó muốn tìm chủ nhân Harry.”

“Là ai, có biết không?” – Harry nhấp một ngụm trà hỏi.

“Người ấy nói mình là Severus Prince.”

Phụt....

Ngụm trà chưa kịp nuốt của Harry cứ thế phun vào gia tinh đang quỳ. Cậu bật dậy, luống cuống, cách một trời một vực với chủ nhân lạnh lùng lúc nãy, làm gia tinh cũng to mắt nhìn, cặp mắt tennis lúc này như muốn rớt ra ngoài, ngạc nhiên làm nó cũng quên đi việc lau nước trà trên người.

“Im lặng.” – Draco buông sách xuống nhìn Harry như nhìn thẳng ngốc. – “Cậu bình tĩnh xú, đâu phải lần đầu cậu gặp Severus.”

“Ừ...” – Harry hít sâu vài hơi bình tĩnh, bảo Lizzy đi mời Severus vào phòng tiếp khách, bản thân sẽ đến ngay. Gia tinh nghe lệnh biến mất.

Khi Severus được mời vào phòng tiếp khách, anh ngồi xuống, trên bàn là một tách trà nóng và điểm tâm, nhìn gói quà nhỏ trên tay tự dưng mất bình tĩnh, thật ra anh dự định gửi đến bằng cú mèo nhưng suy nghĩ thế nào lại tự đi, đi đến nơi mới thấy toàn cảnh trống trải, anh mới nhớ là không có khóa cổng không vào được lâu đài, đứng một lát thấy mình khờ, dự định trở về thì một gia tinh đi ra hỏi, anh mới nói muốn gặp Harry, rồi báo thân phận của mình. Yên vị rồi anh mới hốt hoảng, anh né tránh Harry bấy lâu nay tự dưng hôm nay xuất hiện, vậy nên đối mặt với cậu ấy thế nào? Nên nói gì với cậu ấy? Cậu ấy có giận mình không?....

“Sev..” giọng nói quen thuộc của Harry vang lên bên tai Severus, câu hỏi trong đầu anh lập tức đứt dây đàn mà đình chỉ vô thời hạn. Anh xoay qua nhìn lại, Harry vẫn vậy, vẫn đẹp đến hoàn hảo, nhìn cậu lúc này anh mới thấy bản thân muốn gặp Harry đến nhường nào. Trái tim đứng trước nụ cười của Harry không ngừng binh binh bang bang đập mạnh.

“Harry...” – Severus bước đến, không biết có phải do cảm xúc chi phối hay không, anh ôm lấy cậu, ôm thật chặt, thật lâu, ôm cho thỏa mong nhớ, ôm cho vơi đi cô đơn trong lòng, ôm cho tự anh biết được rằng, anh không xa Harry được, anh biết rằng, anh sẽ ở bên cạnh Harry, bảo vệ cậu, dù với tư cách một người bạn anh cũng nguyện ý. – “Sinh nhật vui vẻ Harry.” – Severus ôm cậu thầm thì một câu nhẹ nhàng.

“Sev...” – Harry ngạc nhiên, Severus chúc mừng sinh nhật cậu, còn ôm cậu, ôm rất chặt, cậu mỉm cười ôm lại anh, với Harry như vậy là đủ rồi... cậu không tham lam đòi hỏi gì nữa.

43. Quyển 2 - Chương 43: Đến Hogwarts

Draco rất là bất lực, thật sự vô cùng bất lực, nhìn cái người cầm vòng tay mà cười khúc khích như tên ngốc kia, Draco rất có cảm giác người này là giả mạo, cậu ta không phải người bạn thân của mình. Cậu ta không phải Harry, không phải gia chủ nhà Lucifer.

Tất chân của Merlin a...

“Harry, khép lại ngay cái miệng cười ngu ngốc của cậu.” – Draco lấy tay xoa xoa mi tâm nói.

“Được rồi Draco, đừng có cứng nhắc như thế đây là sinh nhật đầu tiên của mình được Sev tặng quà đó. Cậu không thể để mình vui vẻ thêm một chút nữa sao?” – Harry lập tức phát phát tay tỏ ý không hề gì mà nói.

“Được... Nhưng cũng không đến mức cậu trở thành như thế này a.Nhìn cậu như một tên khổng lồ ngu ngốc vì được tặng một món quà mà như sủng vật được chủ nhân thưởng cho vậy.” – Draco giật giật khóe miệng rất không nề tình mà phun nọc.

“Draco Lucifer, cậu có cần nói mình như thế hay không?” – Harry vô cùng ‘hạnh phúc’ lần nữa bị Draco dùng nọc rắn rửa người.

“Được rồi, cậu Harry Lucifer, tôi thiết nghĩ bây giờ tôi cần đi ngủ chứ không phải ở đây nhìn cậu ‘hạnh phúc’ đến ngu người, ngày mai chúng ta còn phải đi hẻm xéo mua sách.” – Draco cầm quyển sách không nhanh không chậm đứng lên đi lên lầu về phòng ngủ.

Khi Draco đi ngang qua Harry, thứ gì đó trên tay cậu ta hấp dẫn sự chú ý của Harry, Harry nhìn theo bóng dáng Draco khuất sau cầu thang dài, đưa tay sờ sờ cầm, chắc chắc vài tiếng, rất không phúc hậu mà cười khê.

—Ta là phân cách tuyển sau khi Draco lên phòng—

Draco về phòng, đặt quyển sách đang đọc dở dang lên tủ cạnh giường, cậu ngồi xuống giường, vén tay áo lên mà nhìn, trên cánh tay bạch ngọc xinh đẹp lúc này có một vòng tay tinh mỹ, màu bạch kim, được thủ công vô cùng tinh xảo với hình một con ngân long đang ngoan ngoãn nằm ngủ, trong vô cùng nhu thuận, trán ngân long được đính viên ngọc lam sắc hình tròn, cánh ngân long nửa khép nửa mở trong nó rất an nhàn.

Draco vuốt ve vòng tay, trên miệng cậu là nụ cười nhàn nhạt mà chính bản thân cậu cũng không nhận ra được.

Draco lấy từ trong áo khoác ra một tấm thiệp màu trắng được trang trí thêm một đường viền màu lam, bên trên thiệp là một dòng chữ ngay ngắn xinh đẹp màu lam ngọc. — Sinh Nhật Vui Vẻ. – Lucius Malfoy.

Vuốt ve tấm thiệp trên tay. Cảm xúc trong lòng Draco rất khó diễn tả, khi lần đầu cậu nhìn thấy Lucius, cậu đã có cảm giác rất quen thuộc, sau đó là biết bao nhiêu chuyện xảy ra, cái cảm giác quen thuộc ấy càng thêm tăng dần. Theo ngày tháng, nó càng thêm khuếch đại. Nhiều lúc Draco nghĩ, có phải chẳng bản thân điên rồi...Cậu dường như có một tình cảm khó nói đối với Lucius. Suy nghĩ khiến cậu mất ngủ cả đêm dài, phải gần đến sáng mới nặng nề đi vào giấc ngủ.

Mà mất ngủ như Draco, còn có ba người khác.

Harry, ôm tâm tình thư sướng ngắm nhìn vòng tay xinh đẹp, vuốt ve rồi cười ngu ngơ một mình, đến cả Hope và King không hiểu nổi thì đi qua phòng của đám Hera mà ngủ, trong phòng chỉ còn mình cậu tiếp tục cười a cười. Sau đó lại suy nghĩ vu vơ, trần trọc cả đêm dài, từ lúc trăng treo đầu ngọn đến khi trăng lặn lẽ chuẩn bị nhường ngày mới cho bình minh, Harry mới yên giấc nồng.

Còn ở biệt thự Prince, Severus nhìn vòng tay đang an nhiên mà nằm trên cổ tay của mình, anh còn khá ngỡ ngàng, còn nhớ lúc nói với Harry vòng tay này có một cặp mà anh với cậu mỗi người đeo một chiếc biểu hiện tình bạn của cả hai. Nhìn đôi mắt Harry mở to như mèo con nhìn anh, Severus cảm thấy cả người ngứa ngáy muốn ôm cậu vào lòng, nhưng hiển nhiên là không thể nên Severus đành dè dặt, sau khi Harry vui vẻ đồng ý, anh rất nhanh chóng mà lấy vòng đeo vào cổ tay thon gầy của cậu. Harry cũng lấy vòng tay anh đang cầm mà ‘vui vẻ’ đeo vào tay anh. Trong phút chốc anh có suy nghĩ cả hai như đang trao nhận, gắn kết trăm năm cho nhau. Thật ra, Severus lúc đầu chỉ muốn giữ thứ gì đó mà gắn kết anh với Harry, thứ gì đó của riêng hai người, anh sợ khi Harry biết được sẽ không đồng ý cùng anh. Nhưng Harry rất vui vẻ đón nhận, Severus cảm thấy cả ngày đi tìm quà cho Harry thật không hề uổng phí, thấy nụ cười ấm áp như nắng ban mai giữa ngày đông của Harry, Severus cảm nhận mình đã quá lời rồi. Mà giờ đây anh cũng có một thứ chung với Harry rồi không phải sao.

Đặt nhẹ một nụ hôn lên vòng tay, Severus mỉm cười mãn nguyện, miệng còn lẩm bẩm một câu trước khi chìm vào giấc ngủ. – “Ngủ ngon, Harry của tôi.”

Cũng mang tâm trạng mất ngủ, tại biệt thự Malfoy, Lucius lần đầu tiên mặc kệ vẻ ngoài và hình thức quý tộc đã ăn sâu vào máu, treo trên mặt hai mắt cú mèo mà đi đi lại lại trong phòng,. Trời đã khuya nhưng Lucius cảm thấy tỉnh táo hơn bao giờ hết. Anh đang có một suy nghĩ, Draco có nhận quà của mình không?, Draco có vui không?, Draco có ghét bỏ nó không?. Bao nhiêu câu hỏi trào vào đầu của anh, nhưng hình như chỉ mãi xoay quanh một người, chính là Draco.

Lucius cào cào tóc vài cái, sau đó lại lượn tới lượn lui theo vài chục vòng mới dừng lại, nếu như để cha của anh, ngài Abraxas bắt gặp, chắc sẽ hét thảm lên rồi ngắt xù cũng không chừng.

Lucius ngồi bệch xuống giường, tay phải nâng lên, trên đó không có gì, nhưng khi Lucius chạm nhẹ, trên tay anh hiện ra một chiếc vòng tay xinh đẹp, nếu Draco ở đây chắc cậu ta sẽ ngạc nhiên vì vòng tay này giống với của cậu như tạc, chỉ khác trên trán ngân long là một viên ngọc lam sắc hình lục giác.

Nói về món trang sức này thì phải quay lại mấy giờ trước, thật ra lúc đó Lucius đang uống trà nói chuyện cùng cha đỡ đầu của mình, Tom Riddle hoặc chính xác hơn là ngài Voldemort đáng kính tại trang viên Riddle. Khi đang nói về học kỳ mới, vị chúa tể hắc ám nào đó liền nhớ tới cái gì đó, sau đó thăm kín nhìn về con đỡ đầu của mình, y cười xấu xa một cái.

“Luc, hôm nay là ngày bao nhiêu.”

“Dạ, Ngày 8 tháng 8.” – Dù không hiểu cha đỡ đầu của mình tự dưng tại sao lại hỏi ngày tháng, nhưng Lucius vẫn thành thành thật thật trả lời.

“Nga.” – Voldemort sờ sờ cái cằm trơn bóng không một cọng râu của mình. Gương mặt ‘dăm chiêu’ như đang cố nhớ cái gì đó. – “À ta nhớ rồi, hôm nay là sinh nhật của nhóc Draco nha.” – Voldemort đập hai tay lại với nhau rồi phát biểu một câu ‘kinh hồn’.

“Khụ khụ.” – Ngụm trà trong miệng của Lucius lập tức nghẹn ứ ngay cổ họng. Anh dùng hết sức vỗ vỗ ngực mình. Voldemort bên cạnh chặc chặc hai tiếng, lần đầu tiên thấy người mắc nghẹn nước trà a. Có chết hay không a. Sau khi thông thuận rồi, Lucius thở phào một hơi rồi nhớ tới gì đó đứng bật dậy. – “Cha đỡ đầu, con bận việc phải làm, xin lỗi con đi trước.”

Sau khi nhận được cái phát tay của cha đỡ đầu, Lucius rất tao nhã mà đứng dậy cúi chào rồi khỏi. Dù vẫn giữ phong phạm quý tộc nhưng nhìn bàn tay dưới áo chùng đang nắm lại cũng biết được anh đang khá là gấp gáp.

Nhìn con trai đỡ đầu khuất bóng, Voldemort rất bình thản mà nhấp một ngụm trà, con trai của y thật sự quá non nớt đi, đến cả sinh nhật của người trong mộng cũng không nhớ được thì đến bao giờ mới theo đuổi được người ta.

Chặc, Voldemort chặc lưỡi một cái. Lưỡi biếng chổng cằm nhìn nước trà trong tách, suy nghĩ vu vơ, chắc phải giúp nó một chút thôi, không thể để con đỡ đầu của mình thất bại như vậy được.

(Dạ: Chặc!!! Voldy, cưng nói vậy mờ hờm biết nhột hả. Cưng đã theo đuổi được Lany chưa !?. Voldy: *ho khan* Khụ khụ, *nhìn trời góc bốn lăm độ* Lạc đề rồi, đừng nói chuyện này nữa!!!! Thiên: *đứng một bên

khinh bỉ nhìn Voldy*).).

Chính vì thế mà Lucius Malfoy, quý tộc trong các quý tộc, lấy tốc độ ánh sáng đi lật bành hẻm xéo cũng không tìm thấy món nào thích, sau đó anh nảy ra một ý tảo nhả đi về trang viên Malfoy, đi đến kho chứa bảo vật của gia tộc Malfoy, quăng đi phong thái quý tộc u nhả mà lật bành tiếp kho gia tộc, gần như Lucius đã lật từng góc ngách trong kho gia tộc mới tìm thấy cặp vòng tình xảo được cất trong một hộp gỗ sang trọng, Lucius khi nhìn thấy nó thì nghĩ ngay đến Draco, anh biết nó rất hợp với Draco, nhìn chiếc còn lại không biết tại sao anh lại nghĩ nó là dành cho bản thân. Khi Lucius mang vòng đi, anh không thấy được chiếc hộp gỗ kia phát sáng, trong chớp mắt một dòng chữ màu hoàng kim hiện lên giữa kho gia tộc Malfoy. – Tình lữ gắn kết bằng cả trái tim và linh hồn – Ngàn năm, vạn năm. Một đời, một kiếp,. Mãi không tách rời.

Ngã vật xuống giường, dừng lại hồi tưởng Lucius chạm nhẹ vào vòng tay, trên môi ản hiện một nụ cười thật tâm xinh đẹp. Một mỗi cả ngày, cộng thêm suy nghĩ nhiều khiến anh đi vào mộng đẹp.

Thế nhưng, cả Harry, Draco, Severus hay Lucius đều không biết rằng khi họ đi vào mộng đẹp, vòng tay trên cổ tay họ phát ra ánh sáng màu trắng ảm áp kì lạ, giữa ánh sáng trắng hiện lên một câu cổ ngữ. –Gắn kết tình lữ, cộng hưởng linh hồn. Sau đó ánh sáng biến mất, mọi thứ lại bình thường như chưa bao giờ tồn tại chỉ là linh vật ở những vòng tay kia như có sức sống, mở đôi mắt ra, rồi lại nhắm lại như những hành động kia chỉ là tưởng tượng.

...

Ngày 01 – 09.

“Sev...”

Lily xinh xắn với mái tóc xoăn đi tới bên cạnh thiếu niên tóc đen đang đứng một góc. Phía sau cô còn một cái đuôi với gương mặt non nớt nhưng hiện rõ nét anh tuấn phía sau đôi kính cận, cùng mái tóc rối bù. Nhưng khi cái đuôi này nhìn thiếu niên tóc đen với đôi hắc diệu thạch âm trầm, thì gương mặt vẫn hiện ra một tia khó chịu.

Severus lúc này đang đợi Harry, họ đã hẹn nhau cùng lên tàu, nhưng khi nghe tiếng gọi quen thuộc của Lily, Severus mới giật mình nhận ra, bao lâu rồi anh không nhớ tí gì về cô, hình như trong đầu anh. Mỗi tác mỗi nấc, mỗi giây mỗi phút chỉ có gương mặt tươi cười dịu dàng của Harry. Lại nhìn gương mặt của tên Potter phía sau đang khó chịu nhìn mình, Severus nhướng mày, sau đó bỏ qua.

“Sev...” – Lily lên tiếng lần nữa gọi Severus, cô nhìn thấy Severus nhìn về phía này, rồi lại đen mặt bỏ qua cũng biết Potter phía sau cô đang làm trò gì. Nghĩ hè, Severus không như trước đây đến thăm cô nữa mà người thường xuyên lui tới là James Potter. Cô không suy nghĩ nhiều chỉ nghĩ có lẽ Severus bận, dù sao Severus cũng là bạn thân nhất của cô, nhìn James làm vẻ mặt khó chịu, Lily cũng lườm về phía James. Thấy mình bị liếc xéo, James ngoan ngoãn thu hồi ác ý với Severus.

“Lily...” – Severus gật gật đầu cười với Lily. Dù xác định tình cảm bản thân với Harry, nhưng Severus không có ý định tránh mặt Lily, dù sao đây cũng là người bạn đầu tiên của anh.

“Cậu đứng đây làm gì sao không lên tàu nha.” – Lily khó hiểu hỏi bạn thân.

“Mình đang đợi Harry.” – Severus trả lời.

“Harry. Vậy mình cũng đợi, mình có vài chỗ không hiểu muốn hỏi Harry.” – Lily nghe thấy tên Harry thì lập tức hưng phấn. Cô luôn thấy Harry là một người vô cùng giỏi, không gì không biết, không gì không hiểu, vậy nên đó là đối tượng mà Lily cô cần phải học tập.

“Cậu không hiểu gì có thể hỏi mình mà.” – James ngoan ngoãn này giờ hình như cảm thấy nguy cơ gì đó liền nói.

“Hỏi cậu.” – Khóe miệng Lily giật giật vài cái. Sau đó rất không nể tình mà nói. – “Cậu biết tác dụng của cây túc anh, cậu biết về con Xà Lân, cậu biết về cái tốt và xấu của Protego và Diffindo. Cậu biết cách sử dụng độc được thổi miên, cậu biết cổ ngữ Runes, cậu biết sử dụng thần chú một cách chính xác.” (Dạ: Toàn ta chế không đó.)

James bị Lily xả một tràng lập tức im miệng mà đứng một góc, y như một con sư tử rụng móng bị bỏ rơi.

“Chắc chắc, cậu làm mất mặt quá đi James.”

Một giọng nói vang lên, khá quen thuộc khiến ba người nhìn qua, thì thấy nhóm ba người còn lại của nhóm đạo tặc đang đứng một chỗ nhìn James như xem kịch, Peter rất không tốt bụng mà cười vài tiếng. Remus đứng một bên nhìn James lắc đầu, Sirius thì như đang xem một cảnh đẹp ý vui.

“Các cậu ở đây bao lâu rồi.” – James đỏ bừng mặt hỏi.

“Bọn tớ...” – Sirius nhìn ba người còn lại đang đứng đối diện. Nhìn gương mặt James xấu hổ rất vui vẻ mà nói. – “... thấy toàn bộ.”

James lập tức hóa đá, một cơn gió thổi qua, đá kia lập tức vỡ nát. Sirius lập tức cười phá lên, khiến vài người chú ý.

Chỉ có Remus là tốt bụng dè dặt chú ý của mọi người cứu giúp James một lần. – “Mọi người đứng đây làm gì?”

“Bọn tớ đợi Harry.” – Lily trả lời, trong nhóm đạo tặc chỉ có Remus là hiền lành nhất, thế nên cô rất có cảm tình với cậu ta.

“Harry.” – Remus reo lên vui mừng.

Severus nhướng mày, nhìn Remus đỏ mặt lại như vui mừng cái gì đó, cảm giác nguy cơ trong lòng anh tự dưng vang lên tới mức báo động đỏ.

“Sev...” – Nhưng không để anh suy nghĩ lâu, một giọng nói thanh thúy, lại ngọt ngào[trong cảm nhận của Severus.] vang lên. Severus vô thức nhìn qua, mà Lily và nhóm đạo tặc cũng nhìn qua. Harry đang đi tới, theo sau cậu là Draco và Alan, hôm nay Harry mặc một cái áo sơ mi đen cổ đứng đứng, tay lửng để lộ cánh tay trắng như ngọc, trên cổ cột nơ màu đen, quần ngắn màu đen, mang vớ đen trên vớ còn có một đường họa tiết đơn giản màu trắng, chân mang giày da trắng đen, tóc cột cao tùy ý, trên đầu còn có một kính mắt màu nâu vừa năng động vừa cổ điển, Severus nhìn là biết đây là quần áo Muggle. Draco bên cạnh thì mặc một cái áo thun trắng, bên ngoài khoác áo sơ mi ngắn hai màu lam nhạt và đậm, quần bò ngắn màu nâu, đầu đội nón thể thao cùng màu với áo, chân mang giày thể thao màu trắng, tóc buộc thấp ở phía sau. Alan lại mặc một thân tây trang màu đen, áo sơ mi đen bên trong để mở hai nút lộ ra da thịt trắng nõn trên đó còn có một cái kính mắt lớn. Ba người mỗi người một vẻ mười phần vẹn mười.

“Ba người...” – Lily nhìn ba người Harry mặc quần áo thời trang kiểu này rất mới lạ, nhưng phải công nhận là rất hợp.

“Lúc này đi dạo ở mấy cửa hàng Muggle, nên mới mặc thế này.” – Alan giải thích cho Lily.

“A, là vậy. Nhưng Harry nè, cậu mặc đồ này nhìn cũng rất hợp đó.” – Lily rất vui vẻ khen ngợi. Sau đó cô quay sang nhìn Severus đang ngáy người hỏi. – “Có phải không, Sev??”

“Ừ...” – Severus lúc này mới giật mình trả lời. – “Rất đẹp.”

“Cảm ơn cậu.” – Harry cười cười.

“Har...Harry.. nhìn cậu rất hợp với quần áo này.” – Remus này giờ bị Harry cuốn hút cũng lên tiếng. Lời nói vừa nói ra, thì nhóm ba người còn lại lập tức xoay người nhìn về phía cậu, thấy Remus thẹn ả thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu, chân chà chà đất. Cả hai người James và Peter. sờ sờ cằm, hứng thú nhìn... như nhìn kì quan thiên nhiên. Chỉ có Sirius không hiểu sao hơi khó chịu, xoa đầu Remus mấy cái. Nhưng lực tay hơi mạnh, làm Remus ngẩng đầu ủy khuất nhìn cậu ta. Sirius nhìn đôi mắt sói con làm nũng đó cũng đành mềm nhũn mà nhẹ tay...

“Cảm ơn.” – Harry hướng Remus cười cảm ơn

Remus rất nhanh bị hút hồn, lấp bắp lắc lắc đầu. Sirius thấy vậy liền kéo cậu ta đi. James cùng Peter cũng đuổi theo. James khi đi còn quay lại liếc nhìn Lily một cái.

Mà Severus nhìn thấy Harry cười với Remus cũng đen mặt, mà càng ngày càng đen, càng lúc càng đen hơn đấy nời. Sau đó không nói gì kéo tay Harry đi vào ga 9 ¾. Draco và Alan đứng một bên xem kịch này giờ, nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu hai cái, rồi mời Lily đang nhìn Severus và Harry với hai mắt phát sáng như đèn huỳnh quang đi vào nhà ga.

44. Quyển 2 - Chương 44: Xung Đột – Năm Thứ Hai Bắt Đầu

Bước lên xe lửa, nhóm học sinh vô cùng nhốn nháo, tiếng gọi nhau, tiếng nói chuyện, cộng với tiếng cú mèo kêu eng éc, tiếng ech, hay tiếng mèo vang lên từng đợt, âm thanh phải nói vô cùng hỗn loạn, Severus nắm tay Harry bước đi trong toa tàu rất nhanh, nhìn bàn tay bị Severus nắm Harry mỉm cười tủm tỉm, nhưng rất nhanh nụ cười ấy không duy trì nổi.

“Lucifer, mày sẽ không vui về bao lâu đâu.”

Âm thanh thiếu niên dù có cố gắng giọng vẫn lộ rõ sự non nớt chưa từng trải, Harry nhú mày quay lại nhìn, Severus cũng bực mình tự hỏi – Tên chết tiệt nào dám nói chuyện với Harry của anh như vậy. Anh tự hỏi như thế rồi rất nhanh bị suy nghĩ của mình dọa sợ – Harry của anh sao.

Ai đây – Đó là câu hỏi đầu tiên khi Harry nhìn người ở phía sau mình. Harry nhú mi tâm, người ngoài nhìn thấy sẽ nghĩ cậu đang lo lắng hay gì đó nhưng nếu có Draco và Alan ở đây sẽ biết, vì chỉ có Draco và Alan biết được một chuyện, chính là Harry chắc chắn không nhớ người kia là ai. Suy nghĩ suy nghĩ... Vẫn không nhớ ra.

“Cậu Adrew Hitt, nói chuyện nên lịch sự một chút.” – Severus cười lạnh nói.

Chắc, cuối cùng Harry cũng a một tiếng nhớ ra người này là ai.

“Prince, máu lai như mày cầm miệng, hay từ lúc nào mà Prince của mày làm người hầu cho gia tộc Lucifer.”

Draco và Alan sau khi đưa cô nàng Lily đến toa tàu, trở lại vừa vặn nghe được câu này cũng đen mặt, nói thật sự khó nghe.

“Đây là cách hành xử của cậu sao, cậu là quý tộc mà nói chuyện chẳng khác nào một đứa lưu manh không được giáo dục.” – Harry cao giọng, muốn chết dám nói xấu Sev trước mặt cậu.

“Mày nói gì.” – Adrew tức giận hét, phong thái quý tộc gì nó đều vụt xuống sông. Ngay sau tiếng hét của nó thì vô số người tụ tập lại, mục đích chính là nhiều chuyện và xem trò vui.

“Tôi không nghĩ cậu kể cả nghe cũng không rõ đấy, cần tôi nhắc lại.” – Harry cười lạnh. – “Vậy tôi nói cho cậu nghe lại, cậu là quý tộc hay là lưu manh, một chút giáo dục cũng không có.”

Draco và Alan đứng một bên lắc đầu, bĩu môi – Hết chuyện rồi đi nói xấu Severus, đó là nghịch lân của Harry, lần này Adrew còn không bị chính chết hay sao. Cái này gọi là tự chơi ngu không thể sống a~.

“Mày dám.” – Adrew nóng giận chỉ dũa phép về phía Harry, đôi mắt nó ánh lên ngọn lửa tức giận một cách triệt để, từ nhỏ Adrew đã được gia đình yêu thương, nuông chiều thành thói, nâng như trứng, hứng như hoa, phúng như ngọc, thế nào mà nó có thể chịu được sự sỉ nhục (theo suy nghĩ của nó) của Harry chứ. – “Mày chỉ là một thằng không cha không mẹ mà dám nói tao như thế. Dòng họ Lucifer nhà mày chỉ toàn những kẻ bỏ đi.” – Ngay sau đó là tiếng hít khí của nhóm người vây xem. Vài người còn nhú mày hiển nhiên rất không hài lòng với câu nói của tên nhóc kia.

“Cầm miệng.” – Severus quát lớn, tay nắm dũa phép của anh run run biểu lộ sự tức giận mạnh mẽ, mà Alan và Draco đang đứng sau lưng anh cũng mím môi, họ không nói gì, nhưng đôi mắt là những tia sắc lạnh. Tên nhóc này, tại sao dám nói như thế, một đứa trẻ được yêu chiều từ nhỏ như nó làm sao hiểu được cảm giác của Harry chứ.

“Vậy sao.” – Trái ngược với sự tức giận của ba người bên cạnh, Harry rất điềm nhiên. – “Tôi không cha, không mẹ, nhưng so với cậu, giáo dục của tôi còn tốt gấp trăm ngàn lần loại người có cha mẹ... như cậu.” – Sau đó đối mặt với gương mặt hết trắng lại đỏ của cậu nhóc đối diện, Harry mỉm cười nhẹ nhưng nơi đáy mắt lại là sự lạnh lùng quyết tuyệt. – “Thưa giáo sư Voldemort, em thật sự rất không hiểu đây chính là giáo dục của quý tộc Nhà Hitt.”

Theo tiếng nói của Harry, đám học trò giật mình nhìn lại, lúc này mới nhận ra sau lưng nhóm của Harry, Voldemort và Lucius đang lạnh mặt đứng phía sau, tại sao lạnh mặt, có hai lý do. Một tất nhiên là cậu nhóc tên là Adrew kia mắng người thương của hai người, dù sao cả Alan lẫn Draco đều là họ Lucifer, cho nên thương ai thương cả đường đi lối về, dù hướng công kích của tên kia nhắm vào Harry cũng thành công chọc vào hai tổ ong vô vể. Cái thứ hai là sao, chính là Gia tộc Hitt, một là bầy tôi trung thành của Voldemort một là quý tộc quan hệ tốt của Malfoy. Ai, cái đám quan hệ dây mơ rễ má này nhiều lúc khiến Harry nhức đầu vô cùng. Thật ra Harry đã nhận ra Voldemort và Lucius đứng phía sau nên mới không nói gì, muốn mắng cậu rất dễ, cậu có thể làm như không nghe thấy, nhưng nếu mắng gia tộc cậu, hay cha mẹ cậu. Thì đừng hòng cậu bỏ qua. Vì đó là những thứ Harry cậu trân trọng nhất.

Adrew sau khi nhìn thấy Voldemort và Lucius gương mặt nó lúc này... Ừm phải nói thế nào nhỉ, là một màu xám xanh như người chết, không còn tề hơn ấy chứ. Nó cắn răng cúi đầu bỏ chạy, không nói được một lời xin lỗi, mà tất nhiên vì điều này mà khiến gia tộc của nó chật vật một thời gian, bởi vì nó vô cùng ‘may mắn’ chọc giận bốn gia tộc lớn nhất giới pháp thuật nước Anh, dĩ nhiên chuyện này là về sau.

...

“Harry.” – Severus đứng bên cạnh quan sát người trong lòng mình đang đứng tại đó, gương mặt không có biểu hiện gì, nhưng đôi mắt lại chứa một nỗi đau sâu sắc nhất, thân hình nhỏ bé đứng im lặng, dù đoàn tàu đã rời bến vẫn không khiến cậu quan tâm, năm người còn lại lúc này nhìn bóng dáng thiếu niên cảm giác rõ ràng một sự cô đơn vô hạn.

“Mình không sao, đi đến toa tàu thôi.” – Harry nhìn Severus mỉm cười, sau đó kéo tay đến toa tàu dành cho gia tộc.

Cậu càng cười càng khiến người ta cảm thấy, cậu đang bị tổn thương.

...

“Cậu nghĩ thế nào, James.” – Sirius ngồi trong toa tàu của gia tộc Potter với nhóm đạo tặc, tất nhiên náo loạn lúc này không thể lọt khỏi tai bọn nó.

“Không nghĩ gì..” – James phát tay, đôi mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ. Ý rất rõ ràng muốn đứng ngoài cuộc nói chuyện này.

“Harry thật đáng thương.” – Remus buồn rầu nói.

Sirius thấy vậy liền dùng tay chà đập mái tóc mềm mượt của Remus. Remus đáng thương dùng đôi mắt sói con sùng nức lên án hành động của Sirius, Sirius bất lực đành không biết làm sao, hạ xuống lực tay vỗ đầu Remus nhẹ nhẹ. Lúc này Remus mới hài lòng mỉm cười.

Peter rất vô tư mà tiếp tục tàn phá thức ăn vặt.

Mọi chuyện cứ thế mà kết thúc.

Trên bầu trời mây xanh nhẹ nhàng trôi lượn lờ, dưới mặt đất đoàn tàu đỏ đen lao vun vút trên đường ray xe lửa, ai cũng trôi theo suy nghĩ riêng mình, trạm dừng tiếp theo chính là nơi bắt đầu năm học thứ hai đầy những thứ kì lạ của họ.

...

Sảnh đường Hogwarts sau một thời gian trống vắng, lại bắt đầu ồn ào náo nhiệt, khi nhóm học sinh bốn nhà chờ đợi nhóm học sinh năm nhất thì có một số lại nhìn lên bàn giáo sư, không thể trách tại sao bọn nó lại tò mò như vậy, đơn giản là vì vị trí giáo sư từ lúc nào đã có thêm ba người rất mới, mà ba người đều là tóc vàng mắt xanh, còn khá trẻ, điển trai, đám con gái lại nhìn về phía bàn của Voldemort và Alan, Alan vẫn

mỉm cười ôn hòa như thế , mà Voldemort vẫn lạnh lùng như cũ, lại nhìn về ba người giáo sư trẻ tuổi khác, đám con gái hưng phấn bừng mặt gào thét trong lòng. – Thật nhiều người đẹp trai, thật hạnh phúc a~.

“Harry, mấy người giáo viên mới đó là...” Draco híp mắt mà nhìn về phía ba người ngồi rất nổi bật trên bàn giáo viên.

“Rất hiển nhiên, trong số ba người đó có người quen vĩ đại của chúng ta, nhưng tớ không biết là ai.” – Harry nhìn ba người đang ngồi tươi cười với học sinh, bắn ra hocmon tứ phía rất bó tay mà đỡ trán, cậu biết trong đó có một người là Gellert Grindelwald đang trà trộn để truy ‘vợ’. – “Nhưng Lucius tại sao anh lại ngồi ở đây.” – Harry rất không nể tình mà bắn pháo về phía thủ tịch năm thứ ba Lucius đang ngồi sát bên Draco, theo như cậu được biết thì thủ tịch sẽ không ngồi chỗ này.

“Khụ khụ, là cha à không... giáo sư Voldemort bảo tôi ngồi ở đây.” – Lucius rất cho rằng mình ‘vô tội’ mà bán đứng cha đỡ đầu của mình.

“Vậy sao.” – Harry xoay mặt nhìn về phía Voldemort tặng cho y một cái tươi cười phong xuân phơi phới, nhưng Voldemort lại cảm thấy một trận băng phong thổi qua. Run lên một cái.

“Rất lạnh à.” – Alan khó hiểu nhìn người bên cạnh mình đang run lên.

“Không....” – Voldemort lắc đầu, lần đầu tiên chúa tể như y bị dọa sợ nha, y sờ sờ cằm. – Rất thú vị nha.

Severus ngồi bên cạnh Harry buồn cười nhìn Harry ‘cảnh cáo’ chúa tể hắc ám vĩ đại, anh đưa tay sờ đầu Harry.

Harry cảm nhận được bàn tay quen thuộc quay đầu lại, Severus đã đẩy một ly nước cam cho cậu ý bảo – Uống đi.

Harry ngoan ngoãn cầm ly lên uống một ngụm.

Lucius đang uống trà rất quý tộc mà nhìn hai người đối diện đang ‘tình anh ý em’, lại nhìn về phía Draco ngồi bên cạnh mình đang cầm một quyển sách nhỏ, đẩy ly nước trái cây về phía Draco, thấy cậu xoay qua nhìn mình khó hiểu, đôi mắt mê người chớp một cái. Kim nén bàn tay đang muốn như Severus sờ đầu Draco, Lucius làm một cái khẩu hình, chỉ có Draco nhìn thấy – Uống nước đi, rồi lại đọc tiếp.

Draco cúi đầu, tay cầm ly nước uống. Lucius hài lòng ngẩng đầu nhìn thẳng với vẻ quý tộc chuẩn mực, nếu như anh chịu khó nhìn lâu một chút sẽ thấy lỗ tai Draco đang từ từ nhiễm đỏ.

Alan trên bàn giáo viên nhìn một nhóm bốn người bên dưới đang trong trạng thái phấn hồng tình cảm bắn ra bốn phương tám hướng, dùng tay chống cằm, chặc chặc hai tiếng, trên mặt để đúng một hàng chữ, rảnh rỗi xem kịch vui. Lại nhìn một tách hồng trà nóng đang được người nào đó bí mật đẩy về phía mình, Alan nhướng mày, cầm tách hồng trà nhấp một ngụm – Hồng trà hôm nay, thật ngọt.

...

Cửa lớn ở đại sảnh mở ra, nhóm học sinh năm nhất với gương mặt trắng bệch vì bị các hồn ma ở Hogwarts dọa sợ bước vào trong.

Lát sau, một tiếng ca khàn khàn vang lên, mọi người trong sảnh đường như bị ai đó dùng búa đâm vào tai, nhóm năm nhất vì gần nón phân viện nhất nên lãnh đủ, nhóm bốn nhà gương mặt ai cũng cực kỳ ‘thối’.

Nhóm xà viện có vẻ tốt hơn một chút nhưng trừ trên năm thứ ba ra, mặt các học viên đều có cùng chung một biểu tình như ăn phải ruồi bọ, nhóm xà con năm hai nhìn về mặt thủ tịch và phó thủ tịch nhà mình rất thần nhiên mà vô cùng thần phục, ma âm xuyên óc thể này mà các anh ấy rất...Ừ rất vô tư...

Haiz... Harry nhìn về sừng bái của các bạn năm hai, rất vui khi người gặp họa, cậu có một tật xấu đó chính là chinh người, vậy nên Harry rất vô tư mà quên không nhắc các xà con ấy rằng – Các cậu là phù thủy đấy. Phù thủy có thứ gì tốt nhất, chính là phép thuật đấy.

Thế là đám rắn nhỏ nào đấy, rất xui xẻo mà đứng hứng cho trọn một bài hát...cực ‘hay’.

...

Bài hát kết thúc, giáo sư McGonagall bắt đầu gọi tên, báo hiệu năm thứ hai – Đã Bắt Đầu.

45. Quyển 2 - Chương 45: Bất Ngờ – Chuyện Tốt Không Báo Trước

«Đinh, Đinh, Đinh.»

Tiếng thìa chạm cốc thủy tinh tạo ra một âm thanh đinh đang không quá chói tai khiến học sinh sau phân viện với nhiều cung bậc cảm xúc phải ngừng suy nghĩ mà hướng mắt về phía người giáo sư bạch phát, nhưng mặc một bộ áo chùng màu tím đính đầy ngôi sao cùng mặt trăng nổi bật, ai nấy đều phải ca thán rằng – Gu thẩm mỹ của giáo sư Dumbledore thật mới...lạ.

“Lần nữa chào mừng các trò đến với Hogwarts! Trước khi bắt đầu tiệc tối, thầy muốn giới thiệu với các trò những giáo viên mới, Thầy Edward Grellgellint sẽ thay thế vị trí của giáo viên môn sinh vật huyền bí.” – Theo lời của hiệu trưởng Dumbledore một người đứng lên, đó là một người có gương mặt không đến ba mươi lăm, mặc một thân áo chùng màu chàm, mái tóc màu vàng xoăn, ngắn đến vai, đôi mắt lam thủy tinh tuyệt đẹp không một chút tạp chất, gương mặt đẹp không cười khá lạnh nhạt nhưng lại toát lên nét đáng tin tưởng khiến người ta bất giác muốn đến gần.

“Giáo sư Lucar Frederick sẽ dạy môn cổ ngữ Runes” – Người thứ hai đứng lên là một người trẻ tuổi, vẫn là tóc vàng nhưng hiển nhiên mặt người này có màu xanh đậm hơn giáo sư Edward, đôi mắt ấy như hồ sâu mùa thu như muốn hút người vào đó, giáo sư Lucar mặc một thân áo chùng màu lam thủy, gương mặt tươi cười nhàn nhạt khiến các cô gái thoáng chốc tim đập dồn dập.

“Còn lại là giáo sư Edric Rosemany đây các em cũng biết rồi thầy ấy sẽ dạy môn Muggle học.” – Vị này lại mang một thân áo chùng phù thủy màu đen, gương mặt lại anh tuấn nổi bật với đôi mắt màu lam xám, cùng là màu lam xám nhưng cũng bất đồng với cả Lucius và Draco, nếu đôi mắt của Lucius cùng Draco khiến hai người làm người khác ngẩn ngơ thì đôi mắt người này lại khiến người ta muốn trầm mê vào đó, và mái tóc màu vàng dài, trên gương mặt vị trẻ tuổi này là nụ cười thường trực nhưng rất thân thiện. Dumbledore từng cười giới thiệu từng người. Đám học sinh ồ lên rồi vỗ tay.

Nhìn ba người đang đứng, một người cười nhàn nhạt, một người lạnh lùng, còn một người thân thiện, Harry cảm giác ê răng vô cùng. Cậu có linh cảm cực kỳ, cực kỳ xấu.

“Cậu sao vậy Harry.” – Severus ngồi bên cạnh nhìn biểu tình của Harry, khó hiểu hỏi.

“Sev nè, mình có cảm giác rất tệ nha.” – Harry quay mặt lại nói với Severus.

“Tại sao.” – Severus không hiểu xoay mặt nhìn về phía ba giáo viên mới, sau đó anh bắt gặp một cảnh tượng cực kỳ khiến anh khó chịu, cả ba người đó đang nhìn chăm chăm vào Harry, sau khi thấy ánh mắt của anh thì xoay đi ngay nhưng mà.. anh có cảm giác nguy cơ... Xoay mặt lại nhìn Harry đang tạo nhả ăn uống. Anh nhíu mày xoay mặt lại. – “Mình cũng thấy rất tệ.”

“Ừm, Sev nè có phải cậu lại lo ôm vạc mà không ăn uống đúng không!? so với lần trước khi mình ghé thăm cậu ốm hơn rồi.” – Harry thật ra cũng cảm nhận được có người nhìn mình, nhưng hiển nhiên với cậu mà nói Severus quan trọng hơn, nhìn này nhìn nọ chỉ không gặp một thời gian anh đã ốm hơn rồi. Lấy một phần bò nướng, Harry cắt nhỏ từng miếng rồi đẩy đĩa bò qua trước mặt Severus, nhìn gương mặt trắng bệch của anh, cậu chỉ để lại ba từ.. – Ăn cho hết.

Severus bất đắc dĩ nhìn người nào đó đẩy một đĩa lớn bò nướng về phía mình, nhưng mà anh nhìn Harry đang ăn rất có cảm giác không thật, tại sao cái người này ăn như vậy mà lại không tăng cân tý nào

Bò nướng - -

Severus bất đắc dĩ nhìn người nào đó đẩy một đĩa lớn bò nướng về phía mình, nhưng mà anh nhìn Harry đang ăn rất có cảm giác không thật, tại sao cái người này ăn như vậy mà lại không tăng cân tý nào. Thật ra trước đây Severus luôn nghĩ Harry là lười ăn nên mới ốm thành cái dạng này, nhưng hiển nhiên anh sai rồi, Harry khá thích ăn chỉ là cậu không thích các loại dầu mỡ quá nhiều, còn một cái nữa là dù Harry ăn nhiều cỡ nào cũng ốm tong ốm teo, cả người không dư ra bao nhiêu thịt, sự thật này đã được kiểm chứng khi Harry làm khách tại Trang Viên Prince.

Lúc đó mẹ của anh, phu nhân Eileen khi thấy Harry cả người gầy ốm cũng rất bất mãn, cô đã dùng tay nghề cao của mình nấu vô số thức ăn ngon với ý định là vỗ béo Harry bé nhỏ, nhưng dù Harry ăn nhiều cỡ nào, tăng cân vẫn là một mơ ước cực xa vời. Lúc đó phu nhân Eileen chỉ có thể lắc đầu mà nói một câu – Đám con gái sẽ ganh tỵ với con lấm đấy Harry.

Severus ăn đang ăn bò nướng Harry lại đẩy cho anh thêm một ly nước ép, có lẽ nhóc nào đó sợ Severus mắc nghẹn. Severus đành bắt lực tiếp tục ăn bò nướng của mình. Thấy Harry đã ăn xong Severus im lặng đẩy một phần tráng miệng đẹp mắt đến. Nhìn miếng bánh kem socola trước mặt, lại nhìn Severus đang ăn bò nướng, Harry cười cười nhận mệnh ăn bánh kem.

Draco nhìn hai người đối diện đang ăn vui vẻ, lại nhìn cái người nào đó đang bí mật đẩy một phần khoai tây nghiền cùng với bò nướng cắt nhỏ về phía mình, cậu thở dài ngoan ngoãn ăn

Bánh socola.

Draco nhìn hai người đối diện đang ăn vui vẻ, lại nhìn cái người nào đó đang bí mật đẩy một phần khoai tây nghiền cùng với bò nướng cắt nhỏ về phía mình, cậu thở dài ngoan ngoãn ăn...

Draco nhìn hai người đối diện đang ăn vui vẻ, lại nhìn cái người nào đó đang bí mật đẩy một phần khoai tây nghiền cùng với bò nướng cắt nhỏ về phía mình, cậu thở dài ngoan ngoãn ăn

Khoai tây nghiền.

...

Năm nay hiển nhiên thủ tịch lại không có gì thay đổi, nhưng có vài thứ lại khác theo trí nhớ của cậu, cậu nhớ rằng Draco từng nói rằng cha của cậu, ngài Lucius Malfoy đáng kính ấy năm thứ ba đã trở thành thủ tịch nhà, nhưng mà bây giờ không phải vẫn là thủ tịch năm hay sao, nhìn con công nào đó đang ngồi bên cạnh nói chuyện với Draco, mà Draco lại rất lạnh lùng trả lời cậu có câu không. Nhìn cảnh này tự dưng Harry nhớ một câu nói của Trung Hoa, chỉ cần mỹ nhân, không cần giang sơn. Harry ngẩng mặt nhìn trần nhà suy nghĩ, chỉ trách Draco EQ quá thấp. (EQ: chỉ số tình cảm.)

Thủ tịch chiến kết thúc, Harry cùng Draco và Severus bước về phía phòng thì Voldemort gọi cả ba người lại.

Cả ba khó hiểu xoay đầu lại nhìn Voldemort.

“Thật ra là thế này, vì phòng ngủ của học sinh năm hai ba người ngủ cùng nhau thì rất chật chội.” – Voldemort dừng một chút lại nhìn gương mặt khó hiểu của ba học trò tiêu biểu. – “Nên năm nay các trò hai người một phòng nha, vì số học sinh là số lẻ nên thành dự định để một trò ngủ chung phòng với một năm ba, các trò không ý kiến gì chứ.” – Voldemort mỉm cười hỏi. Bình thường gương mặt của Voldemort rất lạnh lùng, không thường xuyên cười, hôm nay y lại nở nụ cười, nhưng nhóm Harry nhìn sau cũng thấy nụ cười này... có vẻ gian tà vô cùng, nhưng trên mặt lại viết một dòng chữ – Ta đây vô hại.

Severus và Harry đúng lúc này lại có cùng một suy nghĩ – Vậy phải tách ra với Harry/ Sev sao?

Nhưng khi hai người này đang tiếc nuối thì Voldemort đã tiến lại chỗ của Draco, đứng trước mặt cậu vỗ vai cậu một cái. – “Lần này ủy khuất cho em rồi, nhưng em cứ yên tâm, thầy đã sắp xếp em ở chung phòng với Lucius, trò ấy sẽ chiều cổ cho em.” (Dạ: Voldy, anh là một tên phúc hắc.)

Harry và Severus cùng với Alan quay phắt mặt lại nhìn Draco và Voldemort. Đúng lúc này Draco đang híp mắt nhìn Voldemort đang cười đến vô hại đứng đối diện mình. Nghĩ một chút, lại xoay qua nhìn Harry với Severus, sau đó làm vẻ mặt, ta chấp nhận hi sinh vì đại cục mà gật gật đầu. Nhưng còn lâu mới chịu cho rằng bản thân cũng khá háo hức khi nghĩ đến việc ở cùng một phòng với Lucius. – Chấp nhận đi Draco cậu chính xác là một tên biệt nữ.

Voldemort nhận được lời chấp thuận của Draco rất vui vẻ mà xoay mặt lại, lúc này y lập tức chạm với ba ánh mắt khinh bỉ của Alan, Harry, và Severus. Voldemort giật giật khóe miệng, nhưng trong lòng thâm nhủ, vì con ‘zai’ đồ đầu. Anh nhin.

Và như thế phòng ngủ tương lai của mấy năm sau quyết định một cách vô căn cứ không khoa học đã được thành lập như thế.

...

Lucius đang nằm ở phòng ngủ, anh nhìn cái giường đối diện mà giật giật khóe miệng.

Chết tiệt Merlin, Chết tiệt vua Arthur. (Vua Arthur và Merlin lúc này cùng có cảm nghĩ vì cái đỉnh gì mà bọn họ không làm cái chi cũng bị lỗi ra mắng, không công bằng.)

Vì sao Lucius tức giận ư, lúc này ngoài cửa phòng anh nhớ vẫn nhìn thấy cửa chỉ có tên của anh, nhưng vào phòng lại nhìn thấy có hai giường ngủ, hai tủ quần áo, hai bàn học, hành lý của anh cùng hành lý của một người khác. Được rồi anh biết là dù anh là người gia tộc Malfoy cũng không được đặc quyền gì nhưng hiển nhiên cha đỡ đầu của anh, ngài Voldemort hai năm trước đây vẫn cho anh một phòng ngủ riêng biệt một mình. Anh, Lucius không quen cùng phòng với bất cứ ai khác có được hay không. Chết tiệt a~, Sét đánh cái tên cùng phòng với anh đi. Anh không muốn cùng phòng với tên đó, tên ngu ngốc chết tiệt, cha Voldemort chết tiệt, bla bla... (Dạ: Anh sẽ hối hận, nhất định hối hận, tuyệt đối hối hận, – Điều quan trọng nhắc lại ba lần.)

Voldemort đang vui vui vẽ vẽ đi về phòng của mình thì liên tục hắc xì ba cái, Alan đi bên cạnh y nhú mày hỏi. – “Anh bệnh à, có cần tôi làm độc được cho anh không?” – Voldemort lắc lắc đầu ý bảo mình không sao, đưa tay vuốt vuốt mũi tiếp tục đi về phòng.

Cạch. Một tiếng mở cửa vang lên, cắt ngang những dòng suy nghĩ cùng nguyên rửa của Lucius, một mái tóc bạch kim làm Lucius ngớ người. Draco mở cửa vào phòng thấy Lucius đang nằm trên giường mà ngẩn người thì vẫn mặt lạnh không nói gì bước vào phòng, sau đó cậu đến bên hành lý của mình bắt đầu sắp xếp. Quần áo bỏ vào tủ, sách để lên kệ, dụng cụ học tập như da dê, bút viết thì để trên bàn...

Sau một thời gian ngẩn người, lúc này Lucius mới giật mình hồi tỉnh lại. – “Draco, cậu ở đây sao!?” Hỏi xong Lucius lập tức muốn cắn đứt lưỡi mình, vì cái chi mà mình lại hỏi câu ngu ngốc như đám lững Hufflepuff vậy chứ.

“Ừ...” – Draco nhìn qua Lucius gật đầu, nhưng Lucius có thể thấy đó là một ánh mắt khinh bỉ anh ngốc. Lucius tự dưng muốn tự vả miệng mình.

“Tôi đi tắm trước.” – Nhìn quần áo của Lucius vẫn như lúc ở sảnh đường Draco lấy áo ngủ của mình để cho anh một câu rồi bước vào phòng tắm. (Thiên: Có cảm giác thế này. Tiểu thụ nói: Em đi tắm trước. Tiểu công trả lời : Ừ, có muốn anh cùng tắm với em không? o(///-///)o.) (Dạ: Tiểu Thiên, GJ (= '=)b)

Nhìn người kia đi vào phòng tắm rồi, Lucius lúc này mới thấy cả người nóng ran, lỗ tai nhiễm một màu đỏ đỏ đáng nghi, anh trấn định lại, suy nghĩ một chút thì ra cùng phòng với anh là Draco, tự dưng anh có xúc động muốn hôn Merlin ngàn cái. (Arthur: Merlin là của riêng ta, cút. Merlin: o(///-///)o)

Lúc này anh còn rửa xả Draco bị sét đánh nữa chứ. A phi~, lần thứ hai Lucius muốn cắn đứt lưỡi của mình. Lại suy nghĩ tới việc anh chửi cha đỡ đầu, Lucius đỡ trán, lúc này anh chỉ muốn nói một câu – Cha đỡ đầu, cảm ơn người, con yêu người chết mất, chúc cha đỡ đầu mau chóng rước được Alan về làm mẹ đỡ đầu.

Hắc xì, hắc xì, hắc xì...

Hiện tại ở hai nơi, có hai người cùng ngửa mặt lên trời mà hắc xì ba cái, Voldemort vuốt mũi, chẳng lẽ bệnh rồi sao, chắc mai phải nhờ Alan làm chúc độc được, cũng có thể nói chuyện với Alan một chút. (Dạ: Anh đừng không có tiền đồ như vậy có được không hả, Voldy. Voldemort: Thế tại ai mà tới giờ ta vẫn chưa có được Alan hả???. Dạ: Tại tiểu Thiên... giờ là em ấy viết mà. Thiên: *phi thân bay về nơi xa.*).

Mà Alan đang điều chế một ít độc được cảm mạo cho người nào đó quệt mũi một cái, suy nghĩ – Bị lây bệnh rồi sao. Sau đó người nào đó đang chế được lại suy nghĩ – Voldy thích độc được có vị gì nhỉ... Ừm, Bạc hà chắc sẽ tốt hơn....

Mà lúc Alan đang xoắn tít vì độc được lại có hai người vô cùng bối rối đang đổ mặt trong phòng tắm. Một là Draco, cậu đang tựa vào cửa mà mặt thì đỏ bừng như quả dâu đã chín, tay ôm áo ngủ hồi lâu, cậu lắc lắc đầu trấn định lại bình tĩnh tắm rửa.

Người còn lại là ai, chính là Harry đang ngâm mình trong bồn tắm gương mặt cậu chẳng khác nào quả cherry đỏ mọng, cả gương mặt cậu lúc này cũng đã rút xuống nước chỉ còn lộ hai mắt

Người còn lại là ai, chính là Harry đang ngâm mình trong bồn tắm gương mặt cậu chẳng khác nào quả cherry đỏ mọng, cả gương mặt cậu lúc này cũng đã rút xuống nước chỉ còn lộ hai mắt. Cậu đưa tay vỗ vỗ hai má một cái, ngâm mình một hồi đợi đến lúc mặt bớt đỏ, Harry mới dám mặc quần áo bước ra.

Severus lúc này đã sắp xếp hành lý của cả hai ngay ngắn đầu vào đó, thấy Harry bước ra, anh mới cầm áo ngủ của mình bước vào phòng tắm.

Severus lúc này đã sắp xếp hành lý của cả hai ngay ngắn đầu vào đó, thấy Harry bước ra, anh mới cầm áo ngủ của mình bước vào phòng tắm.

Harry ngồi lên giường mình lau tóc cho khô, một thời gian trôi qua, Severus bước ra. Thấy Harry đang lau khô tóc, anh cũng bước tới giường lau tóc, bình thường người nào đó thường sử dụng thần chú khô ráo, nhưng bị ai kia biết được lập tức bác bỏ, nên mới có hiện tượng có hai người cùng lau tóc, tóc của Severus ngắn hơn của Harry nên nhanh chóng khô hơn, anh bước đến giúp Harry lau tóc, Harry cũng cười vui vẻ để anh giúp mình. Cố gắng bình tâm trái tim đang đập thình thịch.

Khi tóc đã khô, dự định đi ngủ sau một ngày mệt mỏi, Severus lúc này đánh bạo, hôn một cái chụt lên trán Harry. Harry bị bất ngờ ngơ ngác nhìn Severus, Severus lúc này mới cười nói. – “Hôn chúc ngủ ngon.” – Sau đó liền đi về giường mình đắp chăn nằm xuống, lúc ngủ còn không quên tắt đèn, mặc dù chính Severus tỏ vẻ không có gì nhưng có Merlin biết anh hồi hộp đến cỡ nào.

Mà Harry trong trạng thái ngơ ngác, đầu óc đình chỉ hoạt động cũng ngốc hồ hồ mà nằm xuống, gương mặt đã đỏ lên lần nữa vì nụ hôn chúc ngủ ngon ban nãy. Harry nghĩ với Severus đó là nụ hôn chúc ngủ ngon bình thường, nhưng với cậu... Còn Severus vẫn vương vấn dư âm nụ hôn lúc này. Đêm nay lại có hai người mất ngủ.

Mà Hogwarts lúc này còn có một người mất ngủ khác...

Phòng hiệu trưởng.

Dumbledore ngồi ở bàn hiệu trưởng, ông ngửa mặt nhìn trần nhà, đôi mắt xanh sâu hun hút sau cặp kính bán nguyệt đang suy nghĩ gì đó mà vô thần, gương mặt già nua nhưng khiến người ta thân thiết bất giác lại thiếu đi nụ cười thường trực. Hôm nay, ông cảm nhận được, cảm nhận được luồng ma thuật quen thuộc đã rất lâu rồi ông mới gặp lại, ông biết là người kia đã đến đây. Không biết chính xác là ai, nhưng ông biết rõ người đó. Người từng làm tim ông rung động, cũng khiến tim ông đau đến vỡ tan. Gellert, anh lại xuất hiện để làm gì... Anh tìm gì ở Hogwarts này, hay anh đến để trả thù tôi... Người giam cầm anh suốt thời gian qua...

Dumbledore suy nghĩ cả đêm, đó là lần đầu tiên trong đời vị hiệu trưởng đáng kính đến món ngọt cũng không quan tâm, cứ thế mà ngủ ngon.

Đêm nay là một đêm thật dài ở Hogwarts.

46. Quyển 2 - Chương 46: Đùa Giỡn – Hoặc Là... Bị Đùa Giỡn (1)

“Dạo này, cậu bé Draco không đến đây nữa phải không?” – Salazar Slytherin nhìn Harry đang vuốt bụng con xà màu đen đang cực kỳ nhu thuận nằm ngửa bụng cầu vuốt ve.

“Ân, năm nay cậu ấy không ở cùng phòng với tôi.” – Harry nhìn Salazar nói.

Cậu dạo này cũng không dễ dàng gì, học kì mới đã bắt đầu ba ngày rồi hiển nhiên cậu rất muốn đến thăm nhóm bốn vị phù thủy vĩ đại và nhóm sủng vật thần thượng, nhưng mà... thân là thủ tịch năm và là học sinh gương mẫu tiêu biểu cậu bị xoắn tít đến đau cả đầu mấy ngày nay cuối cùng mới có thời gian đến đây. Mà lúc gần đây cậu lại thường cùng học nhóm với Severus và Draco nên thời gian trống càng ít đến đáng thương, hôm nay nhân lúc Severus không nghiên cứu độc dược mà đi ngủ sớm mà Harry mới ỉm cho anh

thần chú ngủ say rồi mới đến đây. Nhưng khi nhớ đến việc đi ngủ sớm, Harry lại cảm thấy thẹn thùng.. Đạo này khi đi Harry chuẩn bị đi ngủ thường được Severus tặng cho một nụ hôn chúc ngủ ngon kinh điển.

Salazar cùng Godric Gryffindor nhìn cậu bé trước mặt đang suy nghĩ cái gì đó sau đó lại bỗng dưng đỏ mặt, cả hai nhướn mày, mà Rowena Ravenclaw cùng với Helga Hufflepuff, hai người phụ nữ đang uống trà trò chuyện bên cạnh cũng tỏ vẻ hiếu kỳ.

Đạo này bốn nhà thành lập cũng có vẻ vô cùng tốt, cảm giác không còn buồn chán như trước, cái này là phải nhờ đến đám sủng vật cực kỳ bất đồng của Harry. King đã quá quen thuộc không đáng nhắc đến, mà Hope lại rất lạnh lùng với mọi người, nhưng tên này lại rất ôn nhu với King, đến cả người có trình độ EQ thấp như Salazar và Godric cũng nhìn ra sự khác biệt kia, mà với chuyện này thì hai nữ thành lập Hogwarts tỏ vẻ rất thích thú, vậy nên hai người còn có thêm một cái thú vui tao nhã chính là quan sát và ghi chép chuyện thường làm của hai con sủng vật. Rowena còn rất không phúc hậu mà chọc ghẹo King đến xù lông(mặc dù nó vốn không có lông), mà mỗi lần như thế luôn có một việc chính là Hope hiên ngang đứng ra bảo vệ King.

Salazar và Godric lại có cái thú vui khác là cùng với Hera và thành viên sủng vật xanh lá mới tham gia là Candy nghiên cứu các trò chơi từ xưa đến hiện đại, hai nhà thành lập cũng buồn chán hơn ngàn năm nay rồi nên dù là Salazar lạnh lùng có phẩm vị cũng tham gia vào những trò chơi này, tỷ như những trò ngồi một chỗ như, cờ vua, cờ tướng, hay cờ cá ngựa, Hay đến các trò vận động như bóng bàn, vân vân và mây mây. Mà các dụng cụ để chơi dĩ nhiên là Harry lo rồi.

[Harry nha, cậu đỏ mặt. Severus làm gì cậu ...ừm ừm.] – King một bên nhìn Harry đỏ mặt rất vô tư mà nói Harry rất nhanh tay chụp cái miệng của nó lại nhưng hình như tác dụng không lớn cho lắm.

[Severus là ai vậy King.] – Salazar hiếu kỳ hỏi, thật ra lần đầu tiên thấy Harry bối rối như vậy nên tất nhiên ngài xà vương Slytherin rất hứng thú với cái người tên Severus kia.

[Là bạn của Harry nha.] – King rất khó khăn thoát khỏi tay Harry, tê tê nói.

[Bạn sao? Nhìn có lẽ không đơn giản vậy đâu nha.] – Salazar nhìn ai đó rất không tin tưởng khả năng này.

[Nga... Không biết nữa, Hope nói là Harry với Severus là một đôi nha~.] – King rất không phúc hậu mà bán đứng luôn Hope.

[Hope...] – Harry gào lên một tiếng. Mà Hope thì đã rất nhanh chân mà chạy mất tích rồi. Kính nhờ nó cần mạng của mình hơn a

~[À...] – Salazar sờ cằm. Mà Godric bên cạnh đã rất nóng lòng muốn biết rồi. Hắn kéo kéo Salazar, Salazar sờ sờ đầu hắn rồi nói lại những gì King đã nói. Mà Rowena cùng Helga bất quá cũng tham gia vào.

“Ai nha, tiểu Harry nha, còn nhỏ như vậy đã biết yêu rồi nha, cái cô bé tên Severus kia như thế nào a~.” – Godric chặc chặc mấy tiếng rồi hỏi.

[A~] – King ngạc nhiên nhìn Godric. – [Thật ra...] – Nó muốn nói gì đó nhưng hiển nhiên miệng rắn của nó không trơ tru bằng miệng người.

“Đúng nha, có ảnh không cho bọn ta xem mắt đi a~” – Rowena cũng nói thêm vào.

“Hai đứa tiến triển tới đâu rồi? quen nhau chưa, tỏ tình chưa? nắm tay chưa?? hôn chưa???” – Helga cầm quyển vở liên tiếp hỏi như nả pháo.

“Ai ta nói, còn nhỏ sau không lo học hành nha, lại yêu đương làm gì, nhưng mà nha cô gái đó có xinh đẹp như tiểu Harry không a~, đừng làm con gái người ta khi đứng với cậu phải xấu hổ đó.” – Godric tiếp tục ‘dạy dỗ’ Harry.

Harry đứng một bên giật giật khóe miệng, họ nghĩ Severus là con gái, với lại họ đang đùa giỡn mình hay sao a~.

Cả ba nhà thành lập nói liên miên không dứt, Harry cảm giác đầu cũng muốn bể rồi.

Salazar uống trà không xen vào. Thật sự mà nói thấy một hồn ma uống trà đúng là khá kì lạ nhưng mà hiển nhiên có một câu nói rất chính xác vào lúc này. – Nhìn quá nhiều sẽ quen.

[Ta nói nha, ba người kia bị gì a~.] – King tê tê nói – [Severus là nam mà, là bạn cùng phòng của Harry đó.]

Phụt...

Salazar phun trà ra, trông thấy King đang vô tội nhìn mình, mà Harry bên cạnh cũng bắt đắc dĩ đỡ trán.

[Severus kia là con trai.] – Salazar hỏi kỹ King.

[Ừ đúng rồi.] – King phun lười nói.

“Nó nói cái gì vậy Sal?” – Godric ở một bên dạy dỗ Harry cũng không quên để ý Salazar.

“Khụ.. khụ...” – Salazar ho khan hai tiếng, nhìn Godric háo hức bắt đắc dĩ nói. – ” Severus là một cậu bé.”
– Lời ít ý nhiều.

“Ôi, Merlin... thiệt hả.” – Rowena so với lúc này còn háo hức hơn, mà đôi mắt sau cặp kính của Helga cũng lóe sáng. (Dạ: Hử nữ a~, đó là một sinh vật đáng sợ có mặt ở khắp nơi. Mà ta cũng là một trong những sinh vật đáng sợ đó, khả khả. Thiên: *tự dưng rùng mình*)

Sau đó hai người còn dùng đôi mắt không rõ ý tứ nhìn hai người bạn của mình, còn chặc chặc hai tiếng, rồi tùm lại bàn bạc cái gì đó.

Godric nhìn Harry một chốc, suy nghĩ cái gì đó trong vẻ mặt thật sâu xa, thật ra ở giới pháp thuật, nam và nam với nhau cũng có thể kết hôn, cũng có thể sinh con như nam và nữ, nó không thành kiến và khó chấp nhận như ở thế giới Muggle kia.

[Người suy nghĩ cái gì a Godric, người với Sal không phải cũng như vậy sao.] – King tiếp tục vô tư nói.

Phụt...

Ngậm trà thứ hai rất vui vẻ mà bị phun ra.

Salazar nhìn King đang kéo kéo tay vui vẻ nói với Harry. – [Harry nha, ta nói cho cậu nghe, Sal với Godric là một đôi đó, còn kết hôn luôn rồi, chỉ thiếu sinh con nữa thôi, thật là Godric chưa kịp có thai đã xảy ra chuyện rồi a.] – Harry giật giật khóe miệng, nhìn Godric lại nhìn Salazar, thì ra là có quan hệ như vậy à. Thật ra thì từ đầu Harry đã thấy hai người này rất thân thiết, không ngờ đã kết hôn luôn rồi a, đúng là lịch sử truyền miệng không thể tin mà.

“Sal, King nói gì vậy.” – Godric nhìn Harry và King nói chuyện với nhau, Harry còn nhìn hai người rồi cười hắc hắc, tự dưng có linh cảm xấu quá.

“À, em sẽ không muốn biết đâu.” – Salazar lắc đầu.

Chỉ là lúc này, Harry đã bước đến chỗ của Rowena và Helga, mà Hera cùng Candy cũng đang tùm lại chỗ hai người xem hai người đang bàn chính sự.

“Rowena...” – Harry gọi một tiếng, Rowena quay lại tò mò nhìn cậu.- “King nói, Salazar với Godric đã kết hôn rồi có phải không a?”

“Hắc hắc, đúng rồi nha, ngồi xuống để bọn ta kể cho mà nghe.” – Rowena bảo Harry ngồi xuống kể chuyện của Salazar và Godric cho cậu nghe, trọng tâm câu chuyện cuối cùng bị chuyển dời như thế đó.

Godric nhìn Rowena hưng trí bừng bừng mà kể chuyện, nhìn Harry cười tủm tỉm , có một cảm giác chính là... Đùa Giỡn Người, còn bị người đùa giỡn lại. Thất bại a~.

Hết Chương 44.

Phiên Ngoại Pepe và Đin Đin.

Pepe đang ở lâu đài HL mà lánh nạn, ai~ chỉ trách nó quá ham vui mà thôi, chuyện chi cũng nói với Đin Đin, riết rồi còn bán luôn cả cậu chủ Harry của mình.

William ở trong tranh cùng với Alina thấy Hope đi tới đi lui một bộ dáng vô cùng lo lắng mới ngồi chồm hồm mà hỏi nó.

– Người sao vậy a~.

– Ta lỡ nói xấu Harry. – Hope nhìn William trả lời.

-Thế nha, chúc người lên đường bình an. – William không phúc hậu mà cười nhạo Hope.

-Người cái tên ngốc chết tiệt. – Hope xù lông.

-Người dám mắng ta. – William xoắn tay áo, nếu không phải ông ở trong tranh có thể cả hai đã liều mạng với nhau không chừng.

– Ta mắng người thì sao, cái tên tóc trắng chết tiệt. ...

Alina xoa trán nhìn một người một thú chửi nhau đến vui vẻ quên trời đất.

Lúc này có một cái bóng đang trườn ra từ cái tủ biến mất.

Pepe – King phun lưỡi.

Đin đin, người đến đây làm gì nha. – Hope không thèm chửi nhau với William nữa mà chạy tới cạnh King.

Không muốn để người một mình, ta có đem ít kẹo cho người nè, của Harry làm đó, chúng ta cùng ăn nha.

– King cọ cọ Hope nói.

Được, cùng ăn. – Hope nói nhưng trong lòng lại nghĩ, lúc nào đó ăn luôn em.

Hết.

47. Quyển 2 - Chương 47: Đùa Giỡn – Hay Là...bị Đùa Giỡn (2)

Năm học thứ hai của Harry bắt đầu không quá ồn ào hay náo nhiệt, mọi cảm xúc hay cảm giác đều là từ từ, êm dịu, cùng với bình lặng.

Lớp của giáo sư McGonagall vẫn nghiêm khắc như thế, của giáo sư Filius Flitwick vẫn gây ra vài chuyện buồn cười trong lớp học của mình, giờ của giáo sư Cuthbert Binns môn lịch sử pháp thuật vẫn nhàm chán như thế, đến ngay cả Harry, Draco hay Lily đều không thể mở mắt thanh tỉnh đầu óc đến cuối giờ, có thể nói lúc này Harry thật sự rất bội phục Hermione, chỉ có Hermione chỉ mới có thể đủ sức lắng nghe ông giảng bài một cách chăm chú.

Giờ của Alan và Voldemort vẫn rất thú vị, Alan vẫn ăn nói mềm mại nhưng thật ra dù y có mắng cũng không ai nhận ra, chắc đó là đặc quyền của Alan, Harry còn nhớ có một Gryffindor vì làm sai bước cuối cùng mà làm nổ vạc, Alan đã rất ‘tận tình’ mà ‘dạy dỗ’ cậu ta, nhưng dù thế cậu ta vẫn vô cùng cảm động, chỉ có Harry và Draco lắc lắc đầu, Severus lúc đó vẫn không hiểu nên hỏi Harry, sau đó Harry rất thông cảm mà giải thích, khi Severus nghe xong thì mặt là một tạo hình ‘đần’.

Voldemort thì có khi vô cùng nghiêm khắc, có lúc lại rất vui tính, có khi u ám, có lúc trời quang, có thể nói tiết học của y là đủ cung bậc cảm xúc nhất, Harry cũng phải chặc lưỡi tán thán cái hiệu ứng cánh bướm của cha mình quá mạnh mẽ.

Hắc xì...

Alina đang ngồi trong tranh đọc sách nhìn chồng mình William đang uống trà bên cạnh hắc xì một cái rõ to thì hỏi – “Anh sao vậy...”

William lắc đầu, tay vuốt mũi. – “Không sao, tại sao trong tranh mà vẫn hắc xì được vậy chứ. Ai~ lỡ tai thiệt ngứa a~.”

Alina buồn cười lắc đầu tiếp tục đọc sách.

Mà còn một vấn đề chỉ có bốn người Harry, Draco, Severus và Lucius lâu lâu sẽ gia nhập nhóm này biết được, Voldemort đích thị là một tên cuồng ngược, nhìn Voldemort bị Alan sai tới sai lui, vậy mà vẫn mỉm

cười vui vẻ, Lucius rất có cảm xúc muốn chọt đui hai mắt của mình, vì anh sợ rằng mình sẽ bị cha đỡ đầu diệt khẩu.

...

Hôm nay là giờ dạy đầu tiên của giáo sư dạy môn sinh vật huyền bí Edward, còn đặc biệt hơn chính là hôm nay chỉ có Slytherin học nhưng lại là năm hai học cùng với năm ba.

Edward xuất hiện với mái tóc màu vàng kim, áo chùng màu chàm đơn giản, gương mặt khá lạnh lùng nhưng không khiến người ta ghét. – “Chào mừng các trò đến với lớp sinh vật huyền bí, tôi là Edward Grellgellint, các trò có thể gọi tôi là giáo sư Edward, hi vọng chúng ta sẽ là thầy tốt trò giỏi trong năm học này và những năm sắp tới.” – Edward lên tiếng, tiếng nói của ông cũng như bản thân ông vậy, có vẻ rất lạnh lùng, nhưng giọng nói trầm thấp cũng khá êm tai. – “Hôm nay chúng ta sẽ chia nhóm ra học, một nhóm bốn người. Các em hãy tự phân nhóm.”

Sau khi nghe thế các học trò của Slytherin rất im lặng nghe lời mà phân ra một nhóm bốn người. Slytherin rất tao nhã, không ồn ào như Gryffidor, không ngờ ngạc như Hufflepuff, lại không quá nghiêm túc như Ravenclaw.

Năm hai và năm ba của Slytherin là số lẻ, năm hai dư ba và năm ba dư một, Edward rất nghiêm túc quăng Lucius vào nhóm của Harry. Đây là đội hình gì... Cả bốn người ai cũng chói mắt, tài giỏi, luôn có sở trường riêng, ai cũng tỏa sáng riêng, không ít Slytherin dù có tao nhã cỡ nào cũng phải nghiêm túc tằm tắc, nếu như Gryffidor có nhóm đạo tặc thì Slytherin lại có một nhóm vương tử, đây chính là nhận định của đại đa số người ở Hogwarts, tất nhiên, cái này là về sau.

“Hôm nay chúng ta sẽ đến Rừng Cấm, dĩ nhiên chỉ bên ngoài thôi.” – Edward nói, sau đó bước đi nhưng vẫn không quên ra hiệu cho nhóm xà con theo sau mình.

Đi đến bên ngoài Rừng Cấm, Edward đứng lại, nhóm Harry cũng đứng lại, nhóm xà con cũng đứng lại một cách ngay ngắn.

“Hôm nay chúng ta học về Augurey.” – Khi Edward nói xong thì từ trong rừng cấm vài con chim ngoan ngoãn bước ra, Augurey nhìn giống như một con Phượng Hoàng hay như một con kền kền nhỏ, Nó có bộ lông màu xanh lá cây đen, với chiếc đuôi dài và mỏ sắc nhọn. – “Augurey có nguồn gốc từ Ireland, bất cứ khi nào trời mưa, người ta có thể nghe thấy tiếng kêu thê lương của nó tràn ngập ban đêm, vậy nên chúng được sử dụng như dự báo thời tiết. Tiếng kêu của Augurey cũng là điềm báo cho việc ai đó sắp qua đời. Augurey chủ yếu ăn côn trùng, đom đóm và ruồi mà nó săn lùng được trong mưa. những sinh vật này rất là nhút nhát và thường làm tổ trong các bụi mận gai.

Sau đó mỗi nhóm được phân ra cho một Augurey để quan sát, và ghi chép, đề sau buổi học sẽ làm một bài luận văn về sinh vật này, sinh vật nhỏ này có vẻ rất nhút nhát, hình như ai chạm vào nó sẽ lập tức tránh né, vậy nên nhiều học trò dù muốn vuốt ve...

Hình minh họa Augurey.

Sau đó mỗi nhóm được phân ra cho một Augurey để quan sát, và ghi chép, đề sau buổi học sẽ làm một bài luận văn về sinh vật này, sinh vật nhỏ này có vẻ rất nhút nhát, hình như ai chạm vào nó sẽ lập tức tránh né, vậy nên nhiều học trò dù muốn vuốt ve nó cũng phải luyến tiếc mà rút tay lại.

Harry nhìn cậu bé màu xanh đang ngoan ngoãn đứng cho mọi người quan sát, nó dùng đôi mắt to nhìn bốn người bọn họ, sau đó dừng lại trước mặt Harry rất lâu, không chịu dời mắt, Harry buồn cười nhìn chú nhóc trước mặt, đưa tay vuốt đầu nó một cái, ấy thế mà nhóc kia không những không tránh né còn rất nhu thuận để Harry vuốt ve.

Draco rất bội phục mà nhìn Harry, cái tên này dù con vật nhút nhát nào cũng làm thân được.

Được một lúc thì Augurey kia càng đến gần Harry hơn, nó vươn cánh bay lên đôi vai nhỏ của Harry, sau đó bắt đầu cọ mặt cậu, khi cọ cọ dường như rất thoải mái khiến nó kêu vang lên vài tiếng dễ nghe.

Nhóm học trò được âm thanh gây chú ý thì lúc này mới để ý cục diện bên này, vài người còn rất khó tin nữa.

Harry nhìn Augurey trên vai mình cọ cọ mặt bản thân, cậu cười cười đưa tay vuốt ve nó, cậu nhỏ còn rất ngoan ngoãn.

Vậy nên lúc này dưới ánh nắng ban chiều, một thiếu niên xinh đẹp đứng đó với mái tóc vàng kim tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trên vai cậu là một con chim với màu xanh dịu mắt tinh mỹ, chiếc đuôi dài rủ xuống, con chim kia rất thân thiện mà cọ vào mặt thiếu niên, thiếu niên còn cười mà ôn nhu xoa đầu nó.

Không ít người chứng kiến cảm thán đây chính là cảnh đẹp ý vui, thật ra trên đời này có mấy ai nhìn thấy được chứ.

...

Tan học, Edward sau khi cho lớp học tan, không biết vì sao bảo Harry ở lại, Severus rất không hài lòng mà nhú mày, anh có một dự định chính là ở lại với Harry, nhưng Harry ý bảo sẽ không sao, bảo Severus đi. Severus dù không muốn cũng phải đi, hỏi vì sao anh không vui, anh không quên ánh mắt người này nhìn Harry lúc ở buổi tối khai giảng đầu. Hừ.

“Ái chà, xem ra cậu ta xem tôi là kẻ thù rồi.” – Edward nhìn Severus sau khi khuất bóng mỉm cười ngả ngón nói, giống như cái người mặt lạnh lúc này không phải là ông vậy.

“Này ông già, đừng có mà đùa giỡn cậu ấy.” – Harry liếc xéo Edward một cái.

“Chắc, bảo vệ dữ, tôi cũng không có làm gì cậu ta, cậu hiểu mà.” – Edward nhún nhún vai một cái. – “Với lại tôi mà làm gì người thương của cậu...Cậu tha tôi chắc.”

“Ha, bản thân ông mà biết sợ ai.” – Harry cười nhạt.

“Sợ nha, tôi sợ làm tổn hại người-thương của cậu lắm.” – Edward nói, rất không phúc hậu mà nhấn mạnh từ người thương.

“Haha...” – Harry cười khan hai tiếng. – “Muốn chết à.”

“Được rồi, Người thương thì người thương cần gì phải sợ a~. Mà nếu đã yêu tới vậy rồi, tại sao không giành lấy.” – Edward nói.

“cậu ấy yêu người khác, ông tốt nhất giữ mồm giữ miệng cho tôi.” – Harry gằn giọng.

“Được rồi...” – Edward vừa nói vừa đưa hai tay lên làm bộ đầu hàng. – “Mà tôi muốn biết nếu tôi không giữ mồm giữ miệng thì cậu làm gì.”

“Tôi sẽ...” – Harry nói... nhưng chỉ là chưa đợi cậu nói hết câu Edward đã nói vào.

“Nếu là sẽ nói với người trong lòng tôi rằng tôi ở đây thì sẵn tiện nói với người đó là tôi thích người đó luôn giùm, cảm ơn trước.”

“Không, tôi chỉ nói là ông để ý con đỡ đầu của người đó thôi.” – Harry chặc chặc vài tiếng. – “Chắc người đó nhìn không ra ông vậy mà còn luyến đồng... haha...” – Cười vài tiếng, Harry lui đi luôn.

“...” – Edward cảm ngửi. Sau đó suy nghĩ một chút cười một cái. – Dám đùa giỡn ông, vậy ông không nói luôn chuyện đó, cho cậu ta chờ chết luôn.

Trước đây, khi cậu ta đến gặp ông, Edward đã từng hỏi rằng...

“Vì cái gì cậu phải làm như vậy, làm mọi thứ vì một người không yêu mình, có đáng hay không?”

Harry nhìn ra ngoài cửa sổ đôi mắt thật xa xăm.

“Nếu là ông, ông có làm vì người kia không?” – Nghe cậu hỏi vậy, ông im lặng... – “Trên đời này không có ai nói được là đáng hay không đáng... chỉ có bản thân mình biết được mình muốn gì, cần gì, và nên làm gì. Tôi biết bản thân mình yêu anh ấy, muốn anh ấy hạnh phúc, cần bảo vệ anh ấy, và nên làm mọi thứ để có thể cho anh ấy cái hạnh phúc đó. Với tôi vậy là đủ...”

Dưới ánh nắng rắng chiều, thiếu niên đó vẫn kiên định mà nói như thế...

Cậu ta như ông... Vì yêu mà có thể trả giá đại giới...

48. Quyển 2 - Chương 48: Mộng – Báo Hiệu Trước Cơn Bão

Trong không gian màu đen tĩnh lặng nhưng méo mó, cậu đứng đó vô thức lại không chân thật, xung quanh cậu là hắc ám bao phủ, là mê man, là nơi tận cùng không lối thoát.

Đây là đâu... vì sao cậu ở đây...

Khi cậu còn đang lạc lối giữa bóng tối vô cùng tận, một điểm sáng lóe lên phía xa, cậu nhìn thấy trong điểm sáng ấy xuất hiện một bóng người quen thuộc..

Là anh, là người cậu yêu nhất... anh ở đó... đang đứng đó đợi cậu...

Sev... đợi em với, đừng đi, em xin anh..

Cậu chạy theo bóng dáng anh, chạy thật lâu thật lâu, chạy đến lúc cả đôi chân mỗi nhừ, đến sức cùng lực kiệt, mà anh vẫn trước mặt, cách nhau thật gần nhưng dường như không thể chạm tới. Đó có phải là khoảng cách xa nhất của một người không, nhìn thấy nhưng không thể chạm vào.

Cậu nức nở. Vì sao đến cuối cùng vẫn không thể chạm vào anh.

Lúc này ánh sáng kia lại lần nữa khuếch đại, nó to lớn bao trùm lấy cơ thể cậu, lại ảm áp vô cùng như vòng tay của anh, vòng tay của anh.. giật mình cậu giương mắt nhìn. Là anh, là gương mặt thân quen ấy, là đôi mắt hắc diệu thạch bình lặng ấy, là cái người luôn hiện hữu trong giấc mơ của cậu. Là giáo sư, không phải Severus... là giáo sư đã chết vì cậu ở tiền kiếp...

“Giáo, giáo sư...”

Giáo sư buông cậu ra mím môi, gương mặt lạnh lùng nhìn cậu... chỉ là không để cậu nói gì hình ảnh đã biến đổi, lần nữa trước mặt cậu là một người khác... là anh, Sev của cậu.

Người này so với người kia trẻ hơn, không có lạnh lùng quyết tuyệt, không có những lời nói cay độc, không có những oán hận cùng hối hận, chỉ có anh như một người bạn bên cạnh cậu.

“Sev...”

Anh mỉm cười, vẫn là nụ cười dịu dàng như thế, cậu mỉm cười nụ cười hạnh phúc thật sự từ trong tim, cậu đã hiểu rõ, từ trước đến nay cậu luôn nhìn anh để nhớ đến người kia, người giáo sư đã chết vì cậu, người hi sinh cuộc đời để bù đắp cho cậu, cậu luôn nhớ luôn mơ hồ tình cảm cho giáo sư... nhưng giờ cậu đã hiểu đối với giáo sư, đó là cảm kích, là hối hận, cậu luôn đem nó giữa thương tiếc và tình yêu... hai trăm năm cuối cùng cậu cũng hiểu. Nhưng với người trước mặt, anh không phải Severus Snape ở quá khứ kia, không phải giáo sư độc ác, anh chỉ là anh, là Severus Snape Prince, và cậu yêu anh, dù tình cảm anh có dành cho Lily thì sao, được bên anh đã là thứ tốt nhất. Cậu không phải là Potter vì theo đuổi tình yêu mà bất chấp tất cả, cậu chỉ là Harry vì người mình yêu có thể làm mọi thứ, chỉ cần người đó hạnh phúc, vậy là quá đủ rồi...

“Sev...” – Cậu ôm lấy anh, cảm giác được ảm áp...Cậu thốt ra lời từ dưới đáy lòng. – “Em yêu anh.” – Phải, em yêu anh, yêu rất nhiều, rất nhiều.

Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi đầu hôn lấy cánh môi màu hồng nhạt như cánh hoa đang e ấp kia, cậu giật mình cảm nhận xúc cảm lạnh lạnh trên môi, ngạc nhiên nhìn anh, nhưng không để cậu ngạc nhiên quá lâu, nụ hôn phớt kia trở nên sâu lắng vô cùng.

“Sev...”

Lời chưa kịp thốt ra đầy đủ, anh đã thuận theo đó mà đưa lưỡi mình vào trong, bắt đầu xâm lược từng nấc từng tất trong khoang miệng, khiến nụ phớt kia trở nên sâu hơn, ngọt ngào hơn...

Ừm...

Anh ôm lấy eo cậu, lưỡi đưa vào trong miệng cậu cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh , gương mặt cậu cứ thế ửng hồng, nhưng cậu không ghét mà thêm yêu thích nó, cậu ôm lấy cổ anh để nụ hôn kia cứ thế sâu thêm, đến khi cả hai dường như không thể thở nổi anh mới buông cậu ra, gương mặt cậu vì khó thở và ngại ngùng mà trở nên đỏ bừng...

Anh lại lần nữa ôm lấy hôn cậu, nụ hôn từng chút chuyển đến má, cổ, xương quai xanh tinh xảo, cậu nghe tiếng anh cởi lấy áo cậu, hôn vào cổ cậu, cả tiếng mút chùn chụt cũng nghe thấy rõ ràng... tay anh chạm vào ngực cậu, đôi bàn tay không tính là mịn màng của anh chạm nhẹ vào hai khóa đệm nhỏ khiến cậu bất giác rùng mình.

Àn...

Tiếng rên rỉ mị hoặc vì động chạm càng phá lệ rõ ràng trong không gian tĩnh mịch... Anh cúi đầu bắt đầu ngậm cắn hai điểm nhỏ, mút nhẹ, lại dùng răng nanh chà đạp một bên ngực khiến nó trở nên đỏ bừng, nhưng tay còn lại vẫn không quên an ủi bên ngực còn lại. Khoái cảm mãnh liệt khiến cậu rùng mình, tiếng rên rỉ bắt đầu trở thành nức nở nhưng mèo kêu.

Sev...Sev...

Nhưng anh bỗng dừng dừng lại, Harry bất ngờ mở mắt... Sau đó đôi tử sắc mở to trở nên đậm màu vì kinh hoàng, Severus trước mặt cậu, trên cổ bắn ra máu tươi, không ngừng chảy, máu đỏ thấm ướt cả bộ áo chùng màu đen. Gương mặt anh vì mất máu mà trở nên tái nhợt như tờ giấy..

Sev.. Không... không.

Cậu phóng tới, ôm lấy thân hình sắp đổ của anh...

Cậu bật khóc, nước mắt thấm đẫm cả gương mặt tuyệt mỹ, anh đưa tay chạm vào mặt cậu, mỉm cười nhợt nhạt – “Harry, Look at me...”

Sev.. không... đừng bỏ em...

Nỗi đau như xé tan trái tim cậu, như đốt cháy linh hồn cậu, Sev là lẽ sống là tình yêu của cậu, là tất cả của cuộc đời cậu, làm ơn... làm ơn đừng mang Sev đi, đừng mang ánh sáng của cuộc đời cậu đi, được không... Làm ơn...

...

“Harry...Harry...”

Severus lo lắng gọi tên Harry, mong có thể đánh thức cậu, khi đang nấu độc dược, anh nghe thấy tiếng Harry hét lớn, khi bước đến xem xét đã thấy Harry dù đang ngủ nhưng nước mắt vẫn chảy, mồ hôi lạnh ướt đẫm áo ngủ, lo lắng bất an khiến anh lay Harry dậy, nhưng vô ích...

Đến lúc anh định đánh vào má Harry thì cậu mở mắt ra bật dậy... Sau đó lại ngơ ngác dường như không nhớ gì.

“Harry, cậu làm sao vậy...mơ thấy ác mộng sao?” – Severus lo lắng hỏi, đưa tay lau nước mắt trên khóe mi Harry.

“Sev...” – Harry nhìn thấy Severus thì nhào đến ôm chầm lấy anh...Cậu không nhớ giấc mơ của mình, chỉ là muốn ôm Sev mà thôi...

“Chuyện gì vậy, mơ thấy ác mộng sao..” – Severus cảm nhận được Harry run rẩy, anh đau lòng vỗ vỗ lưng cậu, như muốn trấn an vật nhỏ trong lòng.

Harry ngược nhìn Severus rồi mờ mịt lắc đầu... – “Mình không nhớ..”

“Được rồi, không nhớ thì thôi, không sao đâu...” – Severus vuốt tóc Harry, sau đó bước phòng tắm lấy ra một chiếc khăn thấm nước lau mặt cho Harry.

Đêm đó vì lo lắng mà Severus đã bảo Harry ngủ với mình, nhìn Harry vùi đầu vào ngực mình ngủ say, Severus thở dài...

Giấc mơ không lành như điềm báo tiên tri cho tương lai sóng gió, nhưng đáng tiếc thay... Harry lại không nhớ khiến cho lúc máu tanh xảy ra đã khiến cậu hối hận đến cỡ nào.... Nhưng đó vốn là về sau...

...

Cùng lúc đó một người khác vì ác mộng quấy nhiễu mà tỉnh lại còn có Draco, Lucius nhìn người trong lòng khóc đến sưng mắt thì đau lòng, nhưng khi hỏi Draco cũng không nhớ rõ giấc mơ của mình là gì. Khi Draco lần nữa say giấc nồng Lucius lo lắng mà thức trắng đêm...

...

Tại một nơi khác ở Hogwarts, dưới ánh trăng, một thiếu niên tóc vàng đang đứng, gương mặt thiếu niên vô hồn không sức sống, đôi mắt màu xanh không chút tiêu cự. Một người đàn ông tóc vàng bước ra từ chỗ tối ôm lấy thiếu niên kia, hắn ta mặc một thân áo chùng đen hòa vào màn đêm, trong miệng hắn ta có hai răng nanh lộ ra, răng nanh sắc nhọn cắm sâu vào da thịt trắng nõn của thiếu niên, đến khi gương mặt thiếu niên đã nhợt nhạt tái xám, hắn ta mới nguyện ý buông thiếu niên ra, vết thương trên cổ cậu ta biến mất giống như những thứ vừa nãy chỉ là ảo giác, thiếu niên như con rối nghe lệnh bước ra ngoài không hề sợ hãi hay có bất cứ cảm xúc nào. Dưới ánh trăng người đàn ông tóc vàng liếm môi trên mặt là nụ cười tà mị như vị công tước bóng đêm tìm kiếm con mồi.

“Harry... ra em tên là Harry... tôi sẽ bắt lấy em... chú mèo nhỏ à.”

Mọi thứ trong đêm nay giống như điềm báo trước cơn bão, mà những người đón nhận cơn bão đó có lẽ cả đời cũng không quên được...

49. Quyển 2 - Chương 49: Lời Nguyên [1] — Bóng Tối Bắt Đầu Di Chuyển

Xoảng...

Khi Alina đang ngồi đọc sách và chồng bà là William đang thưởng thức trà bên cạnh. Thì âm thanh đánh rơi tách trà thanh thủy ở bên cạnh khiến Alina giật mình, Alina nhìn qua thì thấy chồng mình đang ngơ ngẩn, trong lòng Alina thoáng giật nảy, bà hỏi chồng mình.

“Anh à, sao vậy?”

“Chúng ta phải ra khỏi chỗ này thôi.” – William lắc đầu, đôi mắt chứa đầy sự lo lắng nói. – “Đến lúc rồi.”

“Harry... sẽ không sao chứ.” – Alina hỏi.

“Anh không biết Ali.” – William đứng dậy nói.

...

Tại nơi sâu nhất trong lâu đài HL, nơi mà ngay cả Harry, Draco hay Alan đều không biết đến, có một căn hầm bí mật, nơi đó lúc nào cũng im lặng nhưng hôm nay từ đó lại phát ra một ánh sáng ảm áp nhu hòa, cùng vài tiếng đinh đang của chuông gió vang lên, ánh sáng ấy lúc chớp lúc tắt, lúc mạnh mẽ lúc nhẹ nhàng, như có như không, sau đó là ánh sáng kia phát ra cực đại trong chớp mắt rồi lại chớp tắt như ban đầu, cứ như vậy suốt mấy ngày liền rồi sau đó không thấy nữa, giống như ánh sáng phát ra những ngày qua là ảo giác vậy.

Nếu như Harry ở đây sẽ thấy rằng, nơi bức tranh lớn được treo ở đại sảnh lúc này đã biến thành một màu trắng toát, mà hai người trong tranh cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

....

Hogwarts.

“Harry, có chuyện gì vậy!?”

Severus dừng bút khỏi bài luận văn dài 10 tất anh nói về độc được trị bệnh cảm mà giáo sư Alan vừa cho ngày hôm trước, nhìn gương mặt Harry đang có cung bậc cảm xúc khá xấu, mặc dù làm bài tập nhưng chính bản thân Severus luôn để ý đến Harry, nên khi Harry vừa có biểu hiện bất ổn thì anh so với Draco còn phát hiện nhanh hơn.

Lúc này Draco và Lucius đồng loạt ngẩng đầu, nhìn Harry – đang thấp thỏm – Lucifer.

Lại nói, vì sao Lucius vốn là học sinh năm ba lại xuất hiện trong nhóm học năm hai của Harry, chúng ta trở lại hai ngày trước.

Ngày hôm đó là một ngày đầy sương mù, nhóm học trò năm hai đang trong lớp Phòng chống nghệ thuật hắc ám của giáo sư Voldemort, hôm đó được học về quỷ lùn, một loại sinh vật hắc ám khá là ác độc.

“Quỷ lùn, là sinh vật hắc ám bị thần bỏ rơi, nó có hình dạng khá giống gia tinh, yêu tinh và người lùn, nhưng có những đặc điểm khác duy nhất của nó chính là mắt quỷ lùn có màu đỏ, trên đầu nó còn có sừng giống như satan trong truyền thuyết quỷ satan ở giới Muggle, à để thầy giới thiệu với các em luôn thật ra trong giới phù thủy cũng có quỷ satan, nhưng nếu trong thế giới Muggle có truyền thuyết nói về Satan và Lucifer thì tất nhiên giới phù thủy cũng có. Nhưng Satan và Lucifer vốn là hiển diện cho hai thể lực bóng tối khác nhau, nếu Lucifer là tổng quản của địa ngục, người trông coi địa ngục khiến địa ngục đi vào nề nếp nên có, Lucifer lại cai quản bóng tối khiến chúng không thể làm hại ánh sáng, trái ngược với Lucifer, satan lại là mặt tiêu cực nhất của bóng tối, nó thích đùa giỡn những tình cảm như ganh tỵ, tham lam, độc ác, háo sắc ...của con người thích đem những cảm xúc vô cùng tận ấy thành thức ăn của bản thân. Mà thầy muốn nói luôn nhé – Ở thế giới phù thủy cũng có các vị thần mà các em từng nghe trong các truyền thuyết khác ở giới Muggle, nếu muốn biết chi tiết các em có thể tìm thấy trong thư viện.” – Voldemort cười cười, nhìn thoáng qua Harry và Draco sau đó nói tiếp.

“Quỷ lùn: thích nhất là lừa gạt, gặm nhấm cảm xúc tốt đẹp nhất của con mồi, nếu như trái tim quá yếu đuối có thể trở thành đối tượng tốt để quỷ lùn chọn lựa, quỷ lùn không quá mạnh về pháp thuật nhưng lại mạnh mẽ về mê hoặc. Vậy nên khi đối mặt với quỷ lùn, hãy chắc là bản thân các em đã đủ dũng cảm và mạnh mẽ.”

...

Sau buổi học, Voldemort gọi nhóm ba người của Harry ở lại, với nụ cười mang thương hiệu Voldemort mà được y xem là thân thiện nhất.... (Dạ: Âm phong từng trận...)

“Draco, trò ở chung với Lucius tốt chứ.” – Voldemort dùng giọng điệu được bản thân cho là tốt đẹp nhất ‘nhẹ nhàng’ hỏi.

“Rất-tốt, thưa-giáo-sư.” – Draco cơ hồ nghiêng rằng để nói ra từ này, có Merlin mới biết ở chung với Lucius khiến cậu lúng túng đến cỡ nào, mỗi lần đối mặt với Lucius là trái tim cậu đập nhanh một nhịp, đến cả đọc sách cậu cũng không hứng thú nhiều nữa. Merlin a~ thiệt khổ không nói nên lời.

Harry và Severus ở bên cạnh chỉ biết lắc đầu bó tay, mặc dù hai người bọn họ được ở riêng với nhau và Harry ngày nào cũng được một nụ hôn chúc ngủ ngon ngay trán nhưng mà Harry không phải là người chỉ biết bản thân không lo cho bạn bè nhưng nhìn gương mặt Voldemort hài lòng đến độ trên mặt còn thiếu viết bốn chữ – Ta cố ý đấy. Harry đành nuốt ý định xin phép cho Draco trở về phòng mình vào bụng, mà Severus đứng bên cạnh cũng thấy rõ biểu cảm đó của Voldemort nên trong lòng mặc niệm vài từ – Draco xin lỗi cậu tự cầu nhiều phúc, giáo sư Voldemort nhìn cỡ nào cũng rất phúc hắc tội mình không giúp được.

“Vậy các trò có thể để cho Lucius gia nhập với nhóm học của các trò không !? Các trò biết đó Lucius rất ít bạn bè, lại không có ai muốn học nhóm cùng với nó, nếu như Severus đã là bạn thân của nó mà Draco lại là bạn cùng phòng thì các em nên giúp đỡ Lucius nhiều hơn chứ.” – Voldemort lần nữa mỉm cười ‘dịu dàng’ trên mặt nếu như không viết rõ bốn chữ – ta nói dối đó, thì thật rất cảm động.

Harry nhìn mà gào thét trong lòng, Lucius mà thiếu người học nhóm, nói dối đến trình độ siêu việt ghê, anh ta chỉ cần lên tiếng thì con gái đuổi theo anh ta học nhóm không phải như vịt sao, đừng nói là con gái, con trai cũng vậy, đừng tưởng bọn này không biết anh ta rất được các thiếu niên yêu thích nhé.

“Tụi em là năm hai, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến học trưởng Malfoy.” – Draco cắn răng từ chối, cậu không muốn đến cả học nhóm cũng bị lúng túng vì Lucius.

“Không sao, không sao... Các trò đều rất giỏi sẽ không ảnh hưởng gì đâu. Được rồi quyết định vậy nhé, lát thấy sẽ nói với Lucius.” – Voldemort không kịp để ai lên tiếng từ chối nữa tự mình quyết định rồi vui vẻ đi ra khỏi phòng tiến đến văn phòng của ai kia, trong lòng tự hỏi – Không biết Alan đang làm gì, hôm nay Alan không có lớp, ghé qua xem mới được.

Mà Lucius đang trong lớp học năm ba cảm thấy mũi rất ngứa nhưng vì phong thái quý tộc mà cố gắng chịu đựng, hắt xì cũng không dám.

Trong lớp học lúc này chỉ còn Draco triệt để hóa đá, gió hiu hiu thổi từng mảng từng mảng bong tróc như côi lòng cậu bị tổn thương nặng nề.

Harry và Severus rất ăn ý mà mỗi người vỗ vỗ một bên vai của Draco, ngụ ý đơn giản dễ hiểu. – Chia buồn với cậu.

...

Vậy nên như bây giờ thấy rất rõ ràng Lucius gia nhập nhóm học của Harry, thật ra Lucius rất cảm ơn cha đỡ đầu vì mình mà giúp đỡ. Vốn dĩ lúc đầu Lucius chỉ vì Draco mà tới nhưng sau vài ngày tiếp xúc Lucius thật tâm muốn làm bạn với Harry. Harry rất thông minh, luôn vui vẻ, nhiệt tình giúp đỡ mọi người nếu kết hợp với khuôn mặt than của Draco đúng là bổ khuyết cho nhau nhưng nếu kết hợp với bạn của anh Severus thì đúng là vô cùng xứng đôi.

Draco nhìn Harry chốc lát, dạo này cậu hay làm mặt than với Lucius ở che giấu cảm xúc nhưng nhìn vẻ lo lắng của Harry, mặt than gì cũng bay theo gió hết. – “Sao vậy?” – Draco ếm một thần chú vòng tròn tĩnh âm xung quanh bốn người rồi hỏi.

“Không biết, có cảm giác xấu.” – Harry xoa xoa trán – “Nhưng không biết là gì.”

“Harry, có lẽ là sau lưng cậu có giải đáp đó.” – Lucius bắt đầu chỉ chỉ phía sau Harry. Severus cũng hết biết nói gì.

Harry và Draco nhìn biểu hiện của hai người cũng tò mò xoay mặt lại, sau đó thì trợn mắt. Sau lưng Harry lúc này là hơn mười con bạch kỳ mã lớn nhỏ, chúng nó bào bào móng chân, lắc lắc đầu dường như muốn tìm Harry nhưng không qua được vòng tròn tĩnh âm, Draco thu hồi vòng tròn lại, lập tức những Bạch kỳ mã liền quay quanh Harry, chúng kéo kéo tay áo Harry dường như muốn cậu đi theo mình.

Mà ở thư viện lúc này may mắn không có nhiều người cho lắm, nhờ bà Pince báo với cụ Dumbledore lại từ trong tâm trí ra lệnh cho Hope báo với Alan sẵn tiện nhờ Alan gọi Voldemort (Vì Hope có kế ước chủ tớ với Harry nên Harry có thể gọi Hope bất cứ lúc nào. Miễn trong phạm vi cho phép.).

Sau đó cả nhóm bốn người của Harry sau khi chờ đợi nhóm người Alan tới, mà ngoại trừ Dumbledore, Alan, Voldemort còn có thêm giáo sư Edward. Sau khi Voldemort bảo nhóm Draco, Severus và Lucius trở về không được thì đành bắt đầu đi đi theo bạch kỳ mã.

Nhóm tám người đi rất lâu, rất lâu trong rừng cấm, tưởng chừng đã đến trung tâm rừng cấm, trong lúc đi Dumbledore hỏi mọi chuyện xảy ra, Lucius nhận mệnh từ mắt của Draco kể hết mọi chuyện xảy ra, vì theo tình huống lúc này có thể Harry không muốn nói gì đi.

Đến khi nhóm bạch kỳ mã dừng lại, thì Harry cũng nhìn thấy trước mặt, một bạch kỳ mã đang nằm thoi thóp, hơi thở của nó yếu đến nỗi khiến người ta không cảm nhận được, tứ chi bạch kỳ mã kia bị biến đen hoàn toàn, và nó đang từ từ lan rộng toàn thân bạch kỳ mã, bạch kỳ mã nhìn thấy có người đến, nó giương đôi mắt màu đen lay lay nhìn nhóm người trước mặt.

Harry biến sắc nhìn cảnh tượng trên, hốt hoảng chạy tới bên cạnh bạch kỳ mã, miệng lớn tiếng gọi – Victoria.

Phải, bạch kỳ mã đang nằm kia chính là nữ hoàng bạch kỳ mã mà Harry quen thuộc.

Khi Harry muốn chạm vào, thì Victoria thở phì phì nói từng lời đứt quãng khiến tay Harry sững giữa không khí, mà lời nói đó chỉ có ba người Harry, Draco, Alan hiểu.

Sau đó là im lặng, im lặng tĩnh mịch, Harry nhìn bạch kỳ mã bị biến đen hoàn toàn nằm đó, mà nhóm bạch kỳ mã xung quanh cũng kêu vang từng đợt. Alan bước tới, phóng vài thần chú kiểm tra về phía Victoria, Dumbledore cũng bước tới, ông cau mày, miệng chỉ thì thầm hai từ. – “Lời nguyện.”

“Là lời nguyện, nhưng không biết là gì.” – Alan nói. – “Victoria chưa chết, nhưng lại bị...giống như là hóa thạch.” – y cau mày.

“Không phải như hóa đá bình thường, mà như là đã hóa thạch mấy ngàn năm rồi vậy.” – Edward cũng quan sát rồi nói.

Alan gật đầu.

Cả nhóm người rơi vào tĩnh lặng, chỉ có Harry còn có Draco và Alan đang suy ngẫm câu nói cuối cùng của Victoria.

“Bóng tối đang di chuyển, Harry cậu phải cẩn thận.”

50. Quyển 2 - Chương 50: Lời Nguyền [2] — Hình Như Không Chỉ Một

Harry, cậu xem này.”

Harry đang ngồi trên bàn dùng qua loa bữa sáng, Severus nhúu mày nhưng tay vẫn đưa tờ báo trên tay qua. Harry nhận lấy, Severus lấy một phần bánh quét mút lên trên đặt vào đĩa rồi đẩy qua cùng một ly nước cam cho cậu. Harry nhìn thấy nhưng không nói gì. Bởi vì cậu đang nhìn chăm chú hình ảnh bắt mắt trên bìa tờ báo.

Trên tờ nhật báo tiên tri, có thể thấy hình ảnh rõ ràng của một bức tượng màu đen hình người, xung quanh là các lương y đang nhúu mày trầm lặng, không khí trong bức ảnh nặng nề đến nỗi khiến người xem cũng thấy khó thở.

“Phù Thủy Hóa Đá — Lời Nguyền Hay Bệnh Dịch” – nhìn tiêu đề bắt mắt trên báo, Harry lặng lẽ đọc — “Hôm nay lại một phù thủy bị hóa đá, đến nay người ta vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gây nên tình trạng trên, các lương y ở bệnh viện Thánh Mungo đang hết sức tìm hiểu mọi chuyện, việc này đang gây hoang mang vô cùng lớn, Bộ trưởng bộ pháp thuật Cornelius Fudge đã mở cuộc họp báo lên tiếng trấn an người dân, và hứa sẽ tìm ra cách nhanh nhất để cứu chữa cho người bị hóa đá.”

Nhìn hình ảnh lão Fudge tươi cười như bông cúc, Harry chỉ cười lạnh rồi buông báo trên tay xuống, Draco ngồi bên cạnh cũng đã nghiêng đầu qua đọc, bởi vì cậu nghiêng hơi sâu nên cả người giống như tựa vào Harry. Hình ảnh kia trong mắt Severus và Lucius đối diện vô cùng chói mắt, cả hai cùng lúc ho khan hai tiếng, chỉ thấy Harry và Draco ngẩng đầu khó hiểu nhìn cả hai, rồi lại cụp mắt, Draco lạnh lùng không nói gì tiếp tục đọc báo, Harry nhìn Severus lại nói – “Cậu khó chịu thì đừng uống trà nhiều quá.” – rồi đẩy ly nước cam qua. – “Uống nước trái cây đi, tốt cho sức khỏe hơn” rồi lại cúi xuống đọc báo.

Severus cầm ly nước cam lên uống, trong lòng vui vẻ, vẫn là Harry quan tâm tới anh nhất, lại nhìn Lucius ngồi bên cạnh mình, lúc này Lucius tỏa ra một cỗ lệ khí tử thân vô cùng nặng nề, nhưng lại không muốn quấy rầy Draco. Nhìn bạn thân vốn là một hoa hoa công tử có tiếng nhất nhì bây giờ dù buồn bực cũng không dám lộ liễu, Severus rất cảm thông mà vỗ vỗ vai anh hai cái.

Mà ở bàn giáo viên, Voldemort nhìn con trai đỡ đầu của mình ủy khuất vô cùng chia sẻ mà thông cảm, ai kêu con mình thích thằng nhóc EQ thấp làm chi, lại thở dài cho bản thân, cái người bên cạnh y, chỉ số EQ cũng có cao bao nhiêu đâu.

Lúc này Alan mới nhìn qua Voldemort, – “Không ăn sáng, thất thần cái gì nha.”

Voldemort lần nữa nhận mệnh mà thở dài.

“Harry, là Candy...”

Draco cùng Harry và Severus đang đọc sách và làm bài tập, liền thấy trước mặt một bóng xanh đang nghiêm túc đứng. Thì ra chính là sủng vật của Alan, tiểu kẹo xanh lá.

Candy ra dấu cho Harry đi theo nó, nhận ra có gì đó khác thường cả ba người lặng lẽ theo chân viên kẹo xanh đang chạy phía trước. Vì bọn họ đi rất nhẹ nhàng nên cũng không ảnh hưởng đến bất cứ ai.

Vừa ra ngoài thì bắt gặp hiệu trưởng Dumbledore cùng giáo sư Edward đi tới, hỏi mới biết Alan gọi thần hộ mệnh của mình báo cho giáo sư Dumbledore mà Voldemort lại gọi Edward, nhưng vì sao lại gọi giáo sư Edward, Voldemort lại tỏ vẻ ai nhà y không biết nữa a, chỉ tiện tay thôi mà.

Harry hí mắt nhìn Edward, ý cười trong mắt vô cùng rõ ràng làm Edward vô thức cảm thấy sau lưng âm hàn từng trận.

Sâu trong Rừng Cẩm.

Hai bóng người một đứng một ngồi đang im lặng ở đó, cả hai không phát ra thanh âm gì, im lặng đến nỗi khiến nghe thấy âm thanh hơi thở yếu ớt đến cực điểm.

Harry đến, nhưng chỉ thấy Voldemort bắt đắ dĩ đứng đó, mà Alan đang ngồi lại phát ra từng loạt khí âm hàn, Harry và Draco vô thức dừng chân, nhìn nhau một cái, khiến cả ba người phía sau từng đợt khó hiểu. Rồi cả ba không hẹn cùng đưa mắt nhìn bóng người đang ngồi kia, lập tức rùng mình. Trời không lạnh, nhưng vẫn khiến người khác không rét mà run.

Harry cắn cắn môi, Alan cư nhiên nổi giận, từ trước đến giờ Alan vốn là một người ôn hòa, dù có chuyện gì cũng không dễ nổi giận, nhưng lần này lại nổi giận có phải hay không là chuyện rất quan trọng đã chọc tức Alan, rồi cậu nghe thấy hơi thở yếu ớt, mùi máu tươi, và... khí tức của ai đó .

Nhận ra khí tức đó , cả nhóm liền xanh mặt chạy đến. Chỉ thấy trên mặt đất lúc có một ‘người’ tóc xanh đang nằm, hơi thở yếu ớt đến mức nếu không nhìn thấy ngực người đó phập phồng chỉ sợ đã nghĩ đó là một cái xác, mà Alan thì đang cố chữa trị vết thương trên cổ ‘người’ đó. Mà ‘người’ đang nằm, thật ra nói là người cũng đúng, nói không phải là người cũng không sai, bởi vì ‘người’ đang nằm ngoài trừ hình dáng giống người ra thì còn lại đều không, ‘người’ nọ có mái tóc màu xanh như cây rừng cùng tóc, lông mày, lông mi đều là một xanh lục, trên đầu mang một vòng nguyệt quế, mặc một bộ quần áo như vị thần hi lạp cổ xưa, lỗ tai nhọn như yêu tinh, gương mặt xinh đẹp không phân rõ nam hay nữ, tái nhợt không tí sức sống, trên cổ trắng như ngọc của nó đang vô thức chảy ra những đợt máu xanh tinh mỹ vô cùng thâm thẳm, đôi cánh bướm màu xanh phía sau xơ xác nhợt nhạt.

“Tiên Nữ.” – Severus nhỏ giọng nói.

Không thể trách mọi người sao lại kinh ngạc như thế, Tiên nữ giống như Bạch kỳ mã đều là sinh vật thần thánh thuần khiết nhất, bọn họ có hình dạng như con người nhưng vẻ ngoài xinh đẹp đến Veela cũng không thể sánh bằng, Máu tiên nữ cũng như máu bạch kỳ mã có thể kéo dài mạng sống, tăng pháp lực và sức mạnh chỉ khác ở chỗ nó không nguyên rửa người uống máu nó chính phẩm chất lương thiện đến đáng thương của Tiên nữ. Vì thế mà Tiên nữ bị săn lùng bởi các phù thủy độc ác, bị săn lùng đến nỗi người ta đã nghĩ rằng các Tiên nữ đã không còn trên đời nữa, nhưng thật ra nơi sâu tận cùng trong rừng cẩm vẫn còn một tộc tiên nữ đang sống yên bình. Nó được bảo vệ bởi sức mạnh của thần, mặc dù bao lâu nay có vô số người vào rừng cẩm nhưng không phải ai cũng có thể gặp được tiên nữ, mà Harry trong một lần tình cờ đã may mắn gặp được họ, Tiên nữ là bạn tốt của Bạch kỳ mã trong một lần Harry đến thăm Victoria, thì gặp được nữ hoàng tiên nữ, Rosebella.

Lại nói, người ta có thể từ màu tóc, màu cánh, mà phân biệt được tiên nữ đó là tiên nữ gì, giống như nữ hoàng tiên nữ có cánh và tóc là bảy màu cầu vồng xinh đẹp. Như tiên nữ bị thương này là tiên nữ cây cối, bởi vì tiên nữ mùa xuân có tóc màu nâu và cánh màu xanh. Nhưng màu xanh cánh của tiên nữ này không được đậm lắm, có thể chỉ là một tiểu tiên nữ mà thôi. Tuy nói là tiên nữ nhưng họ lại là loài lưỡng tính không phân nam nữ.

Chỉ là không nghĩ tiên nữ dù trốn thế nào cũng không thoát khỏi cái vòng xoáy bị người lấy máu.

Harry ngồi xuống bên cạnh, giúp đỡ Alan chữa trị cho tiểu tiên nữ kia, nó bị mất máu rất nhiều.

Dumbledore bước đến hỏi Voldemort mọi chuyện xảy ra, Voldemort nhìn thoáng qua Alan, thở dài một hơi, kể hết mọi chuyện.

Chuyện xảy ra thế này, buổi trưa Voldemort sau khi dạy cho lớp năm ba thì trở về phòng của mình, lại nhận ra nguyên liệu để dạy cho buổi học tiếp theo đã không còn, nên y quyết định đi vào Rừng Cấm lấy nguyên liệu, nguyên liệu chính là lá của cây Tư Liên cách sử dụng nó khá phức tạp, phù thủy ai cũng biết nếu sử dụng nó đúng cách có thể tạo thành một màn chắn đơn giản bảo vệ bản thân trước các loại thần chú hắc ám nhỏ. Mà bài học của Voldemort là liên quan đến cách sử dụng cây này, y đi được một đoạn thì nhìn thấy Alan cũng đang dự định vào rừng tìm chút ít thảo dược về chuẩn bị cho tiết học tới cũng như nghiên cứu xem có thể giải lời nguyền của Victoria không. Sau ngày tìm thấy Victoria, Harry quyết định để Victoria trong hầm của Alan mà Alan cũng muốn vậy.

Sau khi hai người vào rừng cấm thì cùng nhau hái thảo dược một giờ, lúc dự định quay lại trường thì Voldemort phát hiện âm thanh khác thường, có mùi máu, và sau đó là tiếng la hoảng sợ, không nghĩ nhiều cả hai chạy nhanh về nơi phát ra tiếng hét, tới nơi Voldemort nhìn thấy một bóng đen vừa lướt qua thì liền đuổi theo, nhưng đuổi một đoạn thì mất dấu, y đành quay trở về, mới nhận ra Alan đang cố gắng cầm máu cho tiểu tiên nữ.

Alan dùng thần hộ mệnh gọi Dumbledore mà Voldemort thì gọi cho Edward, sau đó Alan trong lòng gọi Candy tìm Harry.

Harry dù đang cố chữa trị vết thương của tiểu tiên nữ vẫn nghe thấy lời Voldemort nói, cậu nhú mày, trong lòng lại vô cùng khó chịu. Khi máu đã được cầm, Harry nói với Alan nên đưa tiểu tiên nữ này về cho bà Pomfrey xem qua, Alan gật đầu.

Edward liền dùng thần chú trôi nổi mang theo tiểu tiên nữ một đường hướng về Hogwarts.

Buổi tối, Hogwarts tại mật thất.

Trên sofa, nhóm ba người Harry, Alan, Draco đang ngồi cùng nhóm bốn nhà thành lập Salazar, Godric. Rowena, và Hestia của Hogwarts đều cùng một bộ chầu mày suy tư.

Hôm nay, Harry đã kể hết mọi chuyện xảy ra với bốn nhà sáng lập, cũng muốn hỏi họ xem có biết về chuyện này không.

“Đợi Hope hỏi mọi chuyện trở về báo là có thể biết rõ.” – Harry nói.

Lát sau, Hope từ cửa bí mật trở về. Lại nói vì sao lại là Hope bởi vì Hope là người duy nhất biết các loại ngôn ngữ của bạch kỳ lân, nhân mã hay các loài vật khác. Vạn linh ngữ là ngôn ngữ chung của vạn vật có linh hồn, nhưng chỉ những người đứng đầu mới biết nó, mà những con còn lại trong đàn chỉ biết ngôn ngữ riêng mà thôi.

{Hope, đã hỏi ra chưa.} – Harry hỏi.

Hope: *gật đầu* {Đã hỏi. Những bạch kỳ lân đó nói rằng lúc đó có một người trùm áo đen cả người toàn thân phát ra luồng khí màu tím, khiến các bạch kỳ lân hoảng sợ lui ra xa, lát sau nhìn thấy một ánh sáng màu tím đánh về phía Victoria. Sau đó người đó biến mất.}

Draco : {Áo đen, ánh sáng tím, vậy có liên quan gì tới chuyện của tiểu tiên nữ hôm nay không.}

Hope: {Cũng đã hỏi ở nơi xảy ra vụ việc của tiểu tiên nữ, có một con hoàng xà nói rằng lúc đó Tiểu tiên nữ hình như bị lạc đường, sau đó thì người áo đen đó giống như từ hư không xuất hiện, tấn công về phía tiểu tiên nữ, còn bị tấn công như thế nào thì nó không biết vì lúc đó nó đã sợ hãi nhắm mắt né đi chỗ khác rồi.}

Alan: {Có phải hay không đều là một người.}

Harry: {Không giống lắm. Hình như không phải chỉ một.}

Salazar: {Có phải hay không sau ánh sáng tím đó là một chút ánh sáng màu đỏ.}

Hope: {Hả, sao ngài biết, ta còn chưa kịp nói ra.}

Alan: {Không lẽ ngài biết chuyện gì.}

Salazar suy tư một chút, nhúu chặt mày, khiến mọi người đều thấy có chuyện lớn rồi. – {Là lời nguyên Huyết Dạ.}

{Cái gì.} – Godric nghe thấy liền nháy dựng lên.

{Là cái thứ hại người đó sao.} – Lần này đến Rowena cũng cau mày.

{Không phải đã đốt mọi quyển sách nói về nó rồi sao.Sao vẫn xảy ra chứ.} – Godric lần nữa ngồi xuống cào cào tóc.

{Mọi người biết gì về chuyện này sao?} – Draco ngồi một bên không hiểu họ nói gì đành phải lên tiếng hỏi.

{Lời nguyên Huyết Dạ là lời nguyên cổ xưa, lấy linh hồn của 666 sinh vật hắc ám, và 666 linh hồn của sinh vật ánh sáng làm vật tế, có thể kêu gọi một thứ từ địa ngục trở dậy.} – Hegla nói – {Trước đây ở quá khứ cũng có một kẻ làm chuyện này, nhưng đã bị Salazar ngăn chặn.}

{Bọn ta đã tiêu hủy tất cả những quyển sách nói về nó.} – Godric suy tư. – {Không ngờ nó lại xuất hiện lần nữa.}

{Phải mau chóng tìm ra người sử dụng nó, nếu không... hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.} – Salazar lạnh giọng quả quyết nói.

51. Quyển 2 - Chương 51: Tổn Thương – Nghịch Lân Của Harry

Buổi sáng tại Hogwarts.

Gương mặt Lucius hôm nay so với ngày thường còn đen hơn nhiều, không khí xung quanh tỏa ra áp suất thấp khiến người ta không dám nhìn thẳng, mà Draco cùng anh đến sảnh đường mặt mày cũng không khác hơn là bao, Harry hết nhìn Lucius lại nhìn Draco, cảm thấy giữa họ có việc gì đó, lại thấy Lucius hôm nay không ngồi cùng họ nữa mà đến ngồi cạnh một cô gái, Harry nhớ tên cô ta là – Narcissa Black.

Harry thoáng trợn mắt giật mình nhìn, Narcissa, mẹ của Draco. Vì sao Lucius lại đến ngồi gần Narcissa, cậu nhớ bọn họ không có nhiều liên hệ.

Cậu muốn hỏi Draco nhưng khi nhìn qua, Harry thoáng giật mình, đôi mắt màu lam xám của Draco từ lúc nào đã biến mất thay vào đó là màu thủy lam trong vắt xinh đẹp. Về mặt cậu lúc này hiện rõ ràng hai chữ ưu thương. Lâu rất lâu rồi cậu không nhìn thấy vẻ mặt này của Draco, kể từ lần đó. Harry trầm xuống, có phải chẳng cho Draco gặp Lucius lần nữa là sai lầm, vì có gì anh ta lại lần nữa tổn thương Draco, cậu biết dù hiện tại Draco trầm tĩnh hơn, lạnh lùng hơn, nhưng Draco vẫn vậy, vẫn dành cho Lucius tình cảm khó mà nói được.

“Dra..” – Harry vỗ vào vai Draco.

Bất chợt Draco lao đảo bước ra khỏi ghế ngồi, ghé ngã xuống phát ra tiếng động lớn đến nỗi khiến ai nấy cũng phải ngẩng đầu nhìn qua đây. Harry kinh ngạc nhìn những giọt nước mắt trong suốt như pha lê, từng giọt từng giọt rơi xuống đôi gò má trắng nõn. Draco ngạc nhiên đưa tay sờ má, chạm vào nước mắt mới nhận ra mình từ lúc nào đã khóc, đúng lúc chạm mắt với Lucius thấy anh nhìn cậu kinh ngạc Draco cũng không dám nói gì, làm gì hay nghĩ gì nữa, cậu xông ra ngoài giống như chạy trốn khỏi thế giới vậy. Harry chỉ để lại một câu cho Severus đang ngồi rồi đuổi theo Draco.

Lucius nhìn Draco khóc mà trái tim như bị ai đó xé nhỏ anh muốn đuổi theo nhưng vừa xoay người tay đã bị nắm lại, nhìn Narcissa, lại nhớ tới lá thư của cha, tay anh siết chặt, Lucius lần đầu thấy bản thân bất lực đến vậy.Chưa bao giờ anh căm ghét dòng máu quý tộc trên người như vậy. Chưa bao giờ anh muốn bỏ đi dòng họ Malfoy đến thế. Chết tiệt Malfoy... Chết tiệt.

Alan ngồi ở trên bàn giáo viên tay nắm chặt lại, lần đầu anh nhìn thấy Draco khóc, lại nhìn Lucius đang ngồi đó nhưng không làm gì, anh liếc nhìn người đang ngồi bên cạnh, Voldemort đã không còn vui vẻ như ngày thường nữa, đôi mắt y cau lại vẻ khó chịu dù có thể nào cũng hiện rõ trên mặt.

“Vol, có việc gì đang xảy ra vậy.”

” Abraxas muốn Lucius đính hôn với Narcissa.” – Voldemort xoa trán nói, y bây giờ cũng không hiểu Abraxas muốn gì.

“Dra...”

Harry đuổi theo bạn thân, Draco chạy rất nhanh về hướng hồ đen, nhưng không biết bị vấp thứ gì mà cả người cậu té xuống lăn vài vòng trên đất mới ngừng lại, Harry bị bắt ngờ mà đứng như trời trồng, sau đó mới giật mình mà đuổi theo Draco.

Draco ngơ ngác ngồi dậy, đôi mắt nhiễm hơi nước vẫn còn như cũ, tóc được cột vì cú ngã mà rơi xuống che khuất biểu tình hiện giờ của cậu, Harry ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa tay xoa đầu cậu, có vỗ về, có an ủi. Draco ôm lấy cả người Harry, đôi vai cậu run lên, dường như trong đó có chứa đầy tuyệt vọng, bị thương ở tiền kiếp, tuyệt vọng ở hiện tại.

“Dra..”

“Harry, ước gì... tớ chưa từng gặp anh ta. Chỉ khi gặp anh ta trái tim yên bình của tớ lại dậy sóng, tớ không biết vì sao, nhưng hiện tại lúc này tớ cũng không muốn biết nữa, nó đau lắm Harry.” – Draco dùng chất giọng nghẹn ngào lên tiếng, vai Harry mỗi lúc một ướt thêm. Cậu biết, biết ngay từ đầu phải trốn khỏi người tên Lucius đó, nhưng mặc kệ lý trí có nhắc nhở thế nào, trái tim cậu cũng không vâng lời như thế, có lúc cậu muốn hung hăng mắng mình ngu ngốc. Vì cái gì phải là anh ta, có chăng là do trái tim u mê của cậu.

Harry tự hỏi bản thân có phải hay không cậu đã sai lầm, đáng lẽ ra cậu nên tách Draco ra khỏi cuộc sống của Lucius, nếu không Draco cũng sẽ không bị tổn thương đến vậy. Đáng lẽ không nên vì ích kỷ của bản thân muốn nhìn thấy Severus mà đến Hogwarts, tất cả là do sai lầm của cậu.

“Dra...xin lỗi...” – Harry thì thầm dưới tán cây lớn từng cơn gió mát thổi qua nhưng cõi lòng của ai cũng bị thương tổn trầm trọng

“Thế nào rồi.”

Nhìn Draco lắc đầu, Harry cảm thấy toàn thân phát lạnh, cậu lão đảo ngồi bệch xuống giường, hai tay nắm chặt đến nỗi Draco ở bên cạnh cũng nghe được âm thanh rắc rắc của xương chạm vào nhau. Draco hoảng hốt nhìn Harry thất thần nhưng không thể làm gì được. Harry luôn bình tĩnh, luôn ôn hòa, luôn thông minh biết nên làm gì, biết phải làm gì, biết làm gì tốt nhất, nhưng Harry lúc này, cậu chỉ có thể im lặng nhìn người khác, lại không thể nói gì, giống như một phần nào đó trong lòng cậu đã biến mất đi vậy.

“Harry, đừng như vậy, Severus sẽ không sao đâu.” – Draco nói.

Alan ở bên cạnh cũng nhíu mày trầm tư

Severus biến mất, đó chính là lý do khiến Harry trở nên thế này, không ai biết anh vì sao lại biến mất cũng như không biết ai đã bắt đi anh.

Sau buổi ăn sáng, sau khi Harry đuổi theo Draco, cả hai cùng quay trở lại mới biết Severus đuổi theo bọn họ nhưng tới giờ vẫn chưa quay lại, Draco và Harry đã tìm kiếm khắp nơi, Rồi cậu đến nhờ Alan cùng tìm kiếm trong rừng cấm nhưng dù tìm ở góc ngách nào cũng không tìm ra Severus. Giống như Severus bốc hơi đi vậy. Tìm thế nào cũng không thể thấy.

Harry mất đi bình tĩnh vốn có của mình, điên cuồng tìm kiếm Severus, Draco và Alan biết rõ – Severus chính là nghịch lân của Harry.

Severus tỉnh lại với cái đầu đau nhức đến nỗi không thể thở, anh nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, không hiểu bản thân mình đang ở đâu, tại sao lại ở đây.

Anh chỉ nhớ mình muốn đi tìm Harry và Draco, anh cũng muốn giải thích giúp cho Lucius, anh biết Lucius có tình cảm với Draco nếu không khi thấy Draco đau lòng Lucius cũng không trầm lặng như vậy, sau đó khi đang đi về trên một hành lang vắng vẻ. Anh đã ngửi thấy một mùi hương vô cùng xa lạ, cảm giác cuối cùng anh biết là mất đi tri giác.

Ôm đầu đứng lên, nơi này là một căn phòng cũ kỹ dường như không phải ở Hogwarts, bởi anh nhớ chưa từng thấy căn phòng nào như vậy trong Hogwarts cả.

Severus lại tìm dấu phép của mình, nhưng tất nhiên không thấy. Severus biết bản thân bị bắt nhưng vì sao bị bắt, và bị ai bắt thì anh không sao biết được.

Cửa mở ra, một người mang mặt nạ bước vào trên tay là một khay thức ăn còn nóng hổi, Severus nhìn chăm chăm người đó bằng đôi mắt sắc bén, hai tay nắm chặt thể hiện một bộ dáng đề phòng.

Nhưng người kia chỉ đặt khay thức ăn xuống, sau đó quay người bước ra ngoài, khi đi còn không quên nhắc nhở – “Đừng làm gì ngu ngốc, nơi này đã giăng kết giới rồi, muốn sống thì ngoan ngoãn một chút.” – Giọng hằn ta rất khàn, Severus không biết là do tự nhiên hay là hằn ta cố ý gần giọng mình lại.

Severus nhìn kẻ che mặt rời đi, lại nhìn thức ăn trên bàn, trong lòng ngū vị tạp trần.

“Chủ nhân...”

Người đàn ông đeo mặt nạ cung kính quỳ gối trước người ngồi trên ghế, giống như một thần tử quỳ gối trước vua của mình.

“Hắn thế nào.” – Người trên ghế hỏi, mắt nhắm hờ không rõ ràng cảm xúc.

“Đã tỉnh.”

“Được rồi, nhớ mỗi ngày đưa thức ăn cho hắn đầy đủ.” – Người trên ghế nói rồi phất tay, người đang quỳ hiểu ý lui ra.

Khi trong phòng chỉ còn một mình, hắn vươn tay làm hiện ra một quả cầu thủy tinh trên đó là hình ảnh một thiếu niên vô cùng rõ ràng.

Nhìn gương mặt còn non nớt nhưng không kém phần tuấn lãng của thiếu niên tóc đen, hắn nhếch miệng tạo thành một vòng cung kì quái.

Thú vị, càng ngày càng thú vị.

Severus thử sử dụng ma pháp của bản thân nhưng hình như có thứ gì đó ngăn anh khiến anh không thể khởi động ma pháp, vài lần như thế làm Severus đành phải từ bỏ. Ngồi trên giường nhìn thức ăn trước mặt, anh một chút cũng không muốn ăn, anh nhớ Harry, nhớ vô cùng. Sau đó lại tự trách bản thân vô dụng, cư nhiên lại dễ dàng để bị bắt như vậy, vô dụng thế này thì làm sao có thể bảo vệ Harry chứ. Anh muốn mạnh hơn nữa để có thể đứng cùng Harry chứ không phải trở thành gánh nặng của cậu.

Nằm vật xuống giường, anh nhớ về Harry, nghĩ tới Lucius và lo lắng cho cảm xúc của Draco, một lần khối nhẹ lượn lơ xung quanh khiến Severus vô cùng mệt mỏi, anh thiếp đi nhanh chóng.

52. Quyển 2 - Chương 52: Mơ Hồ – Cút Ngay Tên Kia

Cảm giác mơ hồ làm Severus khó chịu mà nhúu mày, cảm giác cả người lâng lâng khiến anh không nhìn được mà rên khẽ một tiếng. Nặng nề mở mắt ra Severus cảm thấy cả người vô lực, khẽ rung rung tay mới biết bản thân mình cứ nhiên bị trói, lay động một lát nhưng đáp lại chỉ là tiếng xích sắt đing đing đang đang chói tay. Cả người bị trói chặt thành hình thập tự giá, anh mơ hồ cảm thấy tức giận.

“Tĩnh...”

Một thanh âm vang lên hấp dẫn sự chú ý của Severus, anh hướng mắt về phía thanh âm, nhưng chỉ thấy được hình dáng mơ hồ bởi cả người hắn ta dường như chìm trong bóng tối, hòa cùng một thể cùng với bóng đêm tĩnh mịch, nhưng Severus xác định người này không phải người đeo mặt nạ thường xuyên đưa thức ăn cho anh. Thế mà điều khiến anh ngạc nhiên chính là thanh âm dị thường quen thuộc mà anh không nhớ rõ mình đã nghe ở đâu.

“Tĩnh...” – nam nhân không nghe tiếng Severus trả lời rất kiên nhẫn hỏi thêm lần nữa.

“Người là ai, vì sao bắt giữ ta!? ” – Severus nén chịu cơn đau đầu khó nhìn lên tiếng chất vấn.

“Ha ha...” – nam nhân cười khẽ. – “Hình như cậu không hề sợ hãi, người kia thích cậu cũng thật dễ hiểu.”

Severus nghe thấy tiếng nói thì đầu óc khó hiểu, thật ra Severus lúc này do được chăm sóc tốt mà có gương mặt khá điển trai, không giống Lucius đẹp tuyệt mỹ, không giống Voldemort anh tuấn như vương tử, càng khác James đẹp mắt mà bá đạo, Severus có mái tóc đen mượt chứ không phải là mái tóc dày dầu vì thức đêm, làn da trắng vì ít tiếp xúc với ánh nắng, đôi mắt đen như trời đêm, môi mỏng mím chặt nghiêm nghị nhưng cũng đầy sức quyến rũ, anh giống như bóng tối vừa bí ẩn, vừa lạ lẫm khiến người ta muốn tìm hiểu, mà từ lúc anh biết mình thích Harry thì sức quyến rũ của anh chỉ có tăng không giảm. Sau Harry, Draco, Lucius, thì anh là người thứ tư được Slytherin gọi bằng hai từ vương tử.

“Người kia ??? Người kia là ai, ông muốn nói gì?” – Severus khó chịu nói.

“Người kia là một người ta rất thích, nhưng cậu ta lại chỉ có tình cảm với cậu.” – Hắn ta nói trong giọng nói có chứa đủ mùi vị ghen tỵ nồng nàn.

“Tôi đã có người trong lòng rồi, không cần dành, cũng không muốn dành với ông, mau thả tôi ra” – Severus không kiên nhẫn nói, trong lòng nghĩ người này có hay không bị điên rồi, vì yêu mà điên à.

Severus vừa nói xong một mùi hương lạ khiến anh chìm vào giấc ngủ, anh cố gắng mở mắt nhưng dường như có sức mạnh vô hình nào đó khiến mí mắt anh càng ngày càng nặng, không thể làm gì được anh vô thức mà thiếp đi...

Trong bóng tối, một người với nụ cười tà mị từ từ bước ra. Hắn đứng trước mặt Severus, tay nâng lên gương mặt thiếu niên đang ngủ, trên môi là một nụ cười khó phát hiện, hắn ta gần giọng nói xuống, như là nhìn thấy anh thì muốn tiêu diệt anh ngay vậy. – “Gương mặt thật không tệ, nếu đặt cậu dưới thân mình... Tôi thật muốn biết nếu như thế, thì cậu ta sẽ thấy thế nào.”

Hogwarts.

“Dường như là Severus đã biến mất khỏi Hogwarts rồi” – King nói mà không để ý xung quanh đang tận lực nháy mắt với mình.

Nhưng không khí áp suất thấp lập tức khiến nó im lặng, nó vội vàng nhìn Hope, chỉ thấy Hope dùng biểu tình khinh bỉ nhìn nó.

“Sev...” – Harry cả người mệt mỏi đưa tay che mắt lại, một bộ không muốn nói chuyện với ai.

Cả phòng bí mật điều trầm lặng đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi.

Alan nhúu mày trầm tư, cả gương mặt không tốt hơn là bao. – “Em không cảm nhận được Severus sao.”

“Em chỉ biết cậu ấy còn sống.” – Harry bất lực nói.

Kể cả Dumbledore sau khi được Harry thông báo cũng không thể cảm nhận được con đồ đầu của ông, tình trạng đang lâm vào trạng thái đáng báo động, ông chưa muốn thông báo chuyện này với gia đình Prince nhưng nếu vẫn không thể tìm ra Severus, thì ông cũng sẽ không muốn giấu.

Sau đó ba người Harry đến phòng bí mật bảo King và Hope hỏi các sinh vật khác trong rừng cấm nhưng hình như mọi thứ có lẽ không hề có kết quả.

Draco đang muốn nói gì đó, thật ra mọi chuyện đều do cậu, nếu cậu không bỏ chạy, nếu Harry không đuổi theo. Nếu Severus không đi tìm họ có lẽ đã tốt hơn rồi, cậu im lặng, đôi mắt không tự chủ nhìn vòng tay của Harry, vòng tay đó lúc này đang phát ra ánh sáng màu xanh tuyệt đẹp, nhưng Harry lúc này đang suy nghĩ gì đó, hình như không chú ý, mà những người còn lại thì như lạc vào thế giới riêng của mình vậy.

” Harry vòng tay của cậu phát sáng kìa” – tiếng nói của Draco không lớn nhưng đủ đánh động mọi người chú ý vào tiếng nói của cậu, sau đó mọi người đều bị thu hút bởi chiếc vòng tay của Harry.

Harry nhú mày sau đó lập tức kinh hãi. – ” Đây là vòng tay của Sev tặng, có khi nào...”.

Harry không nói nữa nhưng mọi người ở đó lập tức hiểu ý. Nhưng khi Harry muốn chạm vào vòng tay, những nhà thành lập muốn ngăn cản, nhưng hiển nhiên không kịp lúc, cả người Harry cứ thế mà biến mất.

Nam nhân nâng cổ thiếu niên tóc đen lên, cả người anh vốn đã vô lực, tri giác cũng biến mất không còn một mảnh, tay chân bị trói cũng rũ xuống, khi nam nhân muốn cắn vào cổ anh, thì vòng tay phát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, nhưng nam nhân kia dường như không chú ý, răng trắng khi đâm một nữaa vào cổ anh, thì ánh sáng xanh mạnh hơn, hắn ta tự dừng cảm nhận phía sau có sát khí nên đành chỉ mọi hoạt động, hắn ta quay người về sau, chỉ thấy đó là thiếu niên tóc vàng mà bản thân tâm niệm niệm, đôi tử sắc phi thường giận dữ, tay nâng hắc kiếm chỉ về phía, miệng chỉ nói đúng bốn từ. “Cút khỏi người Sev.”

53. Quyển 2 - Chương 53: Nộ Khí – Cảm Nhận Bất Lành

Nhìn kẻ đang ở trên người Severus đùa giỡn, nhìn dòng máu màu đỏ từ trên môi hắn chảy xuống, Harry cảm thấy phi thường, phi thường chướng mắt, chưa bao giờ cậu có ít định muốn giết một người đến vậy. Thế nhưng khi thấy Harry tên kia chỉ cười ngả ngớn, liếm liếm vết máu nơi khóe môi, một bộ vẻ cùng trên tức, Harry lập tức oanh lên một tiếng, tay chân còn nhanh hơn đại não, một kiếm hướng về phía hắn đâm tới chỉ là hắn ta dường như cảm nhận được nguy hiểm mà rất nhanh chóng né xa một bên, lần mình vào bóng tối.

Harry đứng trước che chở cho Severus nhìn máu tươi kia nhuộm đỏ bả vai anh, trái tim cậu như bị tước đoạt rồi bị hung hăng dày xéo, Harry dùng đôi mắt như nhìn người chết phóng về phía nam nhân trong bóng tối, hắn ta phất chốc như bị phóng vào hầm băng, cả người như vô thức mà lui về sau, lần đầu tiên trong đời, hắn ta chùng bước.

“Làm thế nào bây giờ Harry, càng ngày ta càng thích em, thích đến nỗi-muốn-đem-từng-miếng-thịt-từng-giọt-máu-của-em-nuốt-vào-bụng.” – Hắn ta vừa nói vừa gằn giọng trong giọng nói chứa từng tia phản nộ, ghen ghét đến cực điểm, hắn ta căm ghét người được cậu bảo hộ ở phía sau.

“Câm miệng.” – Harry cao giọng, cậu không để ý đến giọng nói có chứa ghen ghét của tên khốn trước mặt, chỉ thấy hắn ta, máu trên khóe miệng của hắn ta, chướng mắt vô cùng, cực kỳ chướng mắt.

“Ha ha...” – Nam nhân ngửa đầu cho một tràng cười dài. – “Em lo lắng cho thằng nhóc đó đến vậy, nó vốn không yêu em, nó nói nó có người nó yêu thương rồi, không phải em. Em còn muốn ngu ngốc bên nó đến khi nào, sao không đi cùng ta.” – Hắn ta nói, giọng nói không giấu sự trào phúng, hắn ta biết rằng tên nhóc này vốn không xứng với Harry, người xứng với em ấy chỉ có hắn ta. (Dạ: Tài lạnh quá anh, sao biết không yêu, Severus có nói tên người ảnh yêu chưa mà anh tài lạnh quá vậy.)

Tay cầm kiếm của Harry siết chặt, sau đó lại buông lỏng ra, trên môi không giấu nụ cười khinh miệt, khiến người trong bóng tối nhìn không khỏi sửng sốt. – “Ngu ngốc, Sev yêu người khác thì sao, tôi yêu anh ấy thì sao, cũng không liên quan đến người, cả đời này Harry tôi cũng không yêu ông. Chết tâm đi.” (Dạ: Phũ vãi, chia buồn với chú Ma cà rồng.)

Hắn trong bóng tối nghiêng răng kèn kẹt, hắn nhắm chặt mắt lại, cả người như muốn ngã xuống, sau đó lại mở mắt ra đôi mắt chứa tia độc ác – “Em đã muốn vậy, thì chẳng nhọc đó đừng hồng yền ỏn, máu của nó... rất ngon miệng em biết không.”

Harry biến sắc, lại nhớ đến cảnh hắn ta cắm sâu răng vào người Severus, nhớ lại Severus cả người máu tươi phủ kín, cả người cậu liền run lên, sức mạnh cả người như đại dương cuộn cuộn phóng ra khắp nơi, khiến cả lâu đài cũng phải chấn động, nam nhân đứng trong bóng đêm không nhìn được sợ hãi, cảm thấy sức mạnh của Harry đang phóng thích với chu vi diện rộng, hắn ta lập tức thức thời rời đi, nhưng Harry nào có thể bỏ qua cho hắn, Harry liếc mắt nhìn về phía hắn, đôi mắt bây giờ đã trở thành màu tím đậm gần với màu đen, một luồng ánh sáng đánh về phía nam nhân, chỉ nghe thấy tiếng nam nhân hét lên máu tươi đỏ mắt bắn ra khắp nơi khiến người ta cảm thấy vô cùng rợn người và chói mắt kia không ngừng chảy xuống từ vách tường, rồi động thành một vũng lớn, đó dường như là thứ duy nhất còn lại, bởi dường như chỉ còn thịt nát vụn văng tung tóe khắp nơi mà thôi. Mà theo đó chính là thanh âm âm ỉ vang lên xung quanh, Harry xoay mặt ôm lấy Severus còn đang bị trôi ở trên thánh giá xung quanh cậu rất nhanh tạo ra một màn chắn.

Mặt đất xung quanh Lâu đài mười dặm rung động kịch liệt khiến người dân xung quanh đó ai cũng kinh hoảng mà hét lên có động đất rồi chạy trốn tán loạn, ở lâu đài những bức tường phủ đầy rêu xanh bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt, lúc đầu nhỏ thôi sau đó những vết nứt lan rộng đến tầng nhà, từng mảnh, từng mảnh tường chắc chắn bắt đầu rơi vỡ như bị thứ gì đó càn quét.

Ầm, ầm...

Người ta nghe thấy âm thanh vỡ nát chấn động cực kỳ lớn, phía xa xa có thể thấy tòa lâu đài cổ xưa bao nhiêu năm tháng vẫn đứng vững vàng phút chốc sụp đổ sau động đất, mọi thứ như một thước phim quay chậm khó tin.

Mà ở lâu đài kia Harry ôm lấy Severus nhanh chóng biến mất giữa làn bụi mịt mù sao khi đổ nát, chỉ trong phút chốc một lâu đài vốn hoa lệ chỉ còn một bãi phế tích hoang tàn khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trong khu rừng bên cạnh lâu đài, một người toàn thân đầy máu, một cánh tay đã đứt lìa, đang tựa vào cây mà thở dốc, hắn khó tin nhìn lâu đài, rồi trượt theo cây ngã ngồi trên mặt đất, hắn tháo xuống mặt nạ, lặng lẽ nhìn bầu trời đang dần dần tối đen.

...

Harry đột ngột trở về phòng của mình, sau đó dùng phép thuật cầm máu cho Severus, tiếp đến liền thông báo với Alan, Alan hay tin liền lập tức đến phòng cậu, khi đi còn không quên mang theo độc dược, khi mọi thứ xong xuôi trời cũng đã tối, lúc này Harry nhìn xung quanh một chút liền nhíu mày. – “Draco đâu rồi, anh Alan.” – Hiển nhiên Draco lúc này không có mặt ở đây, dạo này vì chuyện của Lucius Draco liền thường định cư tại phòng của Harry.

“A, Anh lúc em đi có thấy Draco đi về phía rừng cấm, hình như đi tìm gì đó, lúc đó anh có giờ dạy học nên không có đi theo em ấy.” – Alan lúc này mới ngăn người, phát tay vào không khí mới nhận ra đã gần 9 giờ tối rồi, nhưng Draco vẫn chưa về, cả Alan lẫn Harry đều có dự cảm bất hảo.

“Để em đi tìm cậu ấy, anh ở lại chăm sóc Severus giúp em.” – Harry nóng lòng không kịp để Alan trả lời, liền muốn bước ra ngoài, chỉ là ngay khi cậu vừa mở cửa đã thấy một bóng trắng lóe lên, sau đó lại thêm một bóng người lạ xông vào phòng.

Harry theo phản xạ nâng đũa phép lên nhưng khi chấn định lại mới nhận ra người xông vào trong chính là một bạch kỳ mã, bên cạnh nó còn có một tiên nữ, cái mái tóc màu vàng kim, mà trên lưng Bạch kỳ mã đang cõng một người, người này mặc áo chùng phù thủy, bàn tay lộ ra đã biến thành hóa thạch, Harry biến sắc, Alan nhìn thấy cũng cảm thấy cả người lạnh đi, cả người run run, nhưng mái tóc trắng ẩn sau lớp áo choàng đã khiến cả Harry lẫn Alan đều mất đi bình tĩnh.

“Draco...”

54. Quyển 2 - Chương 54: Lời Nguyên [3] – Ký Ức Của Draco

«Xoảng»

Lucius cảm giác như đầu mình ông ông, không nghe rõ bất cứ thứ gì nữa, có hay không chỉ là nghe thấy tiếng nói của Alan vang lên thông qua thần hộ mệnh.

“Voldemort, Draco bị trúng phải lời nguyền rồi, anh mau đi tìm cô Pomfrey. Chúng tôi đang ở phòng của Harry.”

Voldemort nhìn con trai đỡ đầu của mình đang ngã ngối trên ghế, gương mặt ngẩn ngơ như vô hồn. Hôm nay con trai y đến tìm y chỉ vì muốn y giúp nghĩ một cách từ chối hôn sự này, nhưng cách còn chưa nghĩ ra, Draco đã xảy ra chuyện.

“Đi thôi Lucius.Đi xem Draco” – Voldemort lên tiếng, âm thanh giống như liều thuốc gọi Lucius trở lại.

Anh nhanh chóng lao đi, lao ra khỏi phòng Voldemort, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để đến bên Draco, để được nhìn thấy gương mặt mà trong giấc mơ anh cũng ngày đêm mơ tới, phong thái quý tộc sao, anh mặc kệ, anh mặc kệ hết, lúc này đây, người anh cần nhìn thấy là Draco yêu quý của anh.

Ở phía sau Voldemort thở dài đuổi theo, không quên để thần hộ mệnh đi báo cho cô Pomfrey.

...

Nhà Slytherin.

Harry đặt Draco lên giường mình nằm, cậu ấy đã bất tỉnh, sau khi đặt lên giường không lâu, cả người Draco bắt đầu hóa thạch, nơi khoe mắt còn vương một giọt lệ chưa kịp chảy xuống. Harry đưa tay chạm vào nó, lệ vỡ tan thấm ướt lên ngón tay cậu, Harry khó chịu đem tay siết chặt ,cảm thấy bất lực khiến cho nước mắt rơi, giá như cậu lúc Alan đến cậu phát hiện thiếu cậu ấy và đi tìm, có hay không mọi chuyện đã khác.

Mọi người trong phòng ăn ý im lặng, Alan sau khi chữa trị tốt cho Severus liền ém cho anh một thần chú tĩnh lặng, sau đó bước đến chỗ Harry, nhìn Draco nằm đó im lặng, cũng lâm vào trầm mặc.

Rầm...

Cửa phòng rầm một tiếng mở ra,mọi người xoay mặt lại nhìn, là Lucius thở hổn hển xông vào, may mắn phòng của Harry lúc nào cũng vô số thần chú tĩnh lặng vây quanh nếu không cậu không biết sẽ có thể đã gọi hết mọi người ở Hogwats tỉnh dậy.

Lucius nhìn thấy Draco nằm trên giường, cả người là màu sắc nâu đen của hóa thạch, trái tim anh cũng bị bóp chặt đến không thở nổi. Anh đưa tay chạm vào má của Draco, không còn ấm áp, hay mềm mại vào mỗi đêm anh không ngủ được lên chạm vào lúc này chỉ có lạnh như băng.

Lát sau Voldemort, bà Pomfrey, Dumbledore cũng đến, khi xem xét xong tình trạng của Draco Pomfrey cho kết luận cậu cùng Victoria trúng cùng một lời nguyền.

Mà lúc này cả nhóm người mới nhìn qua bạch kỳ mã và tiên nữ đang đứng. Nhận được ánh mắt của nhóm người, tiên nữ kia mới bước ra cuối đầu rất có lễ giáo lên tiếng.

“Xin chào, tôi là Lucas, Lucas Athony.” – Giọng nói trung tính không có một chút mềm mại của nữ nhân

“Cậu là vương tử của tộc tiên nữ.” – Harry ngạc nhiên. – “Tại sao cậu lại ở bên ngoài phạm vi của tộc tiên nữ.”

“Em gái tôi bị bệnh, nên tôi muốn đi tìm thảo dược cho em ấy, cậu ấy cũng đi cùng tôi.” – Lucas vừa nói vừa vuốt đầu bạch kỳ mã bên cạnh. – “Nhưng khi chúng tôi hái thuốc xong dự định quay về thì gặp được

một tên trùm kín đầu bằng áo khoác dài màu đen, chúng tôi nhận thấy nguy hiểm nên bỏ chạy không ngờ vẫn bị hắt đuổi theo, khi đến ngõ cụt những tưởng chúng tôi sẽ bị giết chết tại đó, không ngờ cậu ấy xuất hiện. Tôi nhớ cậu ấy đưa cho tôi vật này.” – Lucas đưa ra một cái vòng tay, Harry nhìn là nhận ra đó là vòng tay của Alina tặng hai người vào ngày sinh nhật thứ mười một, vòng tay có tác dụng phòng ngự, túi không gian, và liên lạc. – “Thứ này đã bảo vệ chúng tôi khỏi những đòn tấn công của hai người, cậu ấy đã làm bị thương tên áo đen đó nhưng lại bị hắt đánh lén, trúng phải lời nguyền. Trước khi bất tỉnh cậu ấy đưa tôi một khuyên tai, bảo tôi đi theo ánh sáng của khuyên tai đó, cậu ấy còn bảo đưa cho cậu khuyên tai này, trên đó có ký ức của cậu ấy, nói xong thì cậu ấy bất tỉnh.” – Lucas nói dứt lời liền đưa vòng tay và khuyên tai cho Harry.

Mọi người lần nữa rơi vào trầm mặc. Dumbledore là người đầu tiên lên tiếng.

“Vương tử Lucas, xin hỏi cậu có nhìn thấy mặt kẻ đó không.”

“Không.” – Lucas bắt đầu lắc đầu. – “Hắn ta trùm kín cả người nên không nhìn thấy được gì cả.”

“VẬY Harry.” – Dumbledore vuốt râu nói, nụ cười thường trực trên môi ông đã được thay thế bằng vẻ nghiêm túc khó thấy. – “Có lẽ đó là manh mối duy nhất Draco để lại.” – Dumbledore vừa nói vừa chỉ tay về phía khuyên tai trên tay Lucas.

Harry gật đầu hiểu rõ, đưa tay nhận lấy khuyên tai, thì một ánh sáng màu lam dịu mắt tỏa ra, khuyên tai phát sáng rồi bay lên, từ trong khuyên tai một hình ảnh nhảy ra phút chốc hóa thành một màn ảnh lớn. Mọi người hiểu rõ đó là ký ức của Draco.

Trên màn ảnh chính là những kệ sách được sắp xếp ngay ngắn, vừa nhìn thấy mọi người đều nhận ra đây là đâu, thư viện, một trong những nơi đến ưa thích của Draco, Draco dạo quanh một vài kệ sách, rút ra vài cuốn sách, rồi đi đến chỗ bà Pince đang ngồi. Bà Pince đối với Draco có lẽ đã quá quen thuộc, cho Draco một nụ cười thân thiết rồi bắt đầu quy trình ký tên mượn sách.

Draco ra khỏi thư viện đi theo một con hành lang vắng, Harry có thể nhận ra hành lang này dẫn đến đường đi đến phòng bí mật của bốn nhà thành lập, cậu run lên lại nhìn một vòng nếu họ biết được chuyện về phòng bí mật thì chuyện cậu làm người thừa kế Hogwarts cũng bị lộ ra. Mà Alan cũng siết chặt tay vì anh cũng nhận ra đường đi này.

Nhưng đúng lúc này, có một âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của Draco, mà không chỉ Draco còn có những người đang có mặt tại phòng, Harry nhẹ nhàng thở ra. Hù chết cậu rồi.

Trong một góc tối có thể nghe thấy hai thanh âm dường như đang nói chuyện mà cũng có thể cãi nhau, lúc mà Draco đến gần là giọng của một nữ sinh, Harry nhướng mày cảm thấy giọng nói này có vẻ hơi quen tai nhưng không nhớ đã nghe ở đâu...

“...Lucius, anh không thể như vậy?” – Giọng nữ vang lên rõ ràng khiến cả nhóm người nghiêm túc xoay mặt đồng loạt nhìn về một phía. Mà lúc này Lucius đang ngồi bên cạnh Draco nằm trên giường nghe thấy giọng nói kia cũng soạt một cái ngẩng đầu.

“Narciss, nghe anh nói thật ra...” – Nhưng Lucius chưa kịp nói tròn câu đã như bị cái gì đó chặn lại.

Sau đó là một màn bất ngờ đập vào mắt mọi người, nơi phía trong góc tối là một một nam một nữ đang hôn nhau, mà theo góc độ nhìn thấy hình ảnh trên có thể thấy chủ nhân của ký ức đang nhìn lên.

Alan cùng Voldemort vô thức cùng nói một chữ – Xong.

Harry giật giật khóe miệng vừa tức giận, vừa bắt lực nhìn về phía Lucius đang tái xám mặt mày, cậu có cảm tưởng chính là – Bất gian.

Dumbledore ho khan vài cái, Pomfrey đỡ trán.

Hình ảnh lảo đảo vài cái, sách trên tay cũng rớt xuống kinh động người trong hẻm, khiến họ buông nhau ra, Draco lùi lại, lại dùng áo chùng trùm kín cả người bỏ chạy về hướng ngược lại, sau đó là cảnh rừng cấm trong tầm mắt.

Sau đó thì không khác những gì Lucas kể lắm.

Voldemort nhìn con trai đỡ đầu của mình ngồi im lặng không biết suy nghĩ gì, mà lúc này Lucius đang hận không thể đập đầu vào tường chết đi cho rồi. Draco vốn không nghe rõ đoạn Narcissa nói. Nếu không nhất định không bỏ chạy đâu. Cho mày chừa cái tội bị hôn mà không phản kháng này, cho mày chừa cái tội không dứt khoát này, Lucius ôm đầu khổ đến nỗi hận không thể đập đầu tự sát để tỏ rõ sự trong sạch.

“Anh muốn từ hôn với em sao Lucius, anh không thể như vậy?”

Lucius nhớ nguyên văn câu nói của Narcissa càng muốn đập đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-nhau-la-dinh-menh>